

Cevher
Ebru amur

CEVHER

EBRU ÇAMUR

CİNİUS YAYINLARI

Ömer Avni Mahallesi, Dümen Sokak, No: 11, B1 kat,
Gümüşsuyu/Taksim
Tel: (212) 528 33 14
<http://www.ciniusyayinlari.com>
admin@ciniusyayinlari.com

Ebru Çamur
CEVHER

BİRİNCİ BASKI: Haziran, 2023

ISBN 978-605-127-----

Baskı ve cilt:
Cinius Sosyal Matbaası
Ömer Avni Mahallesi, Dümen Sokak, No: 11, B1 kat,
Gümüşsuyu/Taksim
Tel: (212) 528 33 14

Sertifika No: 52793

© EBRU ÇAMUR, 2023

© CİNİUS YAYINLARI, 2023

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

 Cinius Yayınları

Hacı Bektaş ve Aişe Çamur anısına...

İÇİNDEKİLER

Önsöz	9
Cevher Teşekkür	11
Cevher	13
Kalbimde Katilimin İzi Var	15
Bir Anne Evladı İçin Neler Yapmaz ki?	21
Herkes Kendi Kıyametini Kendi İçinde Yaşar!	30
İçimdeki Çocuk Büyüyor	37
Ben Bir Katil miyim?	48
Biri Bana Yardım Etsin!	56
Kanayan Yaram Var Benim	66
Yazımı Kışa Çevirdiniz	76
Ben Değil Siz Kirlisiniz!	89
İçimdeki Çocuk Öldü	97
Vur Gitsin Beni	99
Araf	101
Yazgı	104
Kalbimdeki Aşkını Boğup Öldürmeli miyim?	114
Kötüler Hep mi Kazanır?	116

İyiler Hep mi Kaybeder?.....	122
İtirazım Da Yok Artık Kadere!.....	130
Hediye	132
Bendeki Senden Vazgeçmeli miyim?	134
Her Şey Vaktini Bekler, Doğum da Ölüm de.....	139
Vicdan	142
Adaletin Bu mu Dünya?	146
Ben de Bir Cevher'im.....	150

ÖNSÖZ

Kıymetli Okuyucum,
Cevher, bir yeniden doğuş hikayesi. Küllerinden doğan tüm Anka Kuşlarının, uçmasını diye bembeyaz kanatları kırılanların ve o yangının içinden yanarak doğan tüm Cevherlerin hikayesi. Benim gibi tüm Cevherler için kaleme aldım bu hikayeyi. Hürmetlerimle...
Ebru Çamur.

CEVHER TEŞEKKÜR

Bu hikayeyi yazabilme cesareti gösterdiğim için kendime teşekkürlerimi sunuyorum.

CEVHER

“Ben Cevher. Herkes gibi, bir annenin iki bacağı arasından bu dünyaya gelmiş bir insan yavrusu. Masum Cevher, saf Cevher, el değmemiş, dokunulmamış Cevher, değerli Cevher. Adım üstümde işte Cevher. Adım üstümde ama ben kendimi ne saf, ne dokunulmamış, ne değerli ne de bir insanın evladı gibi hissediyorum. Kirlendim. Kıydılar bana. Artık ben değerli bir elmas cevheri değilim, kapkara bir kömür parçasıyım. Hem de en değersizinden. Ateşe atsan yanmayanlar kadar değersizim işte. İnsan evladı da değilim. İnsan olsam, bir annenin, babanın göz bebeği, biricigi olsam bana bunları yaparlar mıydı, yapılmasına izin verirler miydi? Yapanlardan hesap sormazlar mıydı? Şimdi soruyorum size Hakim Bey, ben kendi hakkımı kendim aradım diye, suçlu muyum? Ben, ‘Yapmayın, kıymayın bana!’ diye feryat ederken ellerindeki koca koca taşları üzerime attıklarında, gözlerimden yaş yerine kan akarken, bir kişi çıkıp da ‘Yapmayın be, bu da bir insanın evladı, bunu da bir ana doğurdu!’ diye bir kelam etmedi. Şimdi soruyorum size Hakim Bey, ben canımı kurtarmak için, bana attıkları o taşları onlara kalan son gücümle attığım için mi suçluyum? ‘Yapma, kıyma bana!’ diye yalvardığım, belki biri gelir de duyar diye ciğerimde kalan son nefesimle attığım çığlıklar duyulmasın diye ağzımı var gücüyle kapatan, bir yandan da masumiyetimi, saflığımı, tüm umutlarımı, kızlığımı içimde kan ter içinde tepinerek alan, bana zorla sahip olan, bu yetmezmiş gibi bir de içime pisliğini bırakan bu adam suçlu değildi de şimdi ben mi suçluyum?

Bana kötülük etti diye bacaklarımın arasından kanlar akar bir halde, parçalanmış rahmim, bedenim ve ruhumla yardım

etsinler, beni kurtarsınlar diye koşarak yanına gittiğimde, ‘Vay orospu, kim bilir neler yaptın da başına bunlar geldi?’ diyerek beni döven, üzerimde sigarasını söndüren babam, bana tüm bu işkenceleri yaparken, ‘Hak ettin sen bunları, başımıza orospu mu olacaksın?’ diye bir fiske de benim bu çorbada tuzum olsun diyerek fiskelerini savuran annem suçsuz da, ben mi suçluyum?

Anamdan babamdan saatlerce yediğim dayağa mı yanayım, o itin tüm mahalleliyi kendine inandırıp herkesin yolda yürürken, ‘Orospu, su testisi su yolunda kırıldı’ diye yüzüme tükürmelerine mi yanayım, başıma gelene mi? Kirlenmeme, aylarca sokaklarda kalıp yaşadıklarımı mı yanayım, sonunda pavyona düşme mi?

Anaokulu öğretmeni olacaktım ben be Hakim Bey.. Niye kıydılar bana be? Asıl ben davacıyım. O iti öldürmeme, yediğim orospu damgası yetmezmiş gibi bir de katil damgası vurulmasına sebep olan kim varsa hepsinden tek tek şikayetçiyim. Yıllardan beri beni yargıladıkları yetmedi. Beni savunacak bir avukatım, adaleti sağlayacak bir hakim yoktu beni yargıladıkları hayat mahkemesinde. Ha ‘Neden bunlara katlandın be kızım?’ diye sorarsan Hakim Bey Amca, söyleyeyim, bu pisliğin içinde tertemiz, masum, el değmemiş evladım, kızım İnci için.

Evet o iti, kendine baba diyen canavarı ellerimle öldürdüm. Evladımın hayatını da, benimkini kirlettiği gibi kirletmesin diye.

Nefsi müdafaa idi. Ama kendiminkini değil evladımın nefsi, masumiyetini müdafaaydı.

KALBİMDE KATİLİMİN İZİ VAR

**(Okurken dinlemeniz için müzik önerim
<https://youtu.be/l8N6ky4C0YY>)**

Hıçkırıklarımı tutamayınca ve de haykırışımı, Hakim Bey Amca duruşmaya ara verdi. Gardiyanlar beni tuvalete götürdüler. Yüzüme su çarptılar bol bol. Bir tanesi, ismi Ayşegül olan, cezaevinin en merhametlisiydi. ‘Düşmez kalkmaz bir Allah, her an hepimizin başına bir şey gelebilir. Bugün ben gardiyansam, yarın mahkum olabilirim. Hayat mahkemesinin hakimleri çok serttir sert. Biz burada kimleri gördük kimleri...’ der, her birimize merhametli, bir o kadar da mesafeli davranırdı. Her vakit de sözlerine eklerdi, ‘İş başka, arkadaşlık başka. Ben böyle konuşuyorum diye sululuk yapmayın. Allah yarattı demem, çakarım elimin tersiyle, Allah’ınızı şaşarsınız’ diye de ekleyip hepimize günlük ayarımızı verirdi.”

Ayşegül Ana, yüzüme soğuk suları çarpıp elbisemin eteğiyle yüzümü kuruladıktan sonra cebinden bir paket sigara çıkarttı. Aralarından bir tanesini alıp sigara ve çaydan sapsarı olmuş dışlarının arasına sıkıştırdı. Üniformasının gömleğinden çıkarttığı çakmak ile sigarayı yaktı, içine doğru derin bir nefes çekti. Sonra ağzıma emzik gibi sokuşturdu. Islanmış olan yüzüme yapışmış saçlarını düzeltirken de, “Hadi, ne bakıyorsun öyle? Çek içine derin bir nefes, iyi gelecek” dedi. Acıkmışım, ağzıma emzik gibi sokuşturduğu sigarayı emmeye başladım.

Anamdan görmediğim şefkati Ayşegül Anadan gördüm ben. Hayat mahkemesinin cezasını kesip tıktığı, mahpus dedikleri bu fare deliğinde öğrenecekmişim ana şefkatinin, merhametinin ne

menem bir şey olduğunu demek ki. Her şerden bir hayır doğar derler ya, benim başıma gelen bunca şerrin, leşliğin içindeki hayırlarımdan biridir Ayşegül Ana. Ve pavyondaki kızlar, bir de o.

Sigarayı üç dört nefeste bitirdim. Açtım. Derin derin nefeslerle içime çektim dumanları. Dünyam gibi, içim de dumanlıydı artık. Başıma gelenler, yaşadıklarım, işlediğim cinayet, hepsi bir rüya gibiydi sanki. Dumanlar içindeydim. Ne önümü, ne de sağımı solumu görebiliyordum. Ben bile hala anlamamıştım, bir insanın, bir ananın evladına nasıl kıymıştım ki ben? O koca ekmek bıçağını kalbine nasıl saplayıvermişim? Karıncayı bile incitemeyen ben, nasıl olmuş da katil oluvermişim, başka bir ananın süt kuzusunun canına kıyıvermişim?

Kızım, inci tanem İnci, “Anne, anne ne yaptın sen?” diye bağıyor, “Hemen burdan kaçmalıyız!” diye de yalvaran ses tonuyla bana ulaşmaya çalışıyordu. Oysa ben dumanların içinde, Musa'nın tüm bedenindeki kanı yere süzölmüş bir halde kendi pisliğinde can çekişmesini izliyordum. Nasıl da can çekişiyordu. Aynı benim yıllarca pisliğin içinde can çekiştiğim gibi. Yavaş yavaş ölüyordu. Ya aslanım öyle bir çırpıda ölmek yok bu alemde. Ağır ağır çıkıyor işte canın bedeninden.

O kan gölünde kendi yüzümün suretini gördüğümde biraz da olsa kendime gelmişim. İnci'nin, “Hadi burdan kaçmalıyız!” diyen sesini çok ama çok uzaktan gelen bir ses gibi duyuyordum.

Katilimin başında, dumanların arasından, onun bedenindeki son kan damlası yerdeki kan gölüne karışana kadar, açık gözlerine tiksinererek baktım. Vücudunun titremesi bitti. Yanına bir adım daha yaklaştım. Artık ne bana, ne kızıma ne de dünya üzerindeki hiçbir kadına zarar veremezdi bu insan kılığındaki deccal. Can çekişmesi bittiğinde yanına bir adım daha yaklaştım. Elimdeki bıçağı sıkı sıkı tutuyordum hala. Yerde yatan bedenine okkalı bir tekme attım. Bıçağımı sıkı sıkı tuttum. Hareket etmiyordu. Dehşetle ve korkuyla dolu gözlerinin içine en derinine

kadar baktım, baktım. Yüzüne doğru eğildim. Nefes alıyor mu diye dinledim. Nefesini de almıştı Rabbim, şükür. Yüzüne en okkalısından tükürdüm. İçime derin bir nefes çektim, “Oh, bitti.” dedim içimden. Hem de kalbimin en derinliklerinden gelen bir huzurla, sessizce dedim. Kafamı kaldırdım. Boşluğa baktım. İnci'yi duymaya başladım.

Bilmiyorum ne vakittir oradaydım, oradaydık. İnci'nin çılgınlıklarıyla biraz da olsa kendime gelmişim. Sis bulutlarının arasından, sesinin gücüyle beni olduğum yerden çıkarabilmek için çok çabalamıştı belli ki yavrucağ. Sesi kısılmıştı. Aynı benim yıllarca sesimi kısıtladıkları gibi. O da aynı benim gibi çılgık atıp sesini duyurmaya çalışıyordu çıkmayan sesiyle. Zavallılık. Ama artık biliyordum, evladımın kaderi benimki gibi olmayacaktı. Ne zaman çılgık atsa sesini sadece yerdekiler değil göktekiler bile duyabilecekti. Kabus bitmişti.

“Polisi ara!” diye bağırdım kalakaldığı yere doğru. Kendi sesim ne kadar da güçlüymüş diye düşündüm sonra. Gülümsedim. Elimdeki bıçağı yere fırlattım.

Koşarak yanıma geldi yavrucağ. Kanlı elimi sıkı sıkı tuttu. Tir tir de titriyordu evladım. Ben de titriyorum sanmıştım, meğer titreyen kızımış. Öyle bir titriyordu ki, bedeninde zelzele oluyordu. Gözlerimin içine derin derin baktı, “Emin misin anne?” diyebildi titreyen ve korku dolu sesiyle. “Evet kızım.” dedim yine kalbimin en derinlerinden gelen güür sesimle. Gözleriyle, “Peki,” dedi çocukcağız.

“Polisi ara ve git çabuk buradan.” dediğimi hatırlıyorum. Uzaktan gelen bir ses gibiydi hatırladıklarım. Belli belirsiz. Hatırladığım, kelimelerden daha çok sesimdeki kararlılık ve içimdeki güçtü. Evladımı korumak için yapamayacağım tek bir şey bile yoktu bu dünyada. Ne üzerimde sigara söndürenleri, ne beni bayıltana kadar dövenleri, ne de terli, pis ve yağlı bedenlerinin ağırlığını üstüme bırakıp erkekliklerini, verdikleri

üç kuruş parayla göstermeye çalışan o zavallıları bir an olsun incitmek aklımdan bile geçmemişti. Onlar da ne de olsa bir ananın evladydılar.

Kim ister ki evladını toprağa vermeyi? Fakat bardağı çoktan taşırılmıştı Musa. Anasından emdiği o helal sütü burnundan getirmiştim. Hafiflemiştim. Bir kuşun nazik tüyü kadar hafiftim artık.

İnci'nin titreyen elinden kurtulup, "Bırak kızım beni. Git, çık hemen buradan polislere haber ver" dedim tüm kararlılığımla. İnci, "Anne olmaz, seni hapse koyarlar. Hadi kaçalım" diyerek elimden çekiştirmeye başladığında elinden kurtulup, "Bırak beni, git dediğimi yap!" dediğimi de hatırlıyorum.

İnci hala beni çekiştirip duruyordu. "Bırak beni kızım aaaa, git dediğimi yap!" diyerek onu ittiğimi de hatırlıyorum. Bir yandan ağlıyor bir yandan da "Yapmam, yapmam anne!" diye avazı çıktığı kadar bağıyordu. O sırada yüzüne okkaly bir tokat yerleştirdim.

Ne birine bir fiske vurmuş ne de kötü bir söz etmişim ben. Kelimelerin kılıçtan keskin olduğunu, insanın ruhunu nasıl da kestiğini çok iyi bilirdim ben de, ondan etmezdim kimselere kötü sözler. Ondan değil miydi ki kalbim, ruhum yara bere içindeydi? Her yerim görünmez izlerle kaplıydı benim. Tek kolumdaki derin yara izi görünürdü. Mahallelinin elinden kurtulmaya çalışırken, Musa'nın babası Satılmış'ın attığı falçatanın iziydi o da. Beni damgalamıştı orospu diye. Falçatayı koluma sokarken öyle haykırılmıştı, "Herkes senin ne mal olduğunu anlayacak orospu!" diyerek dikmişti o korkunç günün mezar taşını bedenime.

Bu pisliği ona da bulaştırmak istemiyordum. İnci olandı o, saf ve temiz olan. Okuyacak, istediği mesleği yapacaktı. Beyaz gelinliğini elimle giydirip, helal süt emmiş biriyle evlendiğini görecektim İnci'nin. Benim kaderimi yaşamayacaktı, yaşatmayacaktım. Bana sahip çıkan olmamıştı. Ben de onlar gibi

olmayacaktım.

"Hadi!" diye tekrar bağırdım. İki elimle yüzünü avucuma almak istedim, yapamadım. Ellerim kanlıydı, yapamadım. Gözlerinin içine baktım. Sakince, "Hadi kızım, dediğimi yap," dedim. Bir süre gözlerimin içine baktı. Gözleri yine, "Emin misin?" diye soruyordu. Elbette emindim. Her zaman doğruyu yapacaktım. Herkes yanlış da yapsa, ben ne pahasına olursa olsun doğruyu yapacaktım. Bedeli ne olursa olsun. İşte şimdi, kendime söylediklerimin lafta olmadığını gösterme vaktiydi.

"Doğrusu bu," dedim. O vakit anladı. Bana sıkı sıkı sarıldı ve gitti. Arkasından bakakaldım bir süre. Hala olanları anlamamıştım. Sonra ellerime baktım, kan içindeydi. Kafamı kaldırdım, yerde yatan Musa'ya baktım. Yanına gittim. Yerde yatan bedenine bir daha tekme attım. Yaşamadığından emin oldum. Sonra başucuna oturdum. Uzun uzun, korkuyla bakakalmış olan gözlerinin içine baktım. Etrafı kan ve sidik kokusu sarmıştı. Korkudan altına işemişti besbelli. Bu leş kokuyu da içime çektim. Gömleğinin cebindeki sigarayı ve çakmağı çıkardım. Olduğum yerde bir sigara yaktım. Derin bir nefes çektim ciğerlerimin dibine kadar. Sigaraya acıkmış gibiydim. Bir iki nefeste yarılardım. Ellerime baktım, titremeleri azalmıştı. Aynı onun bana o gün bakkallarının deposunda yaptığı gibi, son nefesimi çektikten sonra, sigaramı yüzünde söndürdüm. Gözlerinin içine baktım tiksinererek. Yüzüne tükürdüm. "Kurbanındım, beni katilin de yaptın. Cehennem bile sana dar gelsin," dedim tükürdükten sonra.

Sonra elim ayağım boşaldı. Bir çuval gibi yere yığıldım. Kanlar içindeki bedeninin üzerine. Kafamı koyup yarığım kalbinin üzerine, avazım çıktığı kadar bağırarak, ağlamaya başladım.

"Yaktın beni!" diye diye ağladım...

İçtiğim sigaranın izmaritini tuvalete atıp sifonu çekerken, o sisli günden hatırladığım tek net olan vakit işte bu andı.

Ayşegül Ana, “Hadi kızım mahkemedan çağırıyorlar,” dediğinde kendime geldim. “Tamam abla, geliyorum,” dedim. Hatırladıklarımı anlatacaktım Hakim Bey Amcaya. Nasıl da hem ölen hem de öldürülen olduğumu anlatacaktım. Nasıl da yaşarken diri diri öldüğümü bir bir anlatacaktım...

Beni dinleyen biri vardı artık...

BİR ANNE EVLADI İÇİN NELER YAPMAZ Kİ?

Kelepçelerle birleştirilmiş kolumun bir tanesine Ayşegül Ana, diğerine de mahkemede anlattıklarına ağlamasından mesleğe yeni başladığımı anladığım, ismini bilmediğim diğer gardiyan girdi.

Tuvaletten çıktığımızda Musa'nın babasıyla yüz yüze geldim. Ayşegül Ana iri yarı, güçlü bir kadındı. Onun, “Ne yaptığımı zannediyorsun sen?” demesine kalmadan, Musa'nın babası Satılmış, yüzüme okkalı bir tokat geçirdi. Jandarmalar yetişmeseydi boğazımı sıkarak ellerinden beni kimse kurtaramazdı. Adı gibi Satılmış'tı. Ruhunu şeytana satanlardan. Boğazımı sıkarken bir yandan da, “Katil, oğlumun canına nasıl kıyarsın sen orospu?” diyerek ağzından tükürükler saçıyordu. İşte o an ölmek istemedim, masumiyetim kanıtlasın istedim. Öldükten sonra, ruhunu şeytana çoktan satmış olan bu insan müsveddesiyle aynı yere gitmek istemiyordum. Cehenneme. Ben yaşarken de cehennemdeydim, öldüğümde de onların olduğu cehenneme gitmek istemiyordum. Hayatın mahkemesi karar versin istiyordum, Yaşarken yerimi bulamamıştım. Öldüğümde bulmak istiyordum.

Jandarmalar beni Satılmış'ın elinden kurtardıklarında yüzüne okkalı bir tükürük savurdum. Ah ellerim kelepçeli olmasaydı ben yapacağımı biliyordum. Pavyona gelip beni gizli gizli izlediği günler, yolumu kestiği zamanlar, bir geceyi onun yatağında geçirmem için yaptığı zorbalıklar üşüşüverdi aklıma. Orospu değil miydim? Parasıyla değil miydi? Elbette öyleydi de, çocuğumun dedesiyle de yatacak değildim be.

Ciğeri onlarınki gibi beş para etmeyenlerden miydim ben?

Onlar gibi midesiz miydim?

Yüzüne tükürünce iyice bir delirdi Satılmış, ana avrat küfür ediyordu, jandarmalar onu zor zapt ediyorlardı. Saçımın acısıyla öyle bir bağırılmışım ki ben bile kendime şaşırdım. Yıllardan beri pavyonda şarkı söylüyordum. Pavyonların aranan sesiydim. Sesimin böyle çıktığını hiç hatırlamıyorum. Musa'nın anası, Satılmış'ın karısı Kurban'dı saçlarımı derisinden sökmek istercesine çeken.

Saçlarım öyle kolay kolay kopmazdı ki benim, ne yapsa, ne kadar çekse nafile. Aynı benim gibiydi onlar da. Öyle bir kök salmışlardı ki kalbimin toprağına, kimse sökemezdi yerinden. Güçlü olmayı savrula savrula öğrenmişim ben. Saçlarım da arada savrulurlardı fakat kimse köklerinden sökemezdi.

Kurban saçlarımı çekerken, mahallenin kadınları tutup çektiler onu benden, "Abla boşver, değmez bu orospu için elini kana bulamaya," diyerek. Bir yandan mahallenin erkekleri de Satılmış'ı sakinleştirmeye çalışıyorlardı, "Abi dur kurbanın olayım dur, değer mi elini kana bulamaya bir orospu için. Zaten hakim kesecek onun cezasını," diyorlardı hep bir ağızdan.

Jandarma koridordaki kavgayı gürültüyü susturduktan sonra beni mahkeme salonuna alabildiler. Sanık sandalyesine oturtular. Hakim Bey Amca gelince herkes ayağa kalktı, ben de. Oturun, diye işaret etti Hakim Bey Amca ve sordu, "Evet Cevher seni dinliyoruz. Anlat bakalım neden bu cinayeti işledin?"

İşte o vakit içime bir umut doldu. Beni gerçekten dinleyecek biri vardı. Bana ilk defa biri, 'neden' diye soruyordu. Önce göz yaşlarımı sildim, üstümü başımı düzelttim, dağılmış saçlarımı topladım ve başıma gelenleri anlatmaya başladım.

"Cevriye ve Ali'den doğma, bir ailenin bir kızı Cevher benim adım. Bir de kardeşim var ismi Yusuf. Fakiriz biz, hem de yedi göbekten öte başlar fakirliğimiz. Babamı, köydeki işlerine para yetiştiremeyince babası büyük şehre, İstanbul'a göndermiş. Ne

okuması ne de yazması olan neredeyse çocuk yaşta baba evinden koparılan babam, yıllarca sokaklarda yaşamış. Hamallık, inşaat işçiliği derken eskicilikte karar kılmış. Biraz da işlerini toparlayıp kendini derme çatma bir kulübeye atabilince de yan köyden annemi almışlar ona. Evleneceği kadını bir malı alır gibi almışlar işte babasının ocağından neyse parasını verip. Hem de hiç beklemedikleri kadar yüklü başlık parasını ödeyerek.

Babam, evliliklerinin ilk aylarında sudan sebeplerle başlamış annemi dövmeye. Annem de dönecek bir baba evi olmadığı için razı gelmiş kaderine. Öyle ya gelinlikle çıkan, ancak kefenle geri dönebilirdi baba ocağına. Bir vakit geçmiş ben doğmuşum. Adımı Cevher koymuşlar. Babamın onu doğururken ölen annesinin yani babaannemin adımı Cevher. Ben doğunca, babam biraz sakinler gibi olmuş, annemi dövmeyi bırakmış. Yine de erkek olmadığım için söylenip durmuş anneme, 'Bana bir erkek evlat veremedin beceriksiz' diye. Sonra da alkole vermiş kendini. Soranlara da 'Erkek evladım olmadı, üzüntüden içiyorum a be dostlar' diyerek içki sofrasına buyur ediyormuş. Eee bedava mal baldan tatlıdır tabii. Ne babamın içki sofrası ne de onun üzüntüsüne eşlik eden yancıları eksik oluyormuş.

Kardeşim Yusuf doğunca herkesin içine su serpilmiş. En çok da annemin. Babamın içip içip sarhoş olunca ona attığı dayaklardan canına tak etmiş artık. Hamile kalınca hem sevinmiş; dayaklar bir süre de olsa duracak diye. Bir yandan da çok korkmuş, ya erkek çocuk doğuramazsa diye. Tövbe tövbe sanki biz aciz kullara kalmıştı hangi cins çocuk doğuracağımızı seçmek. Her neyse Hakim Bey Amca, kardeşim erkek olunca daha önceden üzüntüden, kederden içen babam ve yancıları bu vakit mutluluktan içmeye başladılar. İşleri de iyi gidiyordu babamın. Ne kadar hırsız varsa meğer hepsiyle anlaşmış. Özellikle de yaşlı ve kimsesiz yaşlıların evini soyup en kıymetli antikaları buna getiriyorlarmış.

Artık hem oğlu hem de parası vardı. Öyle çok değil ama etraftaki esnafa tüm borçlarını kapatacak kadar. Cebi biraz para görünce kahvedeki kumar masalarından, geceleri de pavyondan çıkmaz olmuştu, ta ki bir alacak verecek davasında tefecinin biri bunu vurana kadar. Yıllarca yatalak yattı. İşte o vakit annem de ben de rahat bir nefes aldık. Yusuf'un saçının teline bile dokunmazdı. Aslan oğluydu onun, tek evladı, oğluydu işte. Kimseyi dövecek gücü yoktu artık, kendi canının derdindeydi. Bütün gün sövüp sayıp dururdu da onu kim dinlerdi artık.

Kahvedeki arkadaşları onu hiç yalnız bırakıyorlardı. Mahallenin esnafıyla evi kumarhaneye çevirmişlerdi. Zavallı annem bir yandan eskici dükkanına gidiyor, bir yandan da evdeki kumarbazlara hizmet etmeye çalışıyordu. Ben de derslerimden kalan vakitlerimde hem evde hem dükkanda anneme yardım ediyordum. Anaokulu öğretmeni olacaktım ben, hayallerim vardı. Çok para kazanıp kardeşimi de okutacaktım. O da doktor olacaktı, öyle istiyordu. Niye böyle oldu be Hakim Bey Amca, ha, de bana niye böyle oldu? Niye ben öğretmen olacakken orospu oldum?

Mahallenin bakkalı Satılmış Amca, hem bize geldiğinde hem de bakkallarına gittiğimde bana çok iyi davranırdı. Sanki öz babam oymuş gibi hissedirdim. Çocukluğumdan beri beni kucığına alır sever, bakkala her gittiğimde bana gofret, çikolata verirdi. Bakkalının arkasındaki kocaman depolarına götürür, oradaki yiyecekleri gösterip, istediğimi alabileceğimi söyleyip saçlarımı sever, yanağımı okşardı. Ben, 'Alamam babam kızar bana' dediğimde, 'Aaaa Cevher ben de senin baban sayılırım' diyerek azarlar, zorla ceplerimi şeker, çikolata, lokumla doldurur, istediğim zaman gelmemi de tembih ederdi. Dedim ya babamdan görmediğim sevgiyi, babalığın ondan görüyordum. Bu da mı suç, böyle hissetmek de? Babamdan o sevgiyi görsem, görebilsem böyle hisseder miydim ki küçücük yaşımda hem de?

Liseye geldiğimde derslerimi anlamakta zorluk çektiğim zamanlarda, 'Aaa kızım Musa Abin sana anlatsın, öğretsin, onun dersleri çok iyidir' diyerek zamanla bakkallıktan süpermarkete dönüşen dükkanın deposunda bize ders çalışmak için hazırladığı yerde Musa ile beni bir araya getirirdi. İçeriye yerleştiği güvenlik kamerasından da bizi izlediğini söyler, yaramazlık yapmayıp güzel güzel sadece ders çalışmamızı tembih ederdi.

Hakim Bey Amca ben nereden bileyim bunun, o kameradan beni izleyip kendiyi oynadığını affedersiniz. Kendi sapıklığı yetmezmiş gibi, benden birkaç yaş büyük olan, o vakitler Musa Abi dediğim Musa'ya da izletip, 'Oğlum sen erkek adamsın, öğren böyle şeyleri' diyerek onu da zehirlediğini? Nerden bileyim o baba dediğim adamın, kumar borcunu kapatmak için beni Satılmış'ın oğluna sattığını? Ondanmış meğer ne annemin ne de babamın, Musa'nın yanına giderken ses çıkarmamaları. Ondanmış, 'Sen, erkeklerle mi konuşuyorsun köşelerde' diye beni dövmemeleri. Öğretmen olacaktım ben be Hakim Bey Amca...

Neredeyse her gün okuldan çıktıktan sonra Musa ile ders çalışmak için depoya gidiyordum. Üniversite sınavlarına az kalmıştı. Musa hem okulun hem de tüm mahallenin en çalışkanıydı. Benim dışımda hiç arkadaşı yoktu. Ucube diyorlardı onun için. Bana göre ise sadece çok çalışkan biriydi. Ne var yani, kalın camlı gözlükleri olan, saçlarını ortadan tarayıp limon suyuyla, inek yalamış gibi yapıştıran biri olamaz mıydı? Gözleri bozuksa, saçları için yapışık jölelerden, briyantınlerden kullanmıyorsa, üstü başı da temizse, yakasını boğazına kadar ilikliyor ve kıyafetlerinin ütüsünün bozulmamasına özen gösteriyor diye ucube mi olacaktı? İlla ki herkes birbirinin aynı mı olacaktı? O zaman Allah niye bizi farklı farklı yarattı? Hepimizi bir örnek yarattı isteseydi, değil mi Hakim Bey Amca?

Okuldakilerin ve de mahalledekilerin Musa'ya böyle davranması ona karşı daha özenli ve sevgi dolu olmamı sağlamıştı.

İtilip kakılma nedir, ben çok iyi biliyordum. En çok da, ağzı leş gibi alkol ve sigara kokan babamın yaptıklarından. Allah ona şükür ki bu belayı verdi de hır gür bitti, kırılmadık tabak çanak bırakmamıştı evde.

Neyse Hakim Bey Amca, ben o gün yine ders çalışmak için Musaların marketine gittim. Satılmış Amca küçüklüğümden beri beni yedirir içirir, kucağına alır severdi. O gün istemememe rağmen, artık büyümüştüm çocuk değildim, yine beni kendine çekip kucağına oturttu. Oturur oturmaz bir sertlik hissettim affedersiniz popo tarafımda, rahatsız oldum kalkmak istedim. İzin vermedi kalkmama. Nefes alış verişleri sıklaşmaya ve terlemeye başladı. Bacaklarını da hareket ettiriyordu. Beni de belimden sıkı sıkı tutmuştu. Sol eliyle, okul üniformamım üzerinden göğsümü avuçlarının arasına aldı. Ben bir yandan elinden kurtulmaya çalışıyor bir yandan da 'Musa Amca iyi misin, bir şey mi oluyor sana?' diye soruyordum. Kalp krizi geçiriyor sandım. Birkaç dakika daha öyle nefes nefese kaldı. Sonra beni kucağından itti. 'Kalk kızım kalk üstümden aaaaaa, bir fena oldum ben. Bir bardak su getir bana bakayım şu dolaptan' diye azarladı beni. Meğer o sırada Musa gelmiş depoya. Hemen bir bardak su verdim, Musa'ya da korku dolu bir halde, babasına bir şey oldu herhalde diye anlatmaya başladım. O da beni sakinleştirmek istedi. 'Gel şöyle oturalım bir bardak su vereyim sana' dedi. O sırada Satılmış Amca, 'Ben hamama gidiyorum, oradan da cumaya gideceğim, dükkan sana emanet Musa. Öğlen namazında da kapıları kilitle. Kimseyi alma içeri. Günahdır o saatte ticaret olmaz' dedi. Ben şaşkınlık içerisindeydim, olanları anlayamamıştım. Nefes nefese olan adam birkaç dakika içinde iyi oluvermişti. Musa'ya sordum, 'Sen anlamazsın boşver, iyi şimdi merak etme' diye geçiştirdi beni. O günden sonra bir süre bakkala gidemedim. Korktum yine aynı şeyleri yaşarsam diye.

Okulda bir gün Musa, utana sıkıla niye gelmediğimi sorunca

ben de ayıp olmasın diye, okul çıkışı onunla beraber depoya gittim. Yine bir cuma günüydü ve babası öğlen namazı vakti dükkanı kapatma hazırlığı yapıyordu. Musa ve ben kepenkleri yarısına kadar indirilmiş dükkanın deposuna geçtik. Baş başaydık. O gün Musa'da bir gariplik vardı. Çok sinirliydi. O güne kadar ağzından hiç duymadığım şeyleri söylemeye başladı. Ağza alınmadık küfürler. En sonunda da bana birkaç tokat atıp, 'Sana babamın üstünde oturup ahlaksız şeyler yapmanın ne demek olduğunu göstereceğim şimdi. Hiç unutamayacağın bir ders olacak bu!' dedi. Delirmiş gibiydi. Konuşurken ağzından tükürükler saçıyordu. O sessiz sakin çocuk gitmişti. Bağırıyor çağırıyor, depodaki tenekeleri tekmeliyordu.

Üzerime yürüdü, birkaç tokat daha attı. Beni önce hep ders çalıştığımız masanın üzerine zorla yatırdı. Bir yandan beni dövüyor, bir yanda da, 'Sus orospu, mahalleyi başımıza toplayacaksın' diye ağzımı kapatmaya çalışıyordu. O sakin, kendi halindeki insan gitmiş, yerine herkesin dediği gibi bir ucube çıkmıştı. Hem şaşkındım hem de korkuyordum. Ondan kurtulmaya çalışıyordum ki ağzıma bir bez parçasını tıkadı taa boğazıma kadar. Kusacaktım, kusamadım. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Dolaptan kalın bir ip çıkardı. Belli ki daha öncesinde hazırlık yapmıştı.

Bir yandan beni tek eliyle sıkı sıkı tutuyor, 'Benden kaçamayacaksın orospu! Sıra bende artık.' derken ağzındaki tüm tükürüklerini yüzüme savuruyordu.

Dolaptan çıkardığı ipi masanın ayaklarına bağladı. Bir çırpıda yaptığı ilmeğin birini boynuma geçirdi. Diğerleriyle de ellerimi ve ayaklarımı bağladı. Çırpınıyordum ama boşunaydı. Artık tamamen hareketsiz haldeydim. Vücudum titriyordu, her bir zerrem. Cebinden bir bıçak çakı çıkardı. Bıçağını açıp eteğimi sıyırdı ve bıçağı bacaklarımda gezdirmeye başladı. İç çamaşırumu kesti. Ben çırpınırken, daha fazla hareket etmememi

söyledi. Kendimi durduramıyordum. Yüzüme iki tane yumruk geçirdi, bir de mideme. Sonra kemerini çıkardı, pantolonunun fermuarını açtı ve pantolonu çıkardı. Sonrasını hatırlamıyorum, acıdan bayılmışım.

Vücudumda bir acıyla uyandım, bitirdiği sigarasını basıyordu orama. Orospulara böyle yapılmış. Ezan bitince çözdü beni. Oramdan kanlar süzülüyordu. Üstüm başım yırtılmış, her yerimde de kan izleri vardı. Kollarıma, bacaklarıma falçata atmıştı, kaniyordum. Beni o halimle bakkalın kapısının önüne attı. Ve bağırmağa başladı. 'Komşular koşun yardım edin, Cevher'in şu haline bakın!' diyerek camiden çıkan esnafı çağırıyordu. Ben neredeyse yarı çıplak bir halde her yerimden kanlar süzülürken ve bana ne olduğunu anlamaya çalışırken, Musa, 'Bu orospu gitmiş bir halt işlemiş, sonra da kendini bana kakalamaya çalıştı. Orospuya bakın!' diyerek herkesi galeyana getirdi. Oracıkta tekme tokat dövdüler beni. Bayılmışım. Öldüm diye bıraktılar herhalde. Yağmurun yağmasıyla kendime geldim. Yürüyecek halim yoktu. Neredeyse sürünerek eve gittim. Biliyor musun Hakim Bey Amca, beni doğuran öz be öz anam tüm yalvarmalarına rağmen açmadı kapıyı. 'Benim senin gibi orospu bir kızım yok, git buradan, artık bizim kızımız değilsin' diyerek almadı beni içeri. Almadı ama, iyileşip ayağa kalkan babamla beraber, kapının önünde öldüresiye dövdüler beni be. Ben yine de sabaha kadar kapıda bekledim. Ne ağladım be o gün Hakim Bey Amca ne ağladım. Bir komşu da gelip almadı evinden içeri beni. Ne de biri gelip kurtarmadı annem ve babam dediğim o zalimlerin elinden. Bir tek kardeşim Yusuf, kapıdan gizlice para verdi bana, bir de bir torba, 'Abla hadi git yoksa seni öldürecek bunlar' diye de yalvarınca, ona kıyamadım da verdiği kıyafetleri zar zor giyindim ve çıktım gittim mahalleden. O gün bugündür de adımımı bile atmadım o mahalleye, ta ki o güne kadar.

Bilmem ki kaç gün parklarda, yıkık dökük virane yerlerde

yattım kalktım. Akşamları el ayak çekilince çöpten yemek buldum yedim, çeşmelerde saçımı başımı yıkadım. Sonra bir gece bir ilan gördüm bir camda, 'Garson aranıyor' yazıyordu. Artık açlık da, sokakta yaşamak da tak etmişti canıma. Girdim hemen içeri. Kapıdakilerden biri durdurdu beni, 'Hayırdır?!' dedi, 'Abi garson arıyormuşsunuz,' diyebildim, korkarak. 'Ha tamam geç şöyle bakalım, Süleyman Ağa'nın yanına, onunla görüşeceksin,' diyerek beni patronla tanıştırdılar.

İşte böyle pavyona düştüm ben Hakim Bey Amca. Meğer garson değil, orospu arıyorlarmış..”

HERKES KENDİ KIYAMETİNİ KENDİ İÇİNDE YAŞAR!

(Müzik Önerim, <https://youtu.be/u88t7Ml6ErY>)

“Durdum. Tam da odanın ortasında. Durdum değil durabil-
dim. Beni Süleyman Ağa’yla görüşmem için getirdikleri odada
içeri girerken arkamdan itmişlerdi. Büronun ortasındaki masaya
çarpmasam duramazdım. Sanki, ‘Şurada bekle ya da bekleyin’
deseler olmazdı. Hem beni itmelerinin hem de açlıktan dönen
başımından sebep sendeledim. Düşeyazıyordum ki, ‘Aman kızım
geç otur şöyle’ diyerek dizimi çarptığım masanın hemen yanı
başındaki oturulmaktan süngeri çökmüş ve rengi solmuş, belli ki
suni deriden siyah büro koltuğunu gösterdi. İçerisi leş gibi soğan
kokuyordu. Midem ağzıma geldi. Tek soğan koksa iyi, leş gibi bir
erkek parfümüyle karışmış, küf kokusu da vardı içerinin basık
havasında. Son zamanlarda kokulara karşı hassaslaşmıştım.
Çöplerin içinde yaşaya yaşaya burnum her türlü kokuyu kolayca
ayırır hale gelmişti. Midem ağzıma geldi, kusacaktım. Midemde
kusacak bir şey de yoktu. Midemin asitli suyuydu ağzıma gelen.
Süleyman Ağa, ‘Aman kızım ortalık yeni temizlendi, batıracak-
sın şimdi her yeri. Al şu mendili,’ diyerek cebinden çabucanak
çıkardığı pamuk kumaşlı mendili, masanın üzerinde duran İnci
Kolonya şişesinden, üzerine hızlıca birkaç damla kolonya dö-
küp bir çırpıda bana uzattı. Sonra da, ‘Burnuna çek kolonyanın
kokusunu ve hemen otur.’ dedi sert ve babacan bir ses tonuyla.
‘Bak herkese ikram etmem bu kolonyadan. Meşhurdur bu İnci
Kolonyası ha. Eskiden bir eczacı varmış İnci Hanım, onun
icadıymış bu İnci Kolonyası. Eşi benzeri koca dünyada yoktur.

Kıymetini bil genç hanımefendi,’ diye de sözlerini devam ettirdi
garip bir şiveyle.

Gösterdiği yere oturuverdim. O da kendi patron koltuğuna
oturdu. Önündeki, kalınca doğranmış soğanların olduğu ta-
bağından bir tutam soğanı elleriyle alıp ağzına atıverdi. Öbür
eliyle de tuttuğu dürümünden iştahla büyük bir parça koparıp
çığnemeye başladı. Kopardığı parça o kadar büyüktü ki yemek
borusuna kadar gitti sanırım. Aniden öksürmeye başladı. Tam
kalkmaya yeltendim boğulacak sandım. Gerek yok otur der gibi
bir el işareti yapıp, önündeki rakı kadehini bir çırpıda ağzına
dikiverdi. ‘Oh be, dünya varmış!’ deyip önündeki yiyecekleri
iştahla yemeye devam etti. Atın ölümü arpadan olsun hesabı.

O kadar iştahla yiyordu ki ağzımın suları aktı. Açtım. Yut-
kundum. Süleyman Ağa bir yandan yemeğini yiyor arada da
bana bakıyordu. Birdenbire durdu, ‘Kadir oğlum, bakın hele
bir buraya.’ diye bağırdı. Daha cümlesi bitmemişti ki kapı sertçe
açıldı. ‘Buyur Aşam’ diye Kadir, gür ve tok sesiyle cevap verdi
Süleyman Ağa’nın seslenişine. ‘Kızım adın ne?’ diye sordu bana,
korku dolu bir sesle ‘Cevher’ diyebildim. ‘Cevher ha. Güzel
isimmiş. Kendi öz ismin mi?’ diye sordu. Böyle bir soruyu ilk
defa duymuş olmanın şaşkınlığı ile, ‘Evet’ diyebildim cılız se-
simle. ‘Peki. Kadir oğlum, Cevher’i al mutfağa götür. Döndü’ye
de söyle şöyle güzel bir sofraya donatsın hanım kızımıza, iyice bir
doyursun. Hasret’e de söyle elini yüzünü yıkasın, temizlesin. Leş
gibi kokuyor zavallı. Ondan sonra da bana getirirsiniz.’ dedi ve
elindeki dürümden koca bir ısırık daha alıp, önündeki soğan
tabağına elini daldırıp soğanları da ağzına tıktırdı. Kadir,
‘Emredersin aşam’ dedi ve beni kolumdan çekiştirerek mutfağa
doğru itelemeye başladı. O kadar güçsüzdüm ki, beni böyle
oraya buraya çekiştirerek götürmesi ilaç gibi gelmişti.

Yemek kokularından mutfağa yaklaştığımızı anlamıştım.
Kadir dediği bu adam, ‘Döndü, Döndü,’ diye sesleniyordu

mutfağa doğru.

‘Yahu duymuyor musun, Döndü diye bağırip duruyorum. Neredesin sen be kadın?’

‘Ananın örekesindeyim, görmüyor musun buradayım? Sanki gidecek bir yerim varmış gibi bir de soruyor. Ya mutfaktayım ya da merdiven altındaki yatağımda. Haa baktın iki yerde de yokum, helada sıcıyorumdur,’ diye tersledi küçücük boyuyla izbandut gibi adamı Döndü diye seslendiği kadın.

‘Abla ne kızılıyorsun ya, rafların arasında kaybolmuşsun seni göremedim,’ diye cılız bir ses tonuyla cevap verdi takma adının sonradan ‘Orangutan’ olduğunu öğrendiği Kadir.

‘Ne var yine ne istiyorsunuz benden? Yemeği, çamaşırı, temizliği derken ebemi siktiniz. Ne var çabuk söyle, dünya kadar işim var.’

‘Abla şey...’

‘Ne var abla şey, oğlum delirtmesene beni. Döküvercem kızgın yağı tependen aşağı ha!’

‘Abla...’

‘Ne var abla abla! Eşşekler siksın ablanı. Çabuk söyle bak, basicam kızgın tavayı yüzüne. Biliyorsun yapmışlığım var yine yaparım.’

‘Abla tamam tamam kızma ya. Süleyman Ağa dedi ki...’

‘Evet ne dedi? Allah’ın orman kaçkını. Ancak adam dövmeyi bil sen

emi. Oğlum daha iki lafı bir araya getiremiyorsun. Çabuk çabuk söylesene dünya işim var diyorum.’

‘Abla, bu kızı doyurup sonra da temizleyecekmişsiniz Hasret Ana’yla.’

‘Eeee sonra?’

‘Bu kadar işte abla.’

‘Eeee saçını da tarayıp ninni de söyleyelim, ağzına meme verip bir de uyutalım mı oğlum?’

‘Yok abla.’

‘Bak yaaa yok diyor, neden yokmuş söyle bakayım?’

‘Süleyman Ağa sadece yedirsın, temizlesin sonra da yanıma getir dedi de şeyyyy, şeyyyy ondan yok dedim.’

‘Haaa demese mantıklı geldi sana yapayım yani dediklerimi?’

‘İstiyorsan tabii abla. Sen ne istersen.’

‘Oğlum, evladım, zeka yoksunum. Rabbim akıl dağıtırken sen neredeydin acaba? Ağaç tepelerinde mi geziyordun?’

‘Anlamadım abla ne ağaç tepesi?’

‘Neyse oğlum bas git, günaha sokma beni. Dünya işim var zaten.’

‘Tamam abla, sen sinirlenme de.’

‘Aferin, bu da bir şey beni sinirlendirmemen gerektiğini kaz kafan anlamış.’

‘Anladım tabii abla, hepimiz anladık.’

‘İyi hadi bas git, siktir git mutfağımdan.’

‘Başüstüne abla.’

‘Hay senin ablan batsın. Batsın da yerin dibine kadar. Bu dünyadaki çilesi bitsin. Hay Rabbim, ne günah işledim de beni buraya hapsettin. Bu salakların arasına?’

Onların kavgasını, Kadir’in beni iteklediği yerden izliyordum. Döndü Abla’nın, ‘Kızım ne bakıyorsun mal mal bana. Hadi şuradaki dolaptan tereyağla yumurta al gel kırıvereyim. Biraz açlığımı bastırır, sana köfte kızartana kadar. Kim bilir kaç gündür açsındır sen garibim.’ dedikten sonra ocağın üstüne tavayı koydu, harlı ateşi de yaktı. Ben hala şaşkın ve korkmuş bir şekilde olduğum yerden bakıyordum. Döndü Abla’nın, ‘Kızım hadisene tava yanacak, bakma öyle. Hadi getir dediklerimi, dolaptan çabuk.’ demesiyle sanki komut almış bir robot gibi dediklerini hızlıca yaptım. Yumurtayı iki dakikada yapıverdi Döndü Abla. Öyle bir açtım ki, önüme ortasını ikiye yarıp verdiği ekmeğin yarısıyla iki tane yumurtayı iki dakikada bitiriverdim. ‘Kız yavaşı

boğazında kalacak. Ah yavrucak nasıl açsa.’ diye hayıflanarak tavadaki köfteleri kızartıyordu. Ben de onu izliyordum. Eliyle böldüğü ekmeğin öteki yarısının ortasını açıp kızarttığı köfteleri tek tek büyük bir özenle yerleştirdi. Arasına ince ince doğradığı kuru soğanı, ince ince dildiği domatesleri yerleştirdi. Üzerine bolcana da tuz serpti. Dolaptan çıkarttığı yoğurdu tezgahın üzerinde duran plastik sürahiye koydu, üzerine de soğuk suyu döktü. İçine de biraz taze nane koydu. Tüm gücüyle çalkaladı. ‘Al bakalım köfte ekmeğini, yanına da buz gibi yayık ayranın. Yoğurdu kendim mayalıyorum. Buradaki kızlar, analarının evde yaptığı yoğurdu özlüyorlar diye bunca işimin arasında bu orospulara bir de yoğurt mayalıyorum. Hadi ye bakalım yemeğini. Yüzün sapsarı olmuş, gözlerinin altı da çökmüş. Şu haline bak, bir deri bir kemik kalmışsın. Bunları ye, doymazsan yine pişiririm ben sana köfte. E mi güzel kuzum, kınalı kuzum benim,’ diyerek saçlarımı okşadı.

Biraz önce, Kadir dedikleri adama küfürler savuran panter kadın gitmiş yerine kedi gibi yumuşak bir kadın gelmişti. Anam bile böyle sevmemişti beni. Sevmek isterdi elbette de, yediği dayaklardan kendine mi gelebilmişti kadıncağız. Ben de Süleyman Ağa gibi, kocaman bir ısırık aldım ekmekten. Boğazıma kaçmasın diye de hemen ayrandan kocaman bir yudum içtim höpürdeterek. Döndü Abla, ‘Kız yavaş boğulacaksın. Hepsini sen yiyeceksin, almayacağız önünden,’ diye uyarıya yarım ekmeği, aynı yumurtayı yediğim gibi iki dakikada mideme indiriverecektim. Onun uyarısıyla biraz daha küçük lokmalar attım ağızıma. Buz gibi ayrandan da yavaş yavaş içtim.

Bir yandan da Döndü Abla’nın, ‘Ah kuzum benim, zavallı kız çocuğum,’ diye hayıflanıp, yumruğuyla böğrüne vuruşunu izliyordum. Köfte ekmeğim bitince, ‘Doydun mu kuzum benim?’ diye sordu. Sadece başımı, ‘evet’ anlamında salladım. Dolaba doğru yürüdü, ‘Bak sabah sütlaç yapmıştım. Kızların canı çek-

miş. Orospulara yapmazsam sabaha kadar beynimi sikerler. Üzerine bol fındık serpeyim. Şekerin de düşmüştür senin. İyi gelir hem bak,’ diyerek dolaptan çıkardığı sütlacın üstüne bol fındık serpti, önüme koydu. Hemen bir kaşık aldım.

Sütlacı çok severdim. Aynı benim sevdiğim gibi yapmış, bol pirinçli. Babam, annemi ne çok dövmüştü. ‘Sütlaç mı yiyoruz, sütlü pilav mı? Böyle sütlaç mı yapılır?’ diye diye, kadıncağızı duvardan duvara vururdu. Ben ve Yusuf ayırmaya kalktığımızda nasibimizi alırdık. Küçücük çocuğun kolunu kırmıştı hayvan herif. Sonra da biricik oğluna nasıl el kaldırdı diye üzüлp sinirlenir, aynanın karşısına geçer kendi yüzüne tokatlar atardı peşi sıra. Benim de kollarım hep sigara yanığı doluydu. Aynı şimdi olduğu gibi. Bir farkla; bu yanıklara bir de falçatanın açtığı derin yara izleri eklenmişti.

Sütlacımı yerken o anlar düştü aklıma, acıyı bedenim unutmuştu ama kalbim asla unutmuyordu. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da sütlacımı yiyordum. Döndü Abla’nın burnumu eteğinin ucuyla sıkmasıyla kendime geldim. ‘Ah kuzum benim ah, kim bilir neler yaşadın da düştün buraya ah. Boyu posu devrilsin, cehennem ateşinde cayır cayır yansınlar, bu dünyada yandım dediklerinde bir bardak su verenleri olmasın inşallah.’ diyerek saçlarımı da okşadı.

‘Hadi kuzum benim, gel Hasret’in yanına gidelim. Dökme güzel gözyaşlarını o iblisler için. Seni güzelce bir temizleyelim. Üstün başın yırtık pırtık. Ah be güzel kızım. İsmi ne senin bakayım?’

‘Cevher.’

‘Ah ne güzelmiş ismin, kendi ismin değil mi?’

‘Evet, tabii.’

‘Takma isim değil yani?’

‘Yok değil.’

‘Ah benim masum kızım, ne kadar korkmuşsun sesin bile

çıkıyor. Gel
bakalım.’

Elimden sıkı sıkı tuttu, mutfaktan arka depoya açılan kapıya doğru yürümeye başladık. Bir yandan söyleniyor, ağız dolusu küfürler ediyordu; ‘Allah size kör kuyularda cehennem azabı yaşatsın inşallah, iki yakanız bir araya gelmesin inşallah, bela her zaman sizi bulsun inşallah Rabbim.’ diyerek, bir yandan da, ‘Hasret kız bak hele nerdesin?’ diye bağıriyordu.

Beni götürdüğü depoyu görünce, titremeye ve avazım çıktığı kadar bağırmağa başladım. ‘Bırak, bırak beni!’ diyerek Döndü Abla’nın elinden kurtulmaya çalışıyordum. Beni bırakmadığı için de ona yumruklar atıyordum. Sadece onun elinden kurtulmak istiyordum, hem de bir an önce. Buradan kaçmalıydım. Sonradan isminin Hasret Ana olduğunu öğrendiğim bir kadın da koşarak, telaş içinde bana doğru koşuyordu. Duyduğum sadece bağırışmaları. ‘Kızım sus, gözünü seveyim sus. Bak hepimizi mahvederler, gözünü seveyim sus.’ diyen o kadının yüzüme okkalı bir tokat vurmasıyla yere yığıldım. Gözümü açtığımda, Döndü Abla ve Hasret Ana tepemde dikilmişler, bana bakıyorlardı. Döndü Abla’nın, ‘Hah uyandı bizim uyuyan güzelimiz.’ demesiyle gülmeye başladım.

Ben gülmeye başlayınca onlar da gülmeye başladılar. Belli ki üzerime bir kova soğuk su boşaltacak olan Döndü Abla, elindeki kovayı yere koyarken hala kıkır kıkır gülüyordu. Hasret Ana da o kadar çok gülüyordu ki, koca memeleri bir sağa bir sola doğru gidip geliyordu. Döndü Abla elini uzattı beni yerden kaldırmak için. Tuttum elini. Hasret Ana da uzattı elini. Öbür elimle de onu tuttum. Yattığım yerden beni kaldırdılar. Tuttukları ellerimi, hiçbir vakit de bırakmadılar...

Ve hala katıla katıla gülüyorduk...”

İÇİMDEKİ ÇOCUK BÜYÜYOR

(Müzik önerisi: <https://youtu.be/W41kcES48rQ>)

“Orangutan Kadir, beni yine Süleyman Ağa’nın odasındaki aynı yere doğru itmişti, ‘Ağam, kız hazır,’ diyerek. Süleyman Ağa, patron masasının hemen yanındaki eski tip tüplü televizyonda, Kibar Feyzo’yu izliyor, (<https://youtu.be/h3EJhk4fOc4>) izlerken katıla katıla gülüyor, ağzından çıkan tükürükler de sağa sola saçılıyor.

‘Kadir oğlum, şu davarlara bak ne komik değıller mi?’

‘Evet ağam komikler.’

‘Ee komikler madem niye gülmüyorsun? Baksana adam kendini ökü z sanıyor,’ diyerek televizyondaki sahneyi gösteriyor bir yandan da gülerken, ‘Yavv bu insanların hiç akli yok. Kendilerini davar sanıyorlar ha. Sonra kalkıp birine, davar mısın diye sorduğumuzda da biz suçlu oluyoruz. İnsanın akli almıyor. Nasıl alsın ki zaten! İnsan olanın akli almaz tabii ki, kendini hayvan mahlukatı yerine koyan insanı. Neyse, yavv yine felsefik konuştum ha. Oğlum sana soruyorum, niye gülmüyorsun?’

Kadir yanlış bir şey yaptığını, ağasının sert ses tonuyla ve masasının çekmecesinden çıkarıp masasının üstüne koyduğu silahından anlamış olmalı ki, ağzından salyalar akarak, aynı ağası gibi tükürüklerini sağa sola saçarak gülmeye başladı. Bir vakitler anaokulu öğretmeni olmayı hayal ediyordum. Okuldaki yavrucaklara, ‘Bakın bir orangutan böyle gülüyor.’ diye Kadir’in bu şekilde şekile girerek gülmesini ve beraberinde çıkardığı sesleri örnek olarak gösterebilirim diye hayal edip, ben de gülmeye başladım. Ben zaten saatlerdir gülüyordum. Makaralarım

boşalmıştı.

Döndü Abla ve Hasret Ana da iplerini gevşetmiş, onlar da gülüyorlardı. Kadir yanımıza gelip, 'Hala işiniz bitmedi mi?' diye sorduğunda onların gülmesi bıçak gibi keskin bir şekilde kesiliverdi. 'Aman be bize gülmek de haram, doğarken ağladık zaten niye gülelim ki, hakkımız mı var bizim gülmeye, değil mi Kadir?' diye cevap verdiler onun sorusuna. Kadir, 'Abla anlamadım ki ben, kız hazır mı değil mi şimdi?' Döndü Abla yine sinirlenmiş, 'Bu davara böyle konuşanda hata, al hazır kız götür,' diyerek beni var gücüyle onun önüne doğru itmişti. Sinirini benim cılız bedenimden çıkarıyordu sanki. Kadir, 'Ha tamam abla o zaman,' diyerek beni kolumdan çekştirip ağanın odasına doğru iteklemeye başladı.

Ben, tüm bunlar olurken güldüğüm belli olmasın diye başımı öne eğmiş, dişlerimle dudaklarımı ısırıyordum. Kadir'in o hallerini görünce kendimi tutmayı bıraktım. O daracık leş gibi soğan, küf, anason ve tütün kolonyası kokan odada hepimiz katıla katıla gülüyorduk ki, 'Kesin ulen bu kadar şamata yeter, Kadir sen çık dışarı, kızla beni yalnız bırak,' demesiyle ikimiz de gülmemizi kestik ve ortalık birden buz kesti.

Kadir tek bir kelime etmeden başını öne eğip, 'Emredersin ağam,' dedi belli belirsiz. Ben, Süleyman Ağa'nın tam karşısındaydım ve zangır zangır titriyordum. Süleyman Ağa, 'Geç otur şöyle,' diyerek bu odaya ilk geldiğimden gösterdiği yeri gösterdi. Ben yerimden kıpırdamayınca, daha doğrusu kıpırdamayınca kafasıyla 'hadi' diyerek işaret yaptı. Daha sonradan çok iyi öğreneceğim bir dil olacaktı bu işaret dili. Gösterdiği yere, koltuğun ucuna ilişiverdim. Gözleriyle beni takip ediyordu. Ben koltuğa iliştikten sonra da uzun uzun izledi ve 'Kız, niye öyle ucuna iliştin koltuğun? Şöyle rahatça yerleş bakayım,' diyerek uyardı beni yarı sevecen yarı sert ses tonuyla. Ben koltuğa biraz daha yerleşince, masanın üzerine çıkarıp koyduğu,

namlusu gümüş işlemeli, kabzası kahverengi olan tabancasını, masasından çıkardığı çekmecesine geri koydu. Sağ elinin küçük parmağındaki altın yüzüğünü düzeltti, kehribar rengi tespihini çekmeye başladı. Tüm bunları yaparken de, başka bir ekrandan -o ekranlar Kibar Feyzo'yu izlediği ekran gibi eski değildi, hatta son teknolojiydi, belli ki güvenlik kameraları vardı her yerde-oraya da bakıyordu. Bir süre ben de televizyonda en sevdiğim diziyi izler gibi ekranlardaki görüntüleri izledim, daldım gittim.

'Adın neydi kızım senin?' demesiyle daldığım rüyadan uyandım.

'Cevher.'

'Takma ismin mi bu?'

'Yok.'

'Orijinal ismin ha?'

'Evet.'

'Desene bir Cevher bulduk,' diyerek yine gülmeye başladı.

'Bilmem,' diyebilirdim. Çok garip bir adamdı. Neye nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Benim için en kolay, her zaman aklımdan geçeni söylemekti, öyle söyleyiverdim.

'Tabii ki bilmezsin kızım, bilinmesi gereken her şeyi ben bilirim. Sen güzel aklını bunlara yorma sakın. Aferin sevdim seni. Tabii nereden bileceksin. Kız kısmının, aynı senin gibi saçı uzun aklı kısa olur. Evet buyur, niye buradasın de bakalım?'

'Şey ben, kapıdaki 'garson aranıyor' yazısını gördüm ondan girdim

içeri.'

'Peki hiç tecrüben var mı, daha önce garsonluk yaptın mı?'

'Yok yapmadım.'

'Daha önce bir yerde çalıştın mı peki?'

'Yok çalışmadım. Sayılır mı bilmem? Babamın eskici dükkanına

yardıma giderdim.'

'Ehh pek sayılmaz ama, senin için sayarız. Akıllı uslu bir kıza benziyorsun. Temizlenince de insana benzemişsin.'

'Teşekkürler efendim.'

'Hah afferin bak, benim senin efendim olduğunu hemen anlamışsın. Gözüme girdin bak.'

'Teşekkürler efendim.'

'Yaşın kaç senin?'

'17.'

'Bak olmadı şimdi.'

'Neden ki?'

'Eeee nasıl neden, reşit değilsin çalışamazsın burada.'

'Ama çok ihtiyacım var işe.'

'İyi de ben yasadışı iş mi yapayım kızım?'

'Yok tabii ki de.'

'Anan babandan kağıt getirmen lazım, izin kağıdı.'

'Benim anam da yok babam da.'

'Başka bir büyüğün de mi yok senin?'

'Yok, kimsem yok.'

'Aaaa öyle desene be kızım. Öksüzüm diye. Bize boşuna ağa denmiyor buralarda. Bizim de anamız bacımız var. Onların başına, Allah göstermesin böyle bir şey gelse onlara da birilerinin sahip çıkmasını, kol kanat germesini isteriz, değil mi?'

'Evet efendim tabii ki.'

'Nasıl yapsak ki bilemedim senin bu işi?'

'Bir yolunu bulsanız, aylardan beri sokaklardayım. Başıma kötü şeyler gelecek diye korkuyorum.'

'Dur bir düşüneyim. Hah buldum bak.'

'Neymiş, neymiş?'

'Sen şimdi bir kağıda, 'Burada kendi rızamla çalışıyorum' diye yazıp imzalayacaksın, tamam mı?'

'Tamam tabii ki tabii ki, yeter ki sokağa düşmeyeyim.'

'Aferin bak söz de dinliyorsun.'

'Dinlerim tabii ki, büyüğümüz.'

'O zaman şuraya yaz bakalım dediklerimi. Kimlik numaranı da yaz unutmayalım başımız derde girmesin sonra. Bu kadar insan ekmek kazanıyor buradan. Günahlarına girmeyelim.'

'Doğru doğru, hemen yazıyorum.'

'Aferin, imzanı da at bakayım. Bir de şu kağıtlara at bakalım imzanı.'

'Tabii, buraya mı?'

'Evet.'

'Hadi bakalım hayırlı uğurlu olsun. Huzur Pavyon'a hoş geldin.'

'Pavyon mu? O ne ki?'

'Öğrenirsin öğrenirsin.' Dedikten sonra 'Kadir!' diye bağırdı yine.

'Buyur ağam.'

'Cevher kızımızı, Hasret Ana'ya teslim et. Artık bizim malımızdır. Pardon çalışanımız. Gerekeni yapsın.'

'Emrin olur ağam.'

Kadir yine benim kolumdan çekiştirerek odadan çıkardı. O beni çekiştirirken, 'Teşekkür ederim efendim, Allah razı olsun,' diyordum. Süleyman Ağa, meğer bana boşuna mal dememiş Hakim Bey Amca. Ben, kendimce çalışma kağıdımı imzalıyorum zannederken, ömrüm boyunca çalışsam da ödeyemeyeceğim boş senetlerin altına imza attırılmış bana. Verdiğim kimlik numaramdan da soyum sopum kimmiş, başıma neler gelmiş de pavyona düşmüşüm diye öğrenmişler. Kumarbaz babam arıza çıkarmasın diye de reşit olana kadar onu yemlemişler. Afeder-sin Hakim Bey Amca, görmüşler. Yani, ufak ufak borçlarını kapamışlar. Buna ne anam ne de babam sesini çıkarmış biliyor musun Hakim Bey Amca, 'Benim kızım pavyonlara mı düştü?' diye anam feryat figan etmemiş. 'Benim varım yokum sizsiniz, bu dayakları yiyorsam, bu adama katlanıyorsam tek sizin için.'

diye ağlayıp feryat eden anam, iki kuruşa satılmama, o hayvanın bana tecavüz etmesine ses çıkarmamış Hakim Bey Amca. İnsan evladına, kendi canından kanından olana böyle mi yapar Hakim Bey Amca? Anasının paçavra gibi sokağa attığına elalem neler yapmaz değil mi Hakim Bey Amca?”

İsminin sonra Adalet olduğunu öğrendiğim Hakim Bey Amca, ben gözyaşlarımı silerken, “Senin avukatın yok mu?” diye sordu. “Yok Hakim Bey amca,” dedim. Mübaşire doğru eğilerek, “Yaz kızım, bir sonraki duruşmada sanığın barodan talep edilecek avukatının da hazır bulunmasına,” dedi ve bana, “Devam edebilecek misin?” diye sordu. Ben de, ‘Evet’ diyerek başımı salladım.

“Orangutan Kadir, beni Hasret Ana’nın temizlediği tuvalete doğru yine çekeleyerek götürdü. O sıra tuvaleti fırçalayan Hasret Abl’a, ‘Al kızı getirdim. Artık dükkanın malıymış,’ dedi ve arkasını dönüp gitti. Hasret Ana arkasından, ‘Allah belanızı versin hepinizin!’ diye bağırdı ve bana dönüp, ‘Hadi sen de al bir fırça öbür tuvaleti fırçala bakalım,’ dedi. Ben, ‘Ama ben garsonluk için işe başvurmuştum.’ dediğimde, ‘Ah be kızım ah ne garsonluğu, ne garsonluğu. Hadi çok konuşma çok işimiz var. Sonra anlatırım ben sana.’ diyerek elime tuvalet fırçasını tutuşturdu. Birkaç ay sadece tuvaletleri temizledim. Merdivenin altında, Döndü Abl’a’nın yattığı yerde, yere serdikleri leş gibi olmuş döşeğin üstünde yorgunluktan bitmiş bir halde uykuya dahi yordum. Başıma gelenleri düşüneneğim boş bir dakikam bile yoktu. Tuvalet temizliğinden arta kalan vaktimde Döndü Abl’a mutfakta yardım ediyordum. Kadıncağız hem böbreklerinden hastaydı hem de kendinden büyük işleri küçük bedeniyile yapmaya çalıştığından kamburu çıkmıştı. Yaptığı yemekler pek lezzetliydi. Pavyona, sadece onun yemeklerini yemek için gelen müdavimleri vardı. Müşteriler için yemek yaparken, ‘Bir gün yemeklerin içine zehri basacağım. Buralara gelip masum-

ların günahına girmek ne demek anlayacaklar o zaman. Onlar buralara gelmese bakalım bu işler böyle dönebiliyor mu? Azgın tekeler sizi!’ diye söylendi. ‘Ah ah ben cehenneme gideceğimi bilmesem, bunları Allah yarattı demem kıtır kıtır keserim ya. Onlar Allah’a dua etsinler ah!’ demeyi de hiç ihmal etmezdi yemekleri yetiştirmeye çalışırken.

Hem mutfakta hem de tuvalette çalışırken, Döndü Abl’a’nın neden orospular dediğini, Süleyman Ağa’nın neden silahı belinden eksik etmediğini, Hasret Ana’nın yakınmalarının sebebini anlamıştım. Beni ilk defa konsomasyon için, bir sarhoşun masasına meze diye servis ettiklerinde ‘pavyon’ ne demek onu da anlamıştım. Bir hışımla adamın masasından kalktığımda, Kadir’in ve diğer çocukların beni bayılıta kadar dövmesinden ve Süleyman Ağa’nın gelip, ‘Hayırdır hani hep sen benim sözümü dinleyecektin. Kızım burası hayır kurumu mu? Burası pavyon demedim mi sana?’ diye karnıma bir tekme atmasıyla kendimden geçip bayılmamla, nereye düştüğümü anlamıştım. Neredeyse her gece onlar beni sarhoş masalarına meze yapmaya çalışıyorlardı, ben de her gece kaçıyordum. Hatta pavyondan da kaçmaya çalışıyordum. Yediğim dayakların ardı arkası kesilmeyince, ellerinde imzalı senetlerimi ödeyemeyeceğimi anlayınca kaçmaktan da vazgeçtim. Keşke döverken öldürseydiniz beni diyerek vazgeçtim kendimden de hayallerimden de. O sarhoşların sadece masalarına değil, kızımı doğurduktan sonra yataklarına da meze olmaya başladım.

Anaokulu öğretmeni olacaktım ben Hakim Bey Amca. Kardeşimi, Yusuf’umu okutacaktım. O da doktor olacaktı be Hakim Bey Amca. Niye kıydılar ki bana? Ben ne günah işledim ki bunlar geldi başıma Hakim Bey Amca? Bu dünya dedikleri cehenneme doğmayı ben mi istemiştim ki Hakim Bey Amca?”

Hakim, “Tamam kızım tamam ağlamaktan canın çıktı. Yarım saat ara veriyoruz,” deyince beni alıp önce tuvalete, sonra da adli-

yenin mahkumlar için ayrılmış olan yemekhanesine götürdüler. Bir tas çorbayı zar zor içebildim. Ne çorbayı ne yaşadıklarımı ne de bu zalim dünyayı midem kaldırmıyordu artık. Bahçeye çıktık, üst üste sigara içtim. Sigara karnımı doyuruyordu. Son sigarımı içmiş, izmaritini yerde söndürüyordum ki yumuşak bir ses ismimi söylüyordu.

“Cevher Hanım merhaba.”

Bu yumuşak sesin kime ait olduğunu öğrenmek için başımı kaldırdığımda karşımda ellili yaşlarında, buğday tenli, yüzünde parıl parıl parlayan kömür gözlü kadına birden kanım kaydandı ve “Merhaba,” dedim.

“Merhaba Cevher Hanım, ben de bir Cevher'im,” diyerek elini uzattı.

“Adaşız demek,” diye gülümsedim.

“Değiliz aslında.”

“Nasıl, anlamadım?”

“İsmim Asena.”

“Cevher değil o zaman.”

“Değil.”

“Takma ismin mi, sahne ismi gibi hani?”

“Değil.”

“İsmim Asena ve başınıza gelenleri anlıyorum ve size destek olmak istiyorum. Yalnız değilsiniz. Ben de bir Cevher'im.”

Hem ağlıyor hem de gülüyordum. Elimi uzattım.

“Memnun oldum ben Cevher,” dedim.

Asena Abla, ben de Cevher'im diyerek uzattığım elimi sıkı sıkı tuttu. Bir daha da hiç bırakmadı. Taaa ki son nefesini verene kadar.

“Cevher, senin duruşmanı takip edeceğim. İznin olursa da başına gelenlerle ilgili çalıştığım gazetede bir yazı dizisi hazırlayacağım. Gazeteciyim ben, söylemeyi unuttum. Ne dersin?”

“Bilmem ki abla, Hakim Bey Amca ne der? Ona mı sorsak?”

“Cevherciğim soracak bir şey yok. Ben daha önce de böyle haberler yaptım.”

“Bilemedim ki abla, zaten başım belada. Daha fazla belaya girmesin.”

“Ah be kuzum ah, nasıl da korkutmuşlar seni. Olur mu öyle şey, bu senin hakkın. Hem benim avukat bir arkadaşım var. Bu tarz cinayet davalarına bakıyor. Ona da sorarız. Barodan kimse seninki gibi davayı almak istemez.”

“Niye ki abla?”

“Seninki gibi davalara çok tepki olur çünkü, karar ne olursa olsun. Avukatlar da, ilerideki işlerini etkiler diye böyle davalara girmek istemezler. Bunları konuşacak çok vaktimiz olacak zaten.”

“Öyle mi diyorsun Asena Abla?”

“Evet öyle diyorum, merak etme çok kadını ipten aldım. Senin için de elimden geleni yapacağım Cevher.”

“Gerçekten yapacak mısın abla?”

“Tabii ki yapacağım. İsmim Asena Tanrıverdi. Sen de soruştur. Öyle kararını ver oldu mu? Ne kararı verirsen ver yanındayım. Avukat Mehmet'le de konuşacağım senin davanı alması için.”

O sırada içeriden mübaşir seslendi. Davaya devam edilecekti. Hepimiz yerlerimizi aldık, Hakim Bey Amca gelince ayağa kalktık ve ben kaldığım yerden anlatmaya devam ettim.

“Yediğim dayaklardan mı, başıma gelenlerden mi uyuşmuş hatta aptallaşmış gibiydim. Sanki, televizyonda izlediğim diziler gibi başıma gelenlerin bir hayal ürünü olduğunu düşünüyor ve hayatımı izliyordum. Her gece masalarına oturduğum sarhoş erkeklerin hikayelerini dinlediğim gibi. Her gece onları dinliyor ve merdiven altındaki yer döşegime yatmadan her gece de kusuyordum. Her şey midemi bulandırıyor artık. Kaldıramıyordum.

Bir gece kusarken, Hasret Ana klozetten başımı kaldırıp, ‘Dur

bakayım sana' dedi. Midemi tutarak başımı kaldırdım. Çok da halsizdim. Hep uyumak istiyordum. Sabahlara kadar hiç uyanık kalmamıştım ki ben. Üstüne bir de içki içmek ve içirmek zorundaydım. Şu içkiyi kim bulduysa Allah ondan razı olsun. Ne güzel uyuşturuyordu her yerimi. Özellikle de hislerimi. Yoksa dayanılacak gibi değildi bu tımarhaneye.

Hasret Ana, 'Abbov yandık yandık!' diye dövünmeye başladı yüzüme baktıktan sonra.

'Ne oldu ana?' diyebildim.

'Ne mi oldu?'

'Evet ne oldu?'

'O şerefsizler sana orospuluk da mı yaptırmaya başladı yoksa?'

'Ne orospuluğu abla?'

'Ahh ah ah bir sözlerini tutacaklardı tutmadılar canına yandığının

tutmadılar. Sen bu aleme alışmadan sadece konsa çıkaracaklardı. Şerefsizler tutmadılar sözlerini be. Bunların dini imanları para.'

'Dur abla yok öyle bir şey.'

'Nasıl yok kızım? Sen hamilesin.'

'Ne hamilesi abla delirdin mi sen?'

'Delirdiğim de senin hamile olduğun da kesin.'

'Abla bu imkansız.'

'Yıllardan beri kaç kız geldi geçti bu çöplükten biliyor musun be kızım? Ben şıp diye anlarım kim neden düşmüş ne başına gelmiş. Hatta hamile mi değil mi diye bile.'

'Abla nasıl olur, burada bana kimse öyle dokunmadı ki daha.'

'Peki o şerefsiz?'

'Hangi şerefsiz?'

'Ah be kızım hangi şerefsiz olacak? Aklın da başından gitti senin.'

'Gitti tabii abla gitti.'

'Senin buraya düşmene sebep olan o Musa şerefsizi.'

'Bilmiyorum ki abla, ben hamile nasıl kalınır onu bile bilmiyorum ki.'

'Ah be benim çiçeğim ah benim kar tanem. Yarın bakalım öyle misin, değil misin? Eczaneden test alalım. Sakın kimseye bir şey söyleme. Yoksa seni buradan kapı dışarı ederler kızım. Tamam mı annem, sakın.'

'Tamam anam tamam. Şimdi gidip yatayım mı, başım çok dönüyor. Adamı içireceğim diye çok içki içtim be anam.'

'Tamam kuzum tamam hadi git yat sen. Yarın ola hayrola.'

İşte Hakim Bey Amca, içimde bir çocuk büyüdüğünü ertesi gün, eczaneden gizli saklı alarak yaptığımız gebelik testinden öğrendim. Katilimin çocuğunu taşıyordum, ruhumda açtığı yarayı taşıdığım yetmezmiş gibi.."

BEN BİR KATİL MİYİM?

(Müzik önerisi: <https://youtu.be/7sSWrPvuzAE>)

Hasret Ana ve Döndü Abla birbirlerine öyle acı acı bakmışlardı ki başıma daha kötü şeylerin geleceğini anlamıştım. Daha ne kadar kötüsü olabilir diye düşünüyordum ki, mutfak tezgahının üstünde duran ekmek bıçağını aldım. Tam karnıma saplayacaktım ki Kadir yakaladı elimden beni. Elimden bıçağı aldı. Hasret Ana'ya sordu.

'Ne oluyor ana?'

'Yok bir şey be oğlum.'

'Nasıl yok ana?'

'Bayağı yok.'

'Bağrıışmalarınız taa kapıya kadar geldi. Ağa duymasın diye de hemen geldim.'

'Sağol be oğlum.'

'Ana ne oluyor, bir kere daha sordurma bana yoksa Süleyman Ağa'ya giderim.'

'Dur be oğlum dur, ne gitmesi.'

'Söyle o zaman ne işler çevirdiğinizi.'

'Ne işi çevireceğiz be oğlum, Cevher hamile.'

'Ne demek hamile?'

'Bayağı hamile.'

'Ana delirtmeyin beni, bu dükkanda kimse bizim iznimiz olmadan bu kıza elini süremez. Bu iş nasıl olmuş böyle, yoksa!'

'Oğlum ne yoksası. İndir, bu zavallıya vurmak için kaldırdığın elini. Yavrucağın da haberi yok ki.'

'Eee nasıl olmuş bu iş peki?'

'Nasıl olacak bu kızın ırzına geçen o hayvan yapmış işte. Konuşturma beni.'

'Onu bir yakalasam ne yapacağımı biliyorum da. İşte çıkmıyor karşıma süt çocuğu.'

'Oğlum ne yapacağız? Kimselerin haberi olmamalı, yoksa biliyorsun. Satarlar çocuğu da.'

'Bulacağız bir çaresini.'

'Nasıl bulacağız?'

'Bulacağız dedim ya ana işte, sen şimdi al götür Cevher'i yatır. Kimseye de bir şey söylemesin sıkı sıkı tembihle. Kızları biliyorsun, zaten gözleri Cevher'in üzerinde. Fırsat ellerine geçerse anında gammazlarlar.'

'Tamam oğlum tamam.'

O gün ve daha sonraki günler, ne Hasret Ana ne Döndü Abla ne de Kadir beni bir dakika olsun yalnız bırakmadılar. Kendi canıma kıyarım diye korkuyorlardı. Hele Kadir o kadar çok korkuyordu ki kendime bir şey yapmamdan, bir gece başımın ucuna gelip saçlarımı sevdi uzun uzun. 'Aman Cevher'im kıyma canına. Ben sensiz yaşayamam, ben de gelirim peşinden, sakın yapma.' diye gözyaşlarını dökmüştü yüzüme doğru. O gider gitmez gözlerimi açmıştım. İçime sıcak bir şey akmıştı. Kadir, kurtaracaktı beni bu bataklıktan. Artık bir umudum vardı.

Birkaç hafta hiçbir şey olmamış gibi konsomasyona devam ettim. Bir gece, kızlardan biri Süleyman Ağa'dan fena dayak yiyince komalık oldu ve şarkı söylemek için sahneye çıkmadı. Kadir yanıma geldi, 'Ağam, senin sahneye çıkıp şarkı söylemeni istiyor.' dedi.

'Ben mi? Emin misin?' dedim.

'Evet eminim.'

'İyi de ben şarkı söylemeyi bilmem ki.'

'Uzatma işte Cevher, çık deniyorsa çık.'

'Peki çıkayım da, ne söyleyeceğim?'

‘Çalgıcılara uy yeter.’

‘Emredersin.’

Hakim Bey Amca, ilk sahneye çıkışım böyle oldu. Ondan sonra da hiç inmedim. Pavyonların aranan sesi olmuşum. Arada sırada banyoda, evde temizlik yaparken şarkı söyledim de sesimin güzel olduğunu bilmezdim. Millet bayıldı o gece sesime. Islıklar, çığlıklar, sahnede şampanya üstüne şampanya patlatılıyor, üzerime gül yaprakları yağdırıyorlardı. Neler olduğunu anlamıyor ve sadece Kadir’e bakıyordum. O ise kafasını bir an olsun yerden kaldırıp bana bakmıyordu. Sadece sahneden inerken gelip belime dokundu. Sonra da kalabalığı yararak beni, sonradan adının kulis olduğunu öğrendiğim kıpkırmızı renklere döşenmiş, boy boy aynaların, koltukların olduğu bir odaya koydu. ‘Ağam gelecek bekle burada’ dedi. Beş on dakika sonra Süleyman Ağa geldi. O gelince ayağa kalktım hemen.

‘Otur otur kızım yoruldu.’

‘Olur mu efendim?’

‘Olur olur. Akıllı kız olur.’

‘Peki efendim.’

‘Hah şöyle söz dinle ciğerimi ye. Afferin kız bak herkes pek beğendi seni, bir daha bir daha diye ıslık çalıyorlar.’

‘Öyle mi efendim?’

‘Evet öyle. Tabii gördüler Cevher’i istiyorlar. Şimdi bak kızım, sen diğer kızlardan farklısın. Söz dinliyorsun. Bundan sonra masalara da diğer işlere de gitmeyeceksin. Haaa hatırlı müşterilerimiz dışında tabii. Her gece sahneye çıkıp şarkı söyleyeceksin. Yapman gerekenleri, usulü, bu azgın tekeleri nasıl yolacağımızı sana Hasret Ana anlatsın.’ Tam kapıdan çıkarken, ‘Kadir, yarın terziye götürün iki üç baş diksin, sahnesi için. Ağam gönderdi dersin o anlar.’

‘Başüstüne ağam.’

‘Cevher sen de dinlen bakalım son zamanlarda seni pek iyi

görmüyorum. Kadir seni doktora da götürsün. İyice bir muayene etsin seni. Levent’e de benden selam söyle oğlum.’

‘Başüstüne ağam.’

‘Ha bir de artık merdiven altlarında yatırmayalım Cevher’imizi, senin yanındaki odayı ayarlayın. Gözünün önünde olsun.’

‘Başüstüne ağam.’

‘Hadi bakalım hayırlı olsun.’

Süleyman Ağa çıktıktan sonra yüzümde garip bir gülümsemeyle Kadir’e bakarken buldum kendimi. Aynı tuhaf gülümseme ile o da bana bakıyordu.

‘Ne diye pişmiş kelle gibi sırtıyorsunuz siz? Kadir hadisene götür kız

dinlensin. Dediğim gibi yarın da doktora göstert her bir yerini. Ha bir de çarşıya götür. İki üst baş alın. Bizim dükkana da uğrayın, sütlaççıya. Tatlı yiyin ki tatlı tatlı konuşalım, he mi?’

‘Başüstüne ağam.’

‘He mi kızım?’

‘Olur efendim.’

‘Haydi ben artık çıkıyorum, Allah rahatlık versin. Ha Kadir, bak Cevher kızımız sana emanet. Emanet ne demek biliyorsun değil mi?’

‘Tabii ağam.’

‘Saçının teline zarar gelse senden bilirim ona göre.’

‘Tabii ağam.’

‘Emanete de hıyanet edilmez, biliyorsun.’

‘Tabii ağam.’

‘Ben baştan peşin peşin söyleyeyim de sonradan bilmiyordum, etmiyordum deme bana.’

‘Tabii ağam.’

‘Hah haydi kalın sağlıcakla.’

Kadir’le bir süre birbirimize bakakaldık, sanki yaramazlık yapmış da yakalanmış küçük çocuklar gibi. Bu sefer benim

kolumdan tutup çekiştirmeden, ‘Buyur gidelim, odanı göstereyim.’ dedi. Sessizce onu takip ettim. Üst kattaki odamın kapısına gelince kapıyı açtı. ‘Sabah seni sekizde alırım.’ dedi ve odanın kapısını üzerime kilitledi. Sonradan öğrendim, kaçmayalım diye adeti böyleymiş, ismiyle uzaktan yakından hiç mi hiç alakası olmayan Huzur Pavyon’un.

Odam küçücük ama tertemizdi ve bembeyaz. Pavyonda her yer kırmızı ve siyahtı. İçim açıldı birdenbire odaya girince. Beni bu odaya kilitlemesi bile umurumda olmadı. İsterlerse beni ölene kadar bu odada kilitli tutabilirlerdi. Yeter ki bir daha pavyonda çalışmayayım. Odada, bir tane somyanın üzerinde döşek, başucunda küçük bir komodinin, komodinin üzerinde küçük bir sürahi ve bardak vardı. Yatağın tam karşısında iki kapaklı beyaz bir dolap vardı. Küçük bir masa ve sandalye ve bir tekli eski bir koltuk da vardı. Hepsini toplu bu kadardı. İki adım atınca oda bitiveriyordu. Olsun. Bir yatağım vardı ve bu oda en azından sessizdi. Hemen pencereye baktım. Açılmıyordu. Demir parmaklıklar da vardı. Sonradan öğrendim ki kaç kız buradan kaçmaya çalışırken ya da intihar ederek can vermiş. Ondan sebep her yeri kilit altına almışlar. Eeee tabii mallarıydık biz. Hem biz olmasak pavyon da olur muydu? Kendileri mi oturup dinleyeceklerdi bütün gece o sarhoş erkek müsveddelerini? Acaba kendi bacıları buralara düşsün isterler miydi? Hem biz de birilerinin bacısı değil miydik? Onlar buralara gelmeseydi böyle bir iş de olmazdı ki hem. Biz de bu hapis hayatını yaşamazdık kilit altında hem değil mi? Çok yorgundum, kendimi yatağın üstüne bıraktım. Sabah, ‘Cevher! Cevher uyanmadın mı hala?’ diyen, Kadir’in sesiyle uyandım. Çevreme bir bakındım neredeyim ben diye. Gözlerimi ovuşturdum. Birkaç saniye düşündüm. Sonra hatırladım. ‘Uyandım uyandım.’ diye cevap verdim, kapının kilidini açmakta olan Kadir’e. Beni, dün gece bıraktığı haliyle görünce çok şaşırıldı.

‘Eeeee sen üstünü değişmemişsin.’
‘Nasıl değişeyim benim başka kıyafetim yok ki?’
‘Nasıl yok?’
‘Bayağı yok, ne verilerse onu giyiyorum.’
‘Dolapta bir iki parça bir şey olurdu ama oraya bakmadın mı? Onu diyorum.’
‘Yooo bakmadım.’
‘Gel bakalım beraber.’
‘Olur.’
‘Bak gördün mü? Battaniye, çarşaf, pijama var burada.’
‘Aaa ne güzelmiş.’
‘Akşam giyersin.’
‘Olur.’
‘Hadi üstüne bir şeyler versin Hasret Ana. Yüzünü gözünü de sil. Çıkalım vakitlice de dönelim.’
‘Peki.’
Buraya geldiğimden beri ilk defa sokağa çıkacaktım. Mutluydum.
Hasret Ana bana uzun basma elbiselerinden birini verdi, ayağıma da. plastik ayakkabılarından birini. Azıcık sıktı, ayağıma bir numara küçüktü. Dışarı çıkacaktım, güneşi görecektim ya, hiçbir şey umurumda değildi.
Kadir arkamda ben önünde bir süre sokakta yürüdük. Simitçiden simit aldı bana. Yiye yiye yürüdüm. Sonra bir çay bahçesine gittik çay içtik, hiç konuşmadan. Sadece birbirimize bakıp gülümsüyorduk. Saat dokuz olunca, ‘Hadi kalkalım doktor bey gelmiştir.’ dedi. Bir taksi çevirdi. Adresi söyledi, on dakika var yok gitmedik ki lüks bir binanın önünde taksiden indik. Hiç böyle lüks bir yer görmemiştik. Mahalleden hiç çıkmamıştım ki ben. Ev, okul, babamın eskici dükkanı arasında yaşamıştım hep. Kapıdaki görevli, bana küçümseyerek bakarak baştan ayağıma kadar süzdü. Yarım ağızla ‘Hoşgeldiniz Kadir Bey’ diyerek asan-

söre kadar bizimle geldi. Sanki asansörü biz bulamayacakmışız gibi. Biz asansöre binerken Kadir ters bir bakış attı bu adama, asansörün kapısı kapanır kapanmaz da, ‘Yavaşak’ dedi sinirle. Onu ilk defa bu kadar sinirli görüyordum. Sanki hiçbir duygusu yokmuş gibiydi. Hep aynı yüz ifadesiyle çalışıyordu pavyonda. Bunları düşünürken asansör durdu. Kattaki tek kapının zilini çalmadan kapıyı açtılar. Bembeyaz giyinmiş bir hanım karşıladı bizi, ‘Hoşgeldiniz Kadir Bey, sizi dinlenme bölümüne alalım. Buyurun lütfen.’ Biz bembeyaz koltuklara yerleşince de ne ikram edeceğini sordu. Ben, Kadir’in yüzüne baktım, ‘İkimize de çay’ dedi. Çaylarımız geldi, yavaş yavaş içtik. Çaylarımızı içerken çevreye baktım. İçerisi sessizdi, çıt çıkmıyordu. Bir vakit sonra bir hemşire geldi, ‘Buyurun sizi hasta odasına alayım.’ diyerek beni karşı odaya götürdü. Sessizce beni hazırladı ve daha önce hiç görmediğim değişik bir koltuğa oturttu, ayaklarımı koltuğa bağlı iki tane ayaklığa yerleştirdi. Sırtımı koltuğa dayamamı, rahat olmamı söyledi. Üzerimi örttü. Kendim dışımda ilk defa biri afedersiniz, ‘oramı’ görecekti. Meğer beni getirdikleri doktor kadın hastalıkları doktoruymuş. Doktor Levent geldi, ismimi bile sormadan, ‘Hoşgeldiniz.’ dedi ve muayeneye başladı. Oramın muayenesi bittikten sonra, hemşire üzerimi temizledi ve beni muayene sedyesine oturttu. Doktor ciğerlerimi dinledi, boğazıma ışık tutup baktı. Birkaç soru sordu. Hemşiresine dönüp, ‘Kan testleri için gerekeni yapın’ diyerek odadan sakince çıktı. Hemşire Hanım, beni kan alma odasına götürdü, tüp tüp kanımı aldı. Sonra da giyinmem için eşyalarımı çıkardığım odaya götürdü. Ben giyindikten sonra, ‘Bekleme odasına geçebilirsiniz, sağlıklı günler.’ diyerek yanımdan uzaklaştı.

Ben gittiğimde Kadir dışarıyı seyrediyordu. Geldiğimi görünce, ‘Sen otur bir çay daha iç. Ben doktorla görüşüp geleceğim.’ dedi, yanımdan ayrıldı. ‘Tamam’ dedim, gelen çayımdan içmeye ve camdan dışarıyı izlemeye koyuldum. Kadir, ‘Gidiyo-

ruz.’ dediğinde kafamı çevirip ona baktım, yüzü bembeyazdı. Hızlıca yanına gittim. ‘Ne oldu, neyin var?’ diye sordum. Elleri titriyordu. Elinde tuttuğu zarf yere düştü. Zarfın içindekiler yere saçıldı. Hemen yere eğildim toplamak için. ‘Dur’ diyebilirdi titreyen sesiyle. Hızlıca toplamaya başladıklarım arasında üzerinde ismim yazan bir evrak vardı. Hemen aldım ve okudum.

Hamileydim...”

BİRİ BANA YARDIM ETSİN!

(Müzik önerisi; <https://youtu.be/U-3yZKyY0Sc>)

“Tamam kızım artık ağlama. Anlatmaya devam et. Bak tek işimiz senle değil. Dünya kadar insan davası görülsün diye bekliyor. Mübaşir su verin hanım kızımıza çabuk.’

‘Sağol Hakim Bey Amca.’

‘Hadi iç suyunu çabuk çabuk devam et. Ama biraz hızlanalım. Sırada vatandaş bekliyor. Herkese bu kadar vakit ayırsak, memlekette davalar görülemez.’

‘Tamam Hakim Bey Amca.’

‘Avukatını da ayarla.’

‘Tamam Hakim Bey Amca.’

‘Hadi devam et bakalım.’

‘Tamam Hakim Bey Amca.’

Kadir bana hamilesin dediğinde önce anlamadım. ‘Ben mi?’ diyebilirdim. Kadir de çok şaşkıncı. ‘Evet sen.’ Tekrar sordum ona, ‘Ben mi?’ O da ‘Evet sen, hem de sekiz aylık.’ diye söyledi.

‘Nasıl sekiz aylık?’

‘Bayaaa!’

‘Olamaz ki, karnım şiş değil ki?’

‘Cevher ben ne bileyim. Doktor öyle söyledi.’

‘Yalan söylüyor.’

‘Kim?’

‘Doktor.’

‘Niye yalan söylesin doktor?’

‘Bilmiyorum ben gidip soracağım.’

Beni muayene ettikleri yere doğru koşmaya başladım. Bir

yandan ağlıyor bir yandan da, ‘Yalan söylüyor, yalan söylüyor!’ diye bağıırıyordum. Kadir beni belimden yakaladı. Sırtına aldı. Hızlıca muayenehaneden çıkardı. Kattaki acil çıkış kapısına omuz atıp açtı. Merdivenlere oturttu beni.

‘Gözünü seveyim bağırma Cevher.’

‘Niye, niye?’

‘Ne niyesi?’

‘Niye, niye?’

‘Niye mi?’

‘Niye bunlar benim başıma geldi Kadir, niye?’

Kadir bana sınımsıkı sarıldı. Ağzımı, göğsüne yapıştırdı.

‘Gözünü seveyim Cevher, sessiz ol. Ağla ama sessizce ağla.’

‘Niye Kadir niye? Söyle bana niye?’

‘Bilsem söylemez miyim kuzum söylemez miyim?’

‘Niye sessizce ağlamalıyım niye?’

‘Niye mi?’

‘Evet niye?’

‘Eğer burada rezillik çıkarırsak, doktor, Süleyman Ağa’yı arar.

O da seni başka bir yere gönderir. Çocuğunu da satar.’

‘Ne demek bunlar ya ne demek?’

‘Cevher, artık sormayı bırak.’

‘Böyle bir doktor neden Süleyman Ağa’nın işlerini yapıyor zannediyorsun?’

‘Ne bileyim niye, bana ne, ne yapıyorsa yapsın.’

‘İşte öyle değil.’

‘Ne öyle değil?’

‘Bilmesen daha iyi edersin boşver. Hadi şimdi buradan çıkalım. Söz seni rahat edeceğin bir yere götüreceğim. Söz veriyorum.’

‘Söz mü?’

‘Evet söz.’

‘Söz ama değil mi?’

‘Ya hadi gözünü sevdiğim, Allah’ım kitabım üstüne yemin ederim. Yeter ki şuradan çıkalım. Bir sakın kafayla bir düşünmeyim.’

‘Tamam.’

‘Bağırmayacaksın ama değil mi?’

‘Tamam bağırmayacağım.’

‘Söz mü?’

‘Söz.’

‘Söz mü?’

‘Söz dedim ya Kadir, söz.’

Kadir önde ben arkasında merdivenlerden iniyorduk. Elimi sıkı sıkı tutuyordu. Gözyaşlarımı tutamıyordum. Bunlar benim başıma nasıl gelmişti hiç ama hiç anlamıyordum. Ne kötülük etmişim de Yaradan beni böyle cezalandırıyordu. Ben insan değil miydim? Merdivenler bittiğinde, apartmanın çıkış kapısına doğru koştum. Kadir o sırada kapıdaki görevliye ‘Bize hemen bir taksi kardeşim.’ diyordu. Sıkı sıkı tuttuğu elimi biraz gevşetmişti ki elinden kurtuldum. Koşmaya başladım ve kendimi uzaktan hızla gelmekte olan siyah cipin önüne attım. Artık bu yaşadıklarına dayanacak gücüm kalmamıştı. Bu acı son bulacaktı. Kurtulacaktım. Gülümsemeye başladım. İçime sıcak bir his yayıldı. Hafiflemişim. Aynı Kadir’in bana baktığı andaki sıcaklık hissi gibiydi.

Kadir, ‘Cevher ne yapıyorsun, yapma!’ diye elimden tutmuş beni arabanın önünden çekmişti. Arabanın rüzgarıyla saçlarım savruldu. Yol kenarına çekti beni. Sıkı sıkı sarıldı. ‘Kurban olduğum, ne yapıyorsun sen böyle, canına mı kıyacaktın? Hem kendine hem de bebenin canına?’ diye kulağıma fısıldadı titreyerek çıkan sesinden süzülen kelimeleri. Elim ayağı boşalmıştı. Titriyordum. Kadir beni sıkı sıkı tutmasa belki oracıkta yere yığılacaktım. Bir süre öylece kaldık. Sonra koluma girdi. Bu lüks semte daha önce gelmiş ve her yerini biliyor gibiydi Kadir.

‘Hadi gel şurada bir park var orayı götürüyüm seni. İyi de gelir sana hem açılırsın.’

‘İstemiyorum parka gitmeyi falan. Ölmek istiyorum ben.’

‘Deme öyle kurban olduğum güzel gözüm deme. Üzme beni.’

‘Beni ancak ölüm paklar.’

‘Deme böyle şeyler deme. Hadi gel sen, iyi gelecek. Sonra da yemek yedireceğim sana.’

‘İstemiyorum ne parkı ne de yemek yemeyi.’

‘Hadi olmaz öyle,’ dedi ve beni kolumdan çekerek o ismini bilmediğim lüks semtin parkına götürdü.

Orada biraz oturduk. Ne kadar vakit geçti hiç bilmiyorum. Elime tutuşturduğu suyu yudumluyordum arada.

‘Hadi, gidiyoruz.’

‘Yemek yemeğe.’

‘Canım istemiyor benim.’

‘Tamam biliyorum istemediğini ama gitmemiz gerekiyor.’

‘Nedenmiş?’

‘İşte öyle.’

‘Nedenmiş?’

‘Cevher, bak gözünü seveyim bana neden, niye diye sorma.’

‘Neden ama?’

‘Bazı şeyleri bilmemen senin için çok daha iyi.’

‘Neden ki?’

‘Neden, neden, neden!’

‘Neden mi?’

‘Evet neden?’

‘Bildiklerin seni ölüme götürür de ondan.’

‘İşte tam da istediğim şey bu. Ölüme gitmek.’

‘Neden öyle söylüyorsun, üzüyorsun beni.’

‘Bu cehennemden tek çıkış yolum ölmek de ondan.’

‘Deme öyle gözünü seveyim deme. Hadi midene bir şeyler girsin. Kendini düşünmüyorsan karnındakini düşün.’

'Bana karnındaki deme, öyle bir şey yok.'

'Tamam ağlama tamam.'

Yürüyecek halim yoktu, kendimde değildim. Kadir belimi kavradı ve beni o lüks semtteki 'Lokanta Nane' dedikleri restorana götürdü. Kapıdakiler bizi büyük bir hürmetle karşılayıp içeri buyur ettiler. İçeri girdiğimizde lokantada yalnız başına oturan bir kadın gördüm. Masasındaki kadehine, şarap şişesinden şarap dolduruyordu.

'Alev Abla merhaba,' dedi Kadir ona. Belli ki tanıyordu.

'Ooooo Kadir hoş geldin,' dedi masadaki kadın dalga geçer gibi.

'Hoş gördük abla.'

'Ne hoş göreceksiniz be. Adi herifler!'

'Abla ayıp oluyor ama.'

'Ne ayıbı be, ne ayıbı.'

'Abla, iyi değilsin sen.'

'Değilim ne var ne olmuş? Sana mı hesap vereceğim?'

'Çok mu içtin abla yine sen?'

'Çok içtim az içtim sana ne? Sana mı hesap vereceğim?'

'Tamam abla anlaşıldı, senin kafa yine bir dünya.'

'Bir dünya iki dünya sana ne oğlum sana ne?'

'Tamam abla haklısın.'

'Bu kız kim yanındaki, hep yalnız gelirdin sen buraya?'

'Cevher.'

'Kim diye sordum, adı ne diye mi sordum? Senin mi kafan bir dünya benim mi acaba?'

'Abla, benim kafam kaç dünya bir bilsen.'

'Aferin şöyle güzelce insan gibi konuş.'

'Tamam abla.'

'Ben de Alev,' diyerek elini bana doğru uzattı Alev. Sıkı sıkı sıkı elimi.

'Memnun oldum Alev Hanım,' diyebildim.

'Ben de Cevher Hanım, buyurun oturun size de bir kadeh getirsinler, şarap içiyorum, eşlik edersin bana olur mu?'

'Olur tabii.'

'Cevher, ne diyorsun, olmaz tabii.'

'Sana ne Kadir, sen kimsin de kıza karışyorsun? İçeceğim dedi ve benimle içecek. O kadar.'

'Ama abla.'

'Aması maması yok. Hem sen Sarp'ı görmeye gelmedin mi? Git aşağıda ininde, zıkkımlanıyor sabahtan beri.'

'Peki abla.'

'Aferin böyle akıllı ol. Geçerken de Emine Abla'ya söylediği zeytinyağlılardan getirsin buraya. Bir de kadeh ve yeni bir şişe şarap. Beyaz olsun ama bak.'

'Ama abla daha öğlen vakti bu kadar içmesen.'

'Aaaa başlayacağım sana da ablana da. Git dediklerimi yap. Sen de otur şöyle karşıma.'

'Peki Alev Hanım.'

'Bana hanım demeyi de bırak, hanımlığı mı kaldı, şu halime bak.'

'Estağfurullah Alev Hanım.'

'Aaaa bu da Kadir gibi, illa dediğimi yapmayacak. Alev diyeceksin bana o kadar.'

'Peki Alev.'

'Hadi otursana hala ayakta dikiliyorsun. Sen de hadi Sarp'ın yanına. Süleyman Ağan haber bekliyordur.'

'Abla ama.'

'Ne öyle değil mi?'

'Öyle de.'

'Ne oldu, Cevher'den mi korktun?'

'Yok abla da.'

'Ya kıza baksana beti benzi atmış, sapsarı olmuş. Kim bilir kıza naptıysanız. Sanki bilmiyoruz yediğiniz bokları.'

'Abla ama olmuyor böyle!'

'Ehhh uzatma kaybol gözümün önünden.'

'Emrin olur abla.'

'Ha Kadir, bir de ortalığı fazla dağıtma.'

'Anlamadım abla!'

'Anlamadım diyor bir de. Cevher, bunların bu salağa yatmalarına da bayılıyorum. Süleyman Ağa beyefendisinin bütün adamları böyle pek bir salak. Hiç anlamıyorlar. Gerçi Kadir diğerleri gibi değil. Mert bir çocuk. Ama anlamıyor beni. Cevher, biliyor musun kocam da beni anlamıyor.'

'Abla ben geçiyorum Sarp Abi'nin yanına.'

'Ya bir git bir rahat bırak ya, iki dertleşeceğim. Bak dediğimi unutma. Akşama burada davet var. Ortalığı dağıtma, kırıp dökme yani. Efendi gibi sana söylenilene ilet o kadar. Zaten kafasını da kırsan anlamaz, leş gibi sarhoş.'

'Abla ayıp ediyorsun, ne zaman ben öyle şeyler yaptım?'

'Ben bilmem, hepimiz Süleyman Ağanızın itlerisiniz benim için. Sen de onlardan birisin. Neyse uzatıp keyfimi kaçırmayayım. Zaten yeterince kaçık.'

'Ne oldu ki abla hayırdır?'

'Ne olsun, akşama yüz kişilik bir davet var. Bizim Can, solistimizin sesi kesildi. Sahneye çıkacak kimse yok. Hala bulamadım yani.'

'Abla çözeriz Allah'ın izniyle.'

'Ya sen nasıl çözeceksin, senin bulacaklarının nasıl olduğu belli.'

'Abla sen de bizi ne yaptın öyle, hiç mi anlamıyoruz bir şeyden biz?'

'Yani, görünen köy kılavuz istemez.'

'Yapma abla.'

'Hadi ya devril karşımdan.'

'Anlat bakalım Cevher, senin neyin var? Neden gözlerin böyle

şiş? Bir şey mi yaptılar sana? Belli ki ağlamışsın.'

'Alev Abla, abla diyebilirim değil mi?'

'De tabii de, sen de de. Hanımlıktan ablalığa terfi ettim belli ki.'

'Abla, benim çok büyük bir derdim var. Hem de çok.'

'Neymiş ki? Benimkinden büyük ne derdin olabilir ki, bu yaşta hem de?'

'Abla derdin büyüklüğünün yaşla ne alakası var?'

'Doğru aslında ne alakası var?'

'Abla.'

'Hah hele şükür Emine, teşrif edebildin. Misafirim var, bir kadeh şarap ikram edemedim hala. Koskocaman Alev Hanımablanın düştüğü duruma da bak.'

'Geldim işte çatlama, dünya kadar işim var içerde.'

'Aman be sen de hemen azarlıyorsun beni be Eminik.'

'Cevher hanım kızımıza mahcup olmayalım dedim. İlk defa teşrif ettiler dükkanımıza.'

'Hoş geldin kızım hoş geldin. Ben Emine memnun oldum. Bu delinin Eminik dediğine bakma hiç sen.'

'Memnun oldum abla, ben de Cevher.'

'Memnun oldum kızım. Hadi bakalım getirdiklerimden yemeğe başlayın. Yeni yaptım hepsini.'

'Pek canım istemiyor be abla.'

'İster ister, hadi bakalım ucundan başla. Alev kızım sen de.'

'Ben yiyemem Eminik, rejimdeyim. Sadece sıvı şeyler içebilirim. Veeee işte tam da bu sebeple şu kolunun altına sıkıştırıp sakladığın şarabı ver bakalım.'

'Kızım yeter ama kaçınıcı şişe bu? Akşama da dünya iş var bak. Daha ortada garsonlar da yok. Aşçı da gelmedi daha. Sarp Beyefendi de sünger gibi içmiş. Aaaaa delirtmeyin beni!'

'Tamam Eminik tamam, bu son şişşşşee. Hem bak misafiri-mize ayıp oluyor ama. Ben her şeyi halletçem sen git işlerine bak.'

‘İnşallah kızım inşaallah.’
‘Öfff tamam başladın yine inşaallah maşallahlara.’
‘Tövbe tövbe ya günaha sokacak beni. Ne halin varsa gör.’
‘Ay şükür. Hadi Cevher uzat kadehini doldurayım.’
‘Tamam abla.’
‘Hah şöyle şerefe, dik kafana şöyle lıkır lıkır. Bakma sen Eminike söyledim öyle. Dükkan bizim, alt taraf mahzen. İstedğimiz kadar içeriz Allah Allah.’
‘Olur içelim abla. Her şeyi unutmak istiyorum her şeyi.’
‘Ne oldu ki anlatsana?’
‘Önce sen anlat be abla senin neyin var, derdin ne?’
‘Derdim mi ne?’
‘Vay be birisi de bunu sordu ya bana, kulaklarım yanlış duymadı değil mi?’
‘Yok abla.’
‘Sen, bana derdin ne diye mi sordun, bana mı öyle geldi?’
‘Yok abla aynen öyle sordum.’
‘Bir daha sor bakayım.’
‘Abla, senin derdin ne?’
‘Anlatsam bana yardım eder misin ki?’
‘Yapabileceğim bir şeyse neden etmeyeyim ki abla?’
‘Vay be öldüm de cenneteyim sanki. Sabahtan beri şurda oturmuş, biri bana yardım etsin diye kendi kendime söylüyordum.’
‘Abla ben de, ben de biri bana yardım etsin diyorum.’
‘Ne için yardım istiyorsun sen?’
‘Ölmek için.’
‘Aaa ne tesadüf ki ben de, ben de.’
‘Eee o zaman şerefe abla, birbirimizi bulduk. Bir şişe çoktan bitmiş. Gideyim de bir şişe daha getireyim dediğin mapsen midir mahzen midir nedir?’
‘İyi git git, ama herkesten gizli gizli git emi. Sarp herkese

talimat verdi. İçmeyeyim diye. Pis ayyaş.’
‘Tamamdır abla. Her şey gizli gizli ve aramızda...’

KANAYAN YARAM VAR BENİM

(Müzik Önerisi: <https://youtu.be/cVL7GvIm59A>)

“Merdivenlerden aşağı inerken düşmemek için merdivenin korkuluklarından tuttum tuttum da, son üç beş merdiveni popomun üstünde indim. Dengemi sağlayamıyordum. Şarapları çok hızlı içmiştim, kafam bir dünyaydı. Pavyonda, müşterilerin karşısına beni oturttukları zaman da böyle hızlı hızlı içiyordum içkileri ki o leşliğe dayanabileyim. Bugün biraz daha farklıydı benim için. Kafam bir dünyaydı fakat gözümün önüne görüntüler geliyordu. Musa'nın beni nasıl masaya bağladığı, üzerimi nasıl yırttığı parça parça gözümün önüne geliyordu.

Merdivenden düşerek indiğim basamaklar bitince popom yerle bir oldu. Kuyruk kemiğinin acısıyla düştüğümü anladım. Sendeleyerek ayağa kalktım. Koridor loştu, neredeyse karanlık. Düşmemek için bir yeri tuttum, kapının koluymuş ki ben ağırlığımı verince açılıverdi kapı. İçerisi de loştu. Loş olmasa ne olacak her şeyi hem çift hem de bulanık görüyordum. Kafamın içinde sesler de gidip geliyordu. Sanki ben, ben değil gibiydim. İçeriden tanıdığım bir ses geldi, peşinden de tanımadığım. Tanıdığım ses, ‘Borcunu ödeyecek misin, ödemeyecek misin?’ diye soruyordu. Tanımadığım ses ise, ‘Lütfen rahat bırakın beni, ödeyeceğim tabii ki.’ diyordu. Tanıdık sese doğru yaklaştım. Sesi başka bir odadan geliyordu. Elim o odanın kapısına doğru gitti. Kapının kolunu açacaktım ki gerek olmadı. Kapı zaten yarı açıktı. Tanıdığım sese doğru bir adım daha attım. Yerde bir adam oturmuştu, küvetin hemen önünde sırtı da dönük. Tanıdığım sesin de sırtı dönüktü. Tanımadığım sesin sahibinin başını

tutmuş, küvetin içine doğru bastırıyordu ve tanımadığım sesin sahibinin sesi kesiliyor, tanıdığımınkinin ise devam ediyordu, ‘Söz mü ulan söz mü?’ diye soruyordu. Bir süre sesleri dinledim ve Kadir diyebildim. Kadir beni görünce, yere oturmuş ve bana sırtı dönmüş adamın saçlarından elini çekerek başını kaldırdı. Bana, ‘Cevher, burada ne işin var?’ dedi sinirli ve de meraklı bir ses tonuyla. O bu soruları sorarken ben, tanımadığım sesin sahibinin saçlarından yere süzülen suları izlemeye dalmıştım. Kadir, ‘Cevher! Cevher ne işin var burada?’ dedi tekrar. Ben olduğum yere adeta beton gibi çakılmış, tanımadığım sesin sahibinin saçlarından yere süzülen suları izliyordum. Sular, aynı gözyaşlarımın içime akması gibi yere doğru damla damla akıyordu. Aynı içime akıttığım gözyaşlarım gibi. Kadir beni kucağına almış, diğer odadaki koltuğa oturtturmuş, bir yandan da endişeli bir ses tonuyla bir şeyler söylüyordu. Ne dediğini anlamıyordum. İçerideki adamın gözlerinin içine bakıyordum sadece, hem de gözümü kırpmadan. Çaresizdi. Yalnızdı. Korkuyordu. Birinin ona yardım etmesini istiyordu. Ben o bakışları çok iyi biliyordum. Kendimden. Ben de çaresiz, yalnız ve korkuyordum. Hem de hep. Kendimi bildim bileli böyle hissediyordum. Sanki başıma geleceklere doğduğumdan beri biliyormuşum gibiydim. Sanki ben büyüdükçe içimdeki o çaresizlik, yalnızlık ve korku hisleri de benimle birlikte büyümüştü. Onlar benim en yakın arkadaşlarımdı. Hatta dostlarım. Beni hiçbir durum ve koşulda bırakmayan vefakar dostlarım. Ne kadar da şanslıyım. En azından onlar beni bırakmamışlardı. Bu sebeple de kendimi yalnız hissetmiyordum. Hem niye hissedeyim ki? Bana sıkı sıkı sarılan hem de boğazımı sıkarcasına, beni nefessiz bırakacak kadar seven dostlarım vardı. Peh be, sırtım yere gelmezdi benim.

Kadir, diğer odanın kapısını kapatıp kilitledi. Aynı, beni odamda kilitlediği gibi. Aynı, babamın kumar oynamak için eve gelen güya arkadaşlarıyla, onun demesiyle kardeşleriyle, tek

tek beni odamda kilitlemesi gibi. Çocukluğumdan beri bunu yapıyordu. Amcalarla oyun oynayacakmışız güya. Onlar da beni kucağına alıp, bacaklarının arasındaki sert şeyi bana değdirme ve elleme oyunu oynatırlardı. Aynı, Musa'nın bakkal babasının yaptığı gibi. O da diğer amcalar gibi her seferinde bana çikolata verirdi. Uslu kız olup güzel güzel oynadığım için de saçlarımı okşardı. Bundan sebep herhalde saçlarıma dokunulmasını hiç ama hiç sevmem. Kadir beni odaya kilitlediğinde kaç gece, tuvalette gidemediğim için altıma işemiştim. Ondan bana pavyondaki kızlar, Sidikli Cevher diyorlar.

Sonra çözümünü buldum tabii. Onu da Hasret Ana söyledi de buldum. Hani beş litrelik pet şişe sular var ya, onlardan vardı odamda. Susadıkça içerim diye bırakmıştı Kadir. Emir öyleydi. İsterse yapmasın. O şişelerden iki tanesinin tepesini kesti Hasret Ana bana, 'Al kızım bunları hela yerine kullanırsın, sabah olunca da çöpe atarsın.' demişti. Odamın içi sidik kokuyordu ama olsun. Altıma yapmıyordum ya artık daha ne olsun?

Kadir kapıyı kilitledi ve dizlerinin üzerine çöküp konuşmaya başladı.

'Cevher.'

'Hııı.'

'Cevher.'

'Hııı.'

'Artık oraya bakmayı bırak, hadi bana bak. Gözlerimin içine.'
-Hııı.'

O sırada kafamı kendisine doğru çevirdi, elimi tuttu sıkı sıkı. O sıcaklık hissini hatırladım. İntihar etmek için kendimi o siyah cipin önüne atacakken hissettiğim sıcaklık hissi gibiydi.

'Cevher.'

'Evet.'

'Ne oldu sana?'

'Hiç.'

'Nasıl hiç?'

'Hiç işte.'

'Biri bir şey mi yaptı sana?'

'Hıııı?'

'Bacaklarının arasından kanlar akıyor?'

Bacaklarımın arasına baktım. Gerçekten dediği gibi kanlar akıyordu. Akardı tabii. İçim kanıyordu. İçimdeki kanayan yaradan kan akıyordu. Kanlar, kalbimden çıkıp bacaklarımın arasından, aynı sesini tanımadığım adamın saçlarından süzülen sular gibi yere süzülüyordu. Demek Kadir de görebiliyordu içimi. Bakışlarından anlamıştım zaten görebildiğini. En çok, leş gibi sarhoş olduktan sonra oramı buramı ellemeye ve üzerime abanmaya çalışan sefil müşterileri üzerimden almaya geldiği vakitlerdeki bana bakışlarından anlıyordum beni gördüğünü. Tek onu değil, ayyaşları da anlıyordum. Onlar da çaresiz, yalnız ve korkmuşlardı. Onlar da birinin kendilerine yardım etmelerini istiyor ve bekliyordular. Kafam bir dünya olana kadar içip onları dinlemeye niye mi katlanıyordum? Neden olacak ki? Boğazımı nefessiz kalacak kadar sıkın çaresizlik, yalnızlık ve korku hislerim kendi gibilerini gördüler mi hemen gidip onların boğazına yapıyorlardı. Ben de işte bir tek o vakit boğulacakmışım gibi hissetmeyip, derin derin nefesleri ciğerlerime hem de ciğerlerimin ta dibine kadar çekebiliyordum. Benim kalbimden daha çok ciğerlerim ağrıyordu. Hiçbir ilaç fayda etmiyordu bu keskin ağrıya. Ancak işte bu aldığım derin nefesler...

'Cevher, kurban olduğum, cevap versene biri bir şey mi yaptı sana? Neden böyle kan içindesin?'

'Düştüm.'

'Nerden düştün?'

'Nerden olacak uçurumdan.'

'Ne uçurumu?'

'Düştüm ama ölmedim.'

'Ne ölmesi be Cevher ne ölmesi!'
'Ölüm işte bildiğin ölüm. Bu cehennemden kurtulmamın tek çaresi.'
'Deme öyle deme.'
'Dedim, derim de.'
'Nerde düştün böyle, niye geldin buraya?'
'Uçurumdan düştüm, dedim ya.'
'Ne uçurumu Cevher, ne uçurumu?'
'Ehhh yeter ya! Cevher Cevher. Başlatma Cevher'ine. Merdivenden düştüm. Mapser mi mahzen mi orayı arıyorum.'
'Neden ki?'
'Alev'in şarabı bitti.'
'Anladım peki.'
'O adam kim içerdeki, neden saçları ıslak? Saçlarını mı yıkıyorsun sen onun? Kendi kendine yıkayamıyor mu?'
'Boşver sen o kim.'
'Ya bir soru sordum cevap vereceksin bana. Yoksa bağırırım bak.'
'Tamam tamam, sakın bağıрма bak.'
'Söyle o zaman kim o? Bilmek istiyorum.'
'Sarp.'
'Sarp kim? Hem neden onun ağzını da bağladın sen bakayım?'
'Alev Ablanın kocası.'
'Hımmmm... Ayyaş dediği adam o mu?'
'Evet evet. Hadi sen bunları boşver üzerine temizleyelim.'
'Ya bırak istemem. Dokunma bana sakın!'
'Tamam. Dokunmadım, Ellemedim.'
'Hem ben mapsene gidiyordum, burada işim ne benim? Yoksa o adamı kilitlediğin gibi beni de mi kilitleyeceksin?'
'Sen boşver bunları. Hadi gel seninle mahzeni bulalım. Alev Ablayı bekletme. Zaten zil zurna olmuşsun. Daha içecek misin

Cevher?'
'Mahzen değil, mapsen mapsen. Hem benim çişim geldi. Tuvalete götür beni. Baaak yoksa yine altıma işerim haaaaaa ve evet içeceğim.'
'Aman sakın, hemen götüreyim seni tuvalete.'
'Ne oldu Kadir Bey korktunuz mu? Beni odama kilitlediğin zamanlar duvarına vuruyordum, kapımı aç tuvalete gideceğim diye. Tınlamıyordun. Burda borun ötmez di mi Kadir Bey? Böyle paşa paşa götürürsün işte beni.'
'Cevher yeter ama.'
'Eeee Kadir Bey, işte böyle. Ne oldum değil ne olacağım diyeceksin hep. Anlaşıldı mı bakayım?'
'Evet anlaşıldı.'
'Ne anladın söyle bakayım?'
'Cevher, hadi uzatma.'
'Sana ne ya sana ne, ister uzatırım ister kısaltırım.'
'Tamam öyle yaparsın.'
'Beni geçiştirme, söyle bakalım ne diyecekmişsin?'
'Ne oldum değil ne olacağım diyecekmişsin.'
'Hah afferin kaz kafana bir kerede girmiş söylediklerim.'
'Tamam Cevher, aferin bana.'
'Hadi ama, bak altına yapacaksın. Sonra sana sidikli diyecekler.'
'Ya neden bana öyle diyorlar ki?'
'Tamam ağlama hemen, demiyorlar hem artık.'
'Ama dediler. Sanki ben isteyerek mi yaptım altıma?'
'Doğru istemeden yaptın.'
'Hepsi senin suçun. Duymadın beni.'
'Haklısın duymadım seni.'
'Evet haklıyım, duymadın.'
'Duysam ne fayda, sanki bir şey yapabilecektim.'
'Nedir, ne dedin?'

'Artık hep duyuyorum seni ama değil mi? Sen Kadir dediğinde hemen gelip kapının kilidi açmıyor muyum?'

'Evet açyorsun?'

'Demek ki seni duyuyorum değil mi?'

'Evet doğru. Hem duyuyor hem de görüyorsun beni ya sen.'

'Hay Allahım ya. Sana nasıl davranacağımı şaşırdım. Lütfen biraz sesini kıs.'

'Aaaa ağlıyorum sesini kıs, kahkaha atıyorum sesini kıs. Maymuna çevirdiniz beni ha.'

'Lütfen Cevher sessiz ol.'

'Emrederseniz komutanım. Hem sessiz ağlarım hem de sessiz gülerim. Başka bir emriniz var mı?'

'Hadi bakalım asker, tuvalete marş marş. Beni de kendine benzettin ha.'

Kadir ve Cevher sessizce gülerek, loş koridordaki tuvalete doğru yürü-meye başladılar. İkisi de yaramazlık yapan iki küçük çocuk gibilerdi. Kıkır kıkır gülüyorlardı ama sessizce. Kadir de sessiz sessiz ağlamayı ve gülmeyi, babası onu pavyona sattığında öğrenmişti. Süleyman Ağa, onu babasının sattığı bataklıktan birkaç kişinin canını alarak çıkarabilmişti. Bu alemde sadece kadınlar satılabilirdi, erkekler değil. Racona tersti. Süleyman Ağa, evladı yerine koymuş, Kadir'e kol kanat germişti. Yanındaki diğer fedailerden ayrı tutardı hep onu. Kadir'in de Süleyman Ağa'ya hürmeti ve bağlılığı bu sebeptendi. Düştüğü yerden o kurtarmıştı onu. Canını borçluymuş ona. Bir dediğini iki etmez, hiçbir sözünden de çıkmazdı. Ta ki Cevher, pavyonun kapısından girip, 'iş ilan' için geldim dediği vakte kadar. İşte o an, içine sıcak bir şey aktı ve hayatında bir şeyler değişmeye başladı. Hiç tanımadığı, bilmediği bir his, bir sıcaklığı bu. Anasının kucağında bile hissetmediği bir histi bu onun için.

Loş koridorda tuvaleti zorla buldu Kadir. Bulur bulmaz da içeri girecekti ki; Cevher onu durdurdu.

'Ne oldu Cevher?'

'Ya sen komik misin? Ne demek ne oldu? Sen kız mısın?'

'Ne biçim bu soru şimdi bu? Değilim tabii ki.'

'Eee kızlar tuvaletine girmeye çalışıyorsun.'

'Sana yardım etmek için.'

'Ya kes kes ne yardımını, ben erkekleri bilmez miyim? Hepinizin soyu soppu kurusun inşallah.'

'Ne oldu yine Cevher, seni anlamıyorum.'

'Anlayamazsın tabii, beni anlayabilmen için, benim ayakkabılarımı giymen lazım da.'

'Cevher ama yeter.'

'Giyemezsin ki, çünkü senin ayakların çok büyük benim ayakkabılarım sana olmaz ki.'

'Hadi Cevher gir şu tuvalete. Hıçkırma hıçkırma da bir hal oldun. Hiç yemek yemedin mi sen?'

'Yemedim ne var ki, içtim.'

'İyi yaptın afferin. Hıçkırırısın böyle işte.'

'Eee tabii iyi yaptım aferin bana. İçmek de yemekten sayılıyormuş hem.'

'Olur mu öyle şey? Nereden çıktı o öyle?'

'Alev dedi.'

'Ne dedi?'

'İşte içmek de yemekten sayılıyormuş.'

'Nasıl sayılıyormuş?'

'Diyetteymiş işte o.'

'Eeeee..'

'Sıvı diyetindeymiş, o zaman içtiklerin de yemekten sayılıyormuş.'

'Allah Allah, öyle miymiş?'

'Evet öyleymiş.'

'Ya ben de sana uydum dinliyorum. Hadi elini yüzünü güzelce yıka, bacaklarının arasından akan kanları da. Çişini de yap.'

‘Emrederseniz komutanım.’

‘Bak ya selam da çakmasını biliyorsun. Ama yanlış elle selamı çakıyorsun.’

‘Bilirim tabii. Babamın arkadaşlarıyla askercilik oyunu da oynardık. Yusuf, kardeşim, ben bir de babamın kardeşim dediği amcalarla. Bizi kilitlediği odamızda.’

‘Ah be Cevher ah. Ciğerimi yakıyorsun benim.’

‘Ya sen iyice bir salak çıktın ha. Boşuna orangutan demişler sana. Kocamansın ama aklın küçücük. Ciğerlerin neden ağrıyor biliyor musun?’

‘Nedenmiş?’

‘Çok sigara içiyorsun da ondan aptal.’

‘Evet doğru haklısın. Hadi bakalım sen doğru içeri. Bak Alev Abla bekliyor seni. Hadi ama.’

‘Doğru Alev bekliyor beni. Biliyor musun o da bizim gibi.’

‘Nasıl bizim gibi? Ne alakası var bizimle?’

‘Çaresiz, yalnız ve korkmuş o da. Biri ona yardım etsin diye bekliyor. Haaa bir de o da nefes alamıyor. Onun da boğazını sıkıyorlar.’

‘Kim sıkıyor?’

‘Ya bak sen gerçekten aptalsın ha. Zekan geri kalmış. Kim olacak? Onlar işte.’

‘Ya kim onlar ya?’

‘Çaresizlik, yalnızlık ve korku. Kadının boğazının üstüne oturmuşlar. Ya sen nasıl görmüyorsun ki?’

‘Görmüyorum, az geri zekalıyım ya ondan. Hadi ama hadi.’

‘Kadir Kadirrrrr, biliyor musun?’

‘Neyi Cevher neyi? Hadi ama işimiz çok var.’

‘Neyi olacak?’

‘Evet, neyi?’

‘Ben neden göremediğini biliyorum.’

‘Nedenmiş, hadi söyle kurban olayım. Söyle de yap şu çişini

artık. Altına yapacaksın. Sonra bir de onunla mı uğraşacağım?’

‘Doğru söylüyorsun haaaa.’

‘Evet, neyi biliyorsun söyle o zaman.’

‘Sen sadece beni görebiliyorsun, bendekini...’

YAZIMI KIŞA ÇEVİRDİNİZ

(Müzik Önerisi; <https://youtu.be/p77dOELCQqg> ve Önerilen video;https://www.instagram.com/reel/Ce_rBR0INwL/?igshid=MDJmNzVkMjY=)

“Nerde kaldın be kızım?”
‘Mapseni aradım.’
‘Ne mapseni?’
‘Gönderdin ya beni şarap şişesi getir diye.’
‘Haaaa tamam tamam, hatırladım.’
‘Eee, niye bu kadar uzun sürdü?’
‘Kadir’i gördüm aşağıda. Onunla biraz konuştuk.’
‘Ayy yoksa yoksa! Sizi gidi sizi.’
‘Yok be Alev Abl.’
‘Aaa, başladık yine ablalara.’
‘Hani bana Alev diyecektin, küserim bak ama...’
‘Tamam tamam Alev.’
‘Eeee, aşık mısınız birbirinize söyle bakalım? Güzel şeyler duymalı çok zaman oldu.’
‘Kim biz mi?’
‘Evet siz tabii.’
‘Yok be Alev.’
‘Aaa ben şıp diye anlarım bak. Hem sen birer kadeh daha koy bakalım. Hem içelim hem konuşalım.’
‘Yok öyle bir şey aramızda.’
‘Tamam tamam yok anladım ben sizi.’
‘Yasak bizim çalıştığımız yerde böyle şeyler.’
‘Nasıl bir yermiş orası öyle, aşka yasak koyan.’

‘Boşver beni de çalıştığım yeri de. Sen anlat bakalım sen niye dertlisin?’
‘Ya boşver sen anlat. Senin neyin var?’
‘Yok önce sen anlat.’
‘Aaaa, valla olmaz söz küçüğün.’
‘Ya sen anlat, hem ben biraz daha demleneyim. Anlatırım ben de.’
‘O zaman anlaştık. Bak buna alma verme dengesi deniyor-muş.’
‘O ne demek öyle ya?’
‘Yaşam koçum öyle diyor.’
‘Ne koçu ne koçu, ne demek o?’
‘Aaa, bilmeyen biri bu dünyada ne enteresan.’
‘Ne demek ki o koç moç?’
‘Şöyle anlatayım, kendimi bok gibi hissediyorum, beni birazcık iyi hissettirsin diye dünya para ödediğim biri.’
‘Eeee, ne yapıyor bu yaşam koçu peki?’
‘Bir kafeye ya da restorana gidiyoruz. Bir şeyler yer içerken ben saatlerce konuşuyorum. O beni dinliyor. İlgileniyormuş gibi yapıyor. Sonra da birkaç cümle edip, yediklerimizin hesabını bana ödetip, üstüne de dünya kadar para alıyor.’
‘Aaaa Alev, bu benim yaptığım mesleğin aynısı ya kız.’
‘Nasıl yani?’
‘Bayağı.’
‘Ee sen ol o zaman benim yaşam koçum.’
‘Yok olmaz.’
‘Niye kız çok mu pahalısın? Param mı yetmez sana?’
‘Yok yok öyle değil, ben sadece erkeklerle çalışıyorum.’
‘Hıııı anladım, uzmanlık alanın erkeklerin iç dünyası.’
‘Eee tabii birilerinin de onları anlaması lazım. Benim yaşam koçum da erkek. Koç gibi maşallah koç!’
‘Ben de merak ettim bu yaşam koçu nasıl bir şeymiş? Bir ara

göstersene bana.’

‘Alev, Alev baksana.’

‘Ne var kız, şarabımız bitmiş zaten.’

‘Bu yaşam koçunu, kurban bayramında kurban diye kesme-
sinler benim gibi bilmeyenler?’

‘Ayy ayyyy sen ne komik kadınsın. Hiç böyle düşünmemiş-
tim bak.’

Alev ve Cevher kıkır kıkır gülerlerken Emine yanlarına geldi.

‘Oooo hanımlar keyfiniz bol olsun.’

‘Teşekkürler Eminik.’

‘Maşallah Alev Hanım şişeleri yuvarlıyorsunuz.’

‘Yuvarlıyorum tabii.’

‘Tabii tabii yuvarlayın, kocandan bir eksik kalmasın. Sidik
yarıştırmaya devam sanki aletin varmış gibi. Beni kızın yanında
nasıl konuşturuyorsun!’

‘Ne oldu Eminik sorun mu var?’

‘Yok canım ne sorunu olacak. Gece sahneye ben çıkacağım,
ben şarkı söyleyeceğim. Garsonluğu da ben yaparım. Yemekleri
de yaparım.’

‘Ayy şahane bir insansın sen Eminik.’

‘Sayenizde maşallah, götüme motor taktım her şeye yetiş-
meye çalışıyorum.’

‘Ya Eminik sen onu bunu bırak da, bir şişe daha getirsene
bize mahzenden. Cevher gitti mi gelmek bilmiyor.’

‘Aaa tabii emredersiniz patronum.’

‘Yaa hadi.’

‘Zıkkım iç, aşağı falan inemem dizlerim ağrıyor benim.’

‘Aaaa Eminik hadi ama, içiyoruz güzelleşiyoruz.’

‘Ahh be kızım, kendine benzetti seni de maşallah iki daki-
kada.’

‘Yok be Eminik ne benzetçek. Ben koç oldum koç, ondan
içiyorum Alev hanımefendiyle.’

‘Ne demek o öyle koç oldum?’

‘Bak şöyle Eminik, ’meeeeee meeee meee’

‘Alev, valla ayağımın altına alacağım seni. Cevher, yeni ta-
nıştık demem seni de alırım valla. Dünya kadar işim var. Kafa
kafaya vermiş, ’meeeeemeeeee’ sizi bir güzel keser, koç yumur-
tası yaparım valla bak. Beni de güldürdünüz ya bunca işimin
arasında deliler.’

‘Eminik.’

‘Efendim Cevher?’

‘Sana akşama şarkıcı mı lazım?’

‘Hee evet, bakkaldan mı alacaksın da soruyorsun kızım?’

‘Belki tanıdığım var ne biliyorsun?’

‘Allah Allah kimmiş o tanıdığın bakalım?’

‘Söyliyim miiiiiiii? Ama önce biraz daha şarap içelim güzel-
leşelim. Değil mi Alev?’

‘Evet Cevher, doğru söylüyorsun. Zaten kendimi çirkin
hissediyorum. İyi olur içelim güzelleşelim.’

‘Eeeeh işim gücüm var benim. Söyle kimmiş bu şarkıcı?
Sonra ne zıkkım içerseniz için.’

‘Eeeee ben, Eminik ben.’

‘Sen mi?’

‘Aaaa sen erkekler için yaşam koçluğu yapmıyor musun?’

‘Yapıyorum.’

‘Aaaa bir de şarkıcı mısın?’

‘Evet Alevcimmmmmmmmm.’

‘Ayy ne güzel, işte şarkıcımız da bulundu. Gördün mü bak
Eminik, her şeyi çok büyütüyorsun gözünde.’

‘Tabii tabii büyütüyorum, haklısınız Alev Hanımefendi.’

‘Evet büyütüyorsun hep. Pozitif düşünce kazanır ama bak.’

‘Alev, o ne pozitif düşünce?’

‘Aman ya, çok afedersin bir taraflarından uydurdukları bir
şey işte bu da koçların. İyi düşün iyi olsun hayatında her şey

gibi bir zırvalık.’

‘Yaa ben bu koçları pek bir merak ettim. Herhalde bu dünyadan değil bunlar. İyi düşününce her şey iyi olacakmış öyle mi?’

‘Evet aynen de öyle.’

‘Aaa bunlar koç değil o zaman?’

‘Ney ney?’

‘Diyorum ki bunlar koç değil. Hani ellerinde sihirli değnekli periler oluyor ya masalarda. Onlardan onlar da. Masal okuyup duruyorlar desene. Ya ben sana söz veriyorum, ben sana her gün masal okurum. Hem o kadar para veriyorsan sabaha kadar okurum valla.’

‘Ay başlıcam sizin perinize de masalınıza da ha. Kızım sen gerçekten şarkıcı mısın? Ağzının yerini bulup daha suyunu içemiyorsun. Zil zurnasın.’

‘Evet şarkıcıyım.’

‘Nerden bileceğiz kızım şarkıcı olduğunu?’

‘Aaa size yalan borcum mu var? Eminik ayıp ediyorsun ama bana.’

‘Kızım yok tabii de işte bilemedim.’

‘Sen otur Eminik yanımıza, bir kadeh de sana içki koyalım.’

‘Ohhh tabii ne güzel, işleri kim yapacak?’

‘Yavv sen otur. Pozitif düşünce kazanıyormuş bak. Ben o koçu bizim dükkana çağıracağım bir. Sihirli değneğini orda sallasın bakalım sağa sola. İşte ben o zaman ona koç derim derim. Hatta aslan derim be.’

‘Cevher hadi kız söyle bir şarkı.’

‘Söylicem Alev’cim. Yoksa Eminik bizi rahat bırakmayacak bak. İçemeyeceğiz. Sıvı diyetimizi bozacak di mi Alevcim?’

‘Tabii aynen öyle. Madem şarkı söyleyeceksin, dur ben sana bir bardak su koyayım da iç. Boğazını temizle.’

‘Bırak bırak Allah’ın cezası her yeri su yaptın. Burnunun ucunu göremiyorsun. Bırak ben doldururum suyunu kızın. Al

kızım sen de iç şunu.’

‘Tamam be Eminik kızma. İçiyorum.’

‘İçiyormuş ağzının yerini bulursan tabii. Dur ben içereyim sana. Kimlerden medet umuyoruz ya Rabbim.’

‘Tamam Eminik yeter bu kadar, sahne nerde göster bakayım. Ben oraya gideyim orda söyleyeceğim. Benim yerim sahne. Şarkıcıyım ya, pişşşştttt.’

‘Hay senin piştine, sarhoş zilli. Görmüyor musun şurda sahne?’

‘Hangisine çıkayım Eminik, iki tane sahne var orda. Hatta üç.’

‘Kızım ne ikisi ne üçü. Bir tane var görmüyor musun?’

‘Görüyorum işte, ben de onu soruyorum hangisine çıkayım diye. Asıl sen görmüyor musun?’

‘Görüyorum görüyorum tabii ki! Sen maşallah tabii, bırak çift görmeyi üçer beşer görmeye başlamışsın.’

‘Yavvv üçün beşin hesabını yapma şimdi be Eminik.’

‘Hay senin Eminik Eminik, yürü çıkarayım ben seni sahneye.’

‘Hah tamam anlaştık. Mikrofonu da açıp ver bana ama.’

‘Ya ben ondan ne anlarım.’

‘Alev sen aç ver o zaman.’

‘Tabii tabii hemmen.’

‘O zaman tamam. Cevher, sahneye çıkar. Sahnelerin gülü az sonra karşınızda.’

‘Hay Allah’ım aklımıza mukayyet ol. Hadi bakalım sahnelerin gülü Cevher Hanım.’

‘Teşekkürler efemim. Siz de oturun ama seyircisiz söylemek olmaz değil mi? İçkilerinizi de alın elinize, aynı bizim dükkan-daki müşteriler gibi.’

‘Ay tamam kızım tamam. Hadi ama, sıktın artık ha. Yapçaz dediklerini.’

‘Ses kontrol bir iki bir iki, ssssss, aaaaa, aaaaa...’

‘Kız hadi bırak şimdi onları direkt söyle.’

‘Ay tamam Eminik.’

Cevher, şarkısını (https://youtu.be/_84cbbujTCc) bitirdiğinde Emine, Alev, Lokanta Nané'nin kapıdaki görevlisi ve hatta sokaktan geçerken onun sesini duyunca oldukları yerlerinde kalakalan insanlar ıslık çalıp alkışlıyorlardı. Tüm şarkıyı gözleri kapalı ve düşmemek için bir bar taburesine tutunarak söyleyen Cevher, seslerle beraber gözlerini açtı. Gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle sildi. Dükkanda müşterilerinin önünde hele sahnedeyken gözyaşı dökmek yasaktı. Cezası büyüktü. Erkekler, pavyona dertlerinden kurtulmak, hafiflemek, sulu göz kadınlarından kurtulmak için gelip efkar dağıtıyorlardı. Kim ağlayan biriyle eğlenebilirdi ki değil mi? Hem mutsuz adam, para harcamayan içmeyen adamdı. Adam neşelenecek keyfe gelecek ki, içecek ve paralarını saçacaktı, değil mi? İşte tam da bu sebepten pavyonda çalışan tüm kadınlar gözyaşlarını içine doğru akıttırdı. Cevher, daha bu alemde yeniydi. Hala gözyaşlarını içine değil dışına da akıttığı zamanlar olacaktı. Ama Hasret Ana, ona öğretmişti böyle zamanlarda ne yapacağını; gözüne bir şey kaçmış gibi yapacak ve mendille gözyaşlarını siliverecekti. Zaten bir vakit sonra ağlaya ağlaya içi yosun tutacaktı. İstesene de gözyaşları akmayacaktı, göz pınarlarından yüzüne doğru.

Cevher, sahneden inmeye çalışırken Emine yetişti ona, düşmemesi için elinden tuttu, diğer elinden de Kadir. Cevher'in şarkı söylediğini duyunca neredeyse alt kattan koşarak gelmişti. Cevher, her şarkı söylediğinde kalbine bir sancı giriyordu. Cevher onun kalp ağrısıydı. Cevher, Kadir, Alev, Emine bir masaya oturdular. Sessiz sessiz birbirlerine bakıyorlardı. Cevher'in sesinden de şarkıyı söylemesinden de çok etkilenmişlerdi.

‘Aaaa cenaze evi mi burası canım herkesin yüzü bir asıldı? İşimiz gücümüz var bizim. Cevher, sesin çok güzel kızım, maşallah.’

‘Yaaa, sen neymişsin böyle, yaşam koçuydun bir de şarkıcıymışsın ya sen.’

‘Alev dedim ya şarkıcıyıym diye sana.’

‘Doğru dedin.’

‘Artık Eminik bizi rahat bırakır. Hadi güzelleşmeye devam edelim.’

‘Doğru, bir sorun çözüldü ne de olsa.’

‘Bak gördün mü Eminik Sultan, pozitif düşünce kazandı.’

‘Başlıcam şimdi size, pis sarhoşlar.’

‘Bak ya biz sıvı diyeti yapıyoruz, bize ne diyor senin Eminik Alevcim, olmuyor ama.’

‘Aaa Eminik misafirimizi, assolistimizi üzmeyselim ama. Hemen şampanyalar gelsin. Patlatılsın, içilsin.’

‘Oğlum sen bunlara mukayyet ol. Anladığım kadarıyla Cevher'in başındaki erkek sensin.’

‘Evet abla benim.’

‘Bu kız, bu akşam burada şarkı söyleyebilir mi? Evladım yoksa rezil kepaze oluruz. Bu Sarp, boyu posu devrilsin jazz mıdır nedir ondan çalacak, jazz-arabesk gecesi yapacağız diye milleti topladı başımıza. Entel dantel kim varsa gelecek, üşüşecekler buraya. Arabeskten anlayacaklar da sanki.’

‘Abla bilemedim şimdi nasıl olur?’

‘Ne nasıl olur?’

‘Cevher yapabilir mi öyle jazz mazz?’

‘Aman ne var yapamayacak bildiklerini söylesin, arkadaki çalgıcılar da ona uysun. Bitti gitti. Zaten birkaç kadehten sonra kimse bir şey anlamaz. Bak hatta kalıbımı şuraya basıyorum, gecenin sonunda halay çekmezlerse şerefsizler, ben de Emine falan değilim.’

‘Abla benim bir patrona sormam lazım.’

‘Anladım evladım anladım, kime neden soracağını. Sor bakalım sor. O Süleyman Ağa'na benden de selam söyle. Bu gece dükkanda iş olmazsa o borçlarını zor alır Sarp Efendi'den. Uçan kuşa borcu oldu çocuğun.’

‘Tamam abla bir konuşayım.’

‘Hadi bakalım, ben de şunların şampanyalarını vereyim. Rezillik çıkarmasınlar.’

Kadir utana sıkıla Sarp’tan tahsilatı yapamadığını kasasının boş olduğunu söyleyip durumu kısaca anlattı. Cevher’in, Lokanta Nan’de sahneye çıkabilmesi için izin istedi. Böylece gecenin tüm gelirini alıp gelebileceğini de ekledi. Para söz konusu olunca Süleyman Ağa için akan sular dururdu. İzni verdi.

‘Cevher, tamam bu gece burada sahneye çıkabilirsin,’ dedi Kadir telefon görüşmesini bitirdikten sonra.

‘Emrederseniz Kadir Komutanım.’

‘Ayyy Cevher çok sevindim buna.’

‘Alev ne giyineceğim ama?’

‘Sen hiç merak etme üst katta ‘Lilipud Moda Evi’ var. Hemmen oraya gideriz. Terzisi Figen muhteşemdir. Hemen ayarlar sana bir şeyler. Saçını da toplayıveririz. Benden de takar takıştırırız. Gerçi neyim kaldı hiç bilmiyorum. Sarp fark etmediğimi zannediyor ama kasadaki mücevherlerimi çalıp satıyor. Güya borçlarını ödemek için. Öyle olsa gamlanmam da biliyor musun Cevher? Gidip kumara yatırıp, genç sevgilisine harcıyor sonra. Benim çocuğum olmuyor diye yapıyor bunları. Doktora da gittim. Bir sorunun yok diyor ama olmuyor işte. O da çocuğum olmuyor diye bana kötü davranıyor, pislik.’

‘Ayy senin derdin bu muydu Alevcim?’

‘Evet, ya sen ne başımızda dikiliyorsun Kadir gitsene ya. Git Emine’ye yardım et bir sürü iş sayıp duruyordu. Mutfaktadır o. Söyle bize yeni bir şişe daha şampanya getirsin. İyice soğuklarından.’

‘Tamam abla tamam.’

‘Alevcim, üzülme ama böyle. Kızarım bak. Yaşam koçu kızar ama bak. İnsanların ne dertleri var bir bilsen.’

‘Ya bana ne onlarınkinden, benim derdim bana büyük.’

‘Doğru haklısın. Ne diyeyim?’

‘Bir şey deme.’

‘Tamam demem.’

‘Deme.’

‘Hani pozitif düşünce kazanıyordu? Hadi içelim güzelleşelim pozitif düşünelim.’

‘Bak buna tamam derim.’

‘Hah şöyle biraz havamızı bulalım Alevcim.’

‘Tamam Cevher’cim.’

‘Şimdi ben şunu anlamadım.’

‘Neyi?’

‘Senin çocuğun oluyor ama olamıyor mu?’

‘Aynen de öyle doktora göre olabiliyormuş.’

‘Ama neden olmuyormuş?’

‘Psikolojikmiş.’

‘Peki senin koçun ne diyor buna?’

‘O da aynı şeyi söylüyor, kafaya takıyormuşum ondan olmuyormuş.’

‘Allah Allah, deli deli şeyler.’

‘Ya kafana takıyorsun diye niye çocuğun olmasın ki?’

‘Ne bileyim işte öyle diyorlar ben de tamam dedim.’

‘Eeee bundan sebep mi kocan seni boynuzluyor çok afedersin?’

‘Evvet aynen de öyle.’

‘Hay şerefsiz, ben gideyim ona iki çift bir laf edeyim.’

‘Ya boşver ya. Güzelliğimizi, sohbetimizi bozmaya değmez.’

‘O belasını çoktan buldu zaten. Tefecilere kaptırdı kolunu bacağı.’

‘Doğru söylüyorsun, bunlara değmez. Hem de hiç. Bazen diyorum ki bu dünya üzerinde şu erkekler olmasaydı, bizim için hayat ne kadar güzel olurdu. Burası cennet gibi bir yer olurdu. O zaman da buradan gitmek için ölmeyi beklememize gerek

olmazdı, di mi Alev?’

‘Ne kadar güzel dedin ne kadar güzel. Buna içelim.’

‘İçelim Alev, içelim.’

‘Sen geldin hayatım değişti.’

‘Teşekkürler Alev, şimdi senin bu çocuk sorununu da çözüvereceğim bak.’

‘Nasıl çözebilirsin ki?’

‘Sihirli değneğimle tabii ki nasıl olacak.’

‘Senin sihirli değneğin mi var?’

‘Tabii ki var. Ne sandın ya?’

‘Nasıl çözeceksin peki?’

‘Ben hamileymişim, benim haberim yok biliyor musun?’

‘Ay çok komik bir şey bu.’

‘Hem de sekiz aylık.’

‘Bu çok daha komik bir şey. Sekiz aylık hamile olup nasıl anlamadın ki hamile olduğunu saçmalık bu.’

‘Ben de anlamadım ki, nasıl olabilir bu?’

‘Aaaa Cevher, bir dakika güldüm ama bir programda izlemiştim. Hatta doğum sancısı gelene kadar da anlamıyormuş kadınlar hamile olduklarını.’

‘Demek yalan söylemedi doktor.’

‘Niye söylesin ki Cevher?’

‘Bilmem. Kimseye güvenmiyorum ben artık Alev. Başıma gelenlerden sonra asla da güvenmem.’

‘Ne başına geldi ki?’

‘Sen beni boşver, benim derdime hiçbir yara merhem olamaz artık. Tek ilacım ölmek.’

‘Aaa küserim bak öyle deme daha yeni tanıştık, hem sen beni herkesten daha iyi anlıyorsun. Kovucam o yaşam koçunu, seni işe alacağım. Olmaz mı?’

‘Olmaz tabii ki, ben kimsenin ekmeğine mani olamam, olmam.’

‘Aaa oyunbozanlık yapıyorsun ama, suratını da astın. Olmadı ama böyle.’

‘Dedim sana benim derdimi boşver diye.’

‘Doğru söylüyorsun dedin. Ben, illa kendi dediğim olsun diye istediğim ve bencil biri olduğum için dinlemedim. Zaten ne gel-diyse başıma benim, bu her şeyi ben çok iyi biliyorumdan geldi. Kimseyi dinlemedim. Kaç kişi şu Sarp’la evlenme dedi de kimseyi dinlemedim. Babama inat evlendim. O da dedi bu adamdan ne köy ne de kasaba olur diye de. Ben her şeyi başarmış, koca koca şirketleri yönetmiş alev gibi bir kadın Alev’dim. Kimleri adam etmişim de, Sarp’ı adam edemeyecektim ki. Yanılmışım.’

‘Olur öyle ya boşver, hadi içelim kendimize gelelim, neşemizi bulalım. Nereye saklandıysa bu neşe artık oradan çıkaralım.’

‘Hadi bulalım bakalım, nereye saklanmış.’

‘Alev, benim çocuğum olacakmış ya..’

‘Evet.’

‘Onu sana vereyim mi, senin olsun?’

‘Aaa delirdin mi sen? Çocuk bu ayol verilecek bir şey mi?’

‘Tabii.’

‘Nasıl ya, olur mu öyle şey hiç?’

‘Sen çocuğun olsun kocanla aran düzelsin istiyorsun, ben de çocuğum olsun istemiyorum. Ben sana bu çocuğu verirsem ortada dert de kalmayacak sorun da. Her ikimiz için de hem de.’

‘Ama nasıl olacak ki?’

‘Bayağı işte. Ben bu istemediğim çocuğu sana vereceğim ve ortalıktan kaybolacağım.’

‘Aaaa olmaz ki, sensiz çok sıkılırım ben.’

‘Olur mu işte yeni bir oyuncağın olacak, çocuğun. Hem bak kocanla da aran düzelecek.’

‘Doğru aslında kimse de bana başarısızsın diyemeyecek o zaman.’

‘Eeee tabii diyemeyecek.’

BEN DEĞİL SİZ KİRLİSİNİZ!

‘Sarp’la da aram düzelecek.’
‘Tabii orası kesin.’
‘O zamannnnn anlaştık, oldu bu iş.’
‘Anlaştıkk. Bak gördün mü pozitif düşündük her şey güzel-
leşti.’
‘Benim koç haklı mıymış o zaman?’
‘Tabii ki o da boşuna koç olmamıştır hem değil mi?’
‘Tabii o kadar okumuş etmiş boşuna olur mu?’
‘Olmaz tabii ki?’
‘Hadi şu şişeyi de bitirelim sonra seni hazırlamak için Figene
götüreyim.’
‘Olur, Kadir’e de haber verelim ama olur mu? Merak eder
sonra beni.’
‘Anlıyorum anlıyorum aşna fişne, de mi?’
‘Yok be ne aşna fişnesi!’
‘Sen şarkı söylerken sana nasıl baktığımı gördüm ben.’
‘Nasıl bakıyormuş ki?’
‘Aşık aşık, yanık yanık bakıyor.’
‘Yok be sana öyle gelmiştir.’
‘O sana aşık o kadar. Haydi bakalım içelim güzelleşelim...’”

(Müzik önerisi; <https://youtu.be/RF2jz7L7YWI>)

“Figennnnn, biz geldik. Nasılsın?’
‘Hoşgeldiniz Alev Hanımcığım nasılsınız? Buyurun içeriye
lütfen.’
‘İyiym iyiym, hem de çok iyiym.’
‘Nasıl yardımcı olabilirim size?’
‘Bu arkadaşım Cevher.’
‘Memnun oldum Cevher Hanım.’
‘Cevher, bu gece bizim restoranda sahneye çıkacak. Biraz
ani oldu veeeeee giyinecek bir tuvaletimiz yok. Ben de tuttum
elinden, sana getirdim. Senin sihirli ellerin ona dokundu mu,
şipşak bu geceye hazır ederiz onu.’
‘Fazla vaktimiz de yokmuş Alev Hanımcığım, nasıl olacak
bilemedim şimdi?’
‘Sen halledersin ben sana güveniyorum.’
‘İnşallah bakalım, yapabiliriz bir şeyler.’
‘Hazırlardan hemen bakalım mı?’
‘Bir şeyler içmez miydiniz?’
‘Yok yok biz zaten içiyoruz.’
‘Olur mu öyle şey, biz de bir şeyler ikram edelim?’
‘O zaman bir şampanyanızı içeriz.’
‘Tabii hemen hazırlayalım.’
O sırada Lilipud Moda Evi’nin sahibesi Hediye Hanım içeri
girdi. Cevher’e,
‘Aman kızım oturma sakın oraya, o elbiseleri de elleme lütfen.
Şu haline bak her yerin kir pas içinde. Pissin sen!’

Cevher, Hediye'nin gözlerine bakarak yumruklarını sımsıkı yapmış bir halde,

'Ben pis değilim,' dedi ağlamaklı bir ses tonuyla.

'Nasıl değilsin kızım, dön de bir aynaya kendine dön bak. Pissin işte.'

'Ben pis değilim.'

'Aaaa pissin işte, lütfen hiçbir şeye dokunma.'

'Ben pis değilim, asıl siz pissiniz.'

Bembeyaz gelinliklerin arasında dolaşıp, hayranlıkla gelinliklere bakarken neye uğradığını şaşırان Cevher, gözyaşlarını tutamıyordu. Başını öne eğdi ve modaevinin kapısına doğru koştu. Sertçe kapıyı açtı. Kapıda onları bekleyen Kadir'e sarıldı.

'Ben pis değilim, ben pis değilim.' diyerek hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

'Cevher, ne oldu sana?' diyerek sımsıkı sarıldı Kadir.

'Ben pis değilim.'

'Değilsin tabii ki. Nerden çıktı bu şimdi?'

'Ben pis değilim, onlar kirli.'

'Ne oldu böyle ağlama, ne oldu anlat bana bakayım.'

Cevher hıçkırmaya devam ediyordu. Kadir'in sarılması, onun kollarında olmak, yine o sıcak hissi içine akıtmıştı. Titremesi geçti.

'Hadi bakalım anlat bana içerde ne oldu, biri sana bir şey mi yaptı?'

'Yok yapmadı.'

'Ben varken sana kimse bir şey yapamaz o ayrı da.'

'Yapmazlar değil mi?'

'Yapmazlar değil, yapamazlar.'

'Öyle mi? Gerçekten mi?'

'Tabii ki, senin saçının teline bile dokunamazlar.'

Figen, elindeki mezura ile utançtan kıpkırmızı olmuş bir halde kalakalmıştı. Alev, onu çok iyi tanıdığından ve bir şey

söylemeyeceğini de bildiği için,

'Hediye Hanımcım, aşk olsun ama misafirime nasıl davranıyorsunuz. Figen'e de öyle ters ters bakıyorsunuz sanki yanlış bir şey yapmış gibi. Bu akşam sahneye çıkacak, yeni keşfim.'

Hediye, hemen üslubunu düzelterek,

'Alev Hanımcım, yanlış anladınız beni. Ben öyle demek istememiştim.'

'Elbette elbette. Ben sizi tanımıyor muyum Hediye Hanımcığım?'

'Bir yanlış anlaşılma oldu sanırım.'

'Tabii ki tabii ki. Figen niye öyle duruyorsun, hanımefendiyi alsana provaya.'

'Çok merisi Hediye Hanımcığım. Ben de acaba buradan bir şey alamayacak mıyım diye endişeye kapıldım bir an için.'

'Aşkolsun Alev Hanımcığım biz sizi ne zaman kırdık ve boş gönderdik?'

'Tabii ki tabii ki, her zaman kakalayacak bir şeyler buldunuz. O konuda çok iyisiniz.'

'Pardon anlamadım.'

'Asıl ben pardon, kutlamaya biraz erken başladım da ben. Her zaman benim gönlümü hoş ederek gönderdiniz buradan demek istedim.'

'Anlıyorum sizi Alev Hanımcığım. Hemen hanımefendiyle ilgileniyoruz. Lütfen siz keyfinize bakın.'

'Çok merisi Hediye Hanımcığım.'

'Ne demek efendim, size servis yapmak bizim için ayrıcalık.'

Hediye'nin ofisine doğru hızlı adımlarla gitmesinin ardından, Figen hemen kapıya koştu. Cevher'in sertçe açtığı kapıyı yumuşacık açarak,

'Hanımefendiciğim buyurun sizi provaya alalım.'

'Gelmiyeceğim ben.'

'Evet Cevher gelmeyecek, diye ekledi Kadir, elini de sımsıkı

tutarak.

‘Lütfen rica ediyorum. Alev Hanım içeride konuyu çözdü ve sizi bekliyor.’

‘Öyle mi?’ diye bir çocuk gibi gülümseyerek cevap verdi Cevher.

‘Tabii ki halletti, buyurun lütfen. Vaktimiz azalıyor, sizi bir an önce hazırlayalım lütfen.’

‘Kadir ne diyorsun, gideyim mi?’ diyerek mahzun mahzun baktı Cevher, Kadir’in tam da gözlerinin içine doğru.

‘Alev Abla çağırıyorsa git tabii. Hem ben burdayım. Bir şey olursa Kadir de hemen gelirim.’

‘Kadir Bey o zaman biz kapıyı aralık bırakalım ki sesimizi duyabilin. Hadi buyrun Cevher Hanım geçelim.’

‘Hadi Cevher, ben buradayım.’

‘Peki.’

‘Hadi buyrun zamanımız az.’

‘Figen’di değil mi?’

‘Evet efendim.’

‘Figen Abla önce elimi yüzümü yıkayabilir miyim?’

‘Tabii ki buyrun lavaboyu göstereyim size.’

‘Teşekkürler abla.’

‘Rica ederim lütfen buyurun, ben de bedeninize uygun olacak tuvaletleri hazırlayayım.’

‘Tuvalet mi?’

‘Komik değil mi, ben de her seferinde bunu söyledikten sonra gülüyorum, ama içimden. Aramızda.’

Cevher, Kadir ve Figen kapının önünde gülümseyerek birbirlerine baktılar. Cevher, Kadir’in tuttuğu eli bırakınca sendeledi, o sendeleyince Figen hızlıca koluna girip ona lavaboya kadar eşlik etti.

‘Figen, benim içkim nerede kaldı acaba?’

‘Hemen geliyor Alev Hanımcığım, hazırlanıyor.’

‘Sağol Figen. İki kadeh koysunlar olur mu, Cevher de içer.’

‘Tabii söyleyelim Alev Hanımcığım.’

‘Cevher! Cevheerr! Hadi ama daha çok işimiz var. Hadi gel bırak kapıda fingirdemeyi ama hadi.’

‘Ya ne fingirdemesi!’

‘Kadir’le değil misin?’

‘Hayır.’

‘Aaa gitti mi, hayret seni bırakıp gitti mi?’

‘Hayır.’

‘Eee ne o zaman?’

‘Kadir’le değilim.’

‘Nerdesin o zaman?’

‘Kadir’in yanındaydım.’

‘İşte aynı şey, Kadir’leymişsin.’

‘Seninle uğraşamam.’

‘Benimle kimse uğraşamaz. Doktorum bile uğraşamadı. Deli doktorum öyle diyeyim sana.’

‘Sen niye bir şey demedin o cadaloza?’

‘Nerden biliyorsun söylemediğimi?’

‘Duymadım ondan.’

‘Sen duymayınca söylememiş mi oluyorum?’

‘Kadın bana neler dedi gıkın çıkmadı.’

‘Ya sen bu paçozu niye ciddiye alıyorsun ki ben asıl onu anlamadım.’

‘Anlamadım.’

‘Anlamazsın tabii, hemen Kadirciğinin yanına kaçmasaydın.’

‘Bir tek ona güveniyorum da ondan yanına gittim, kaçmadım.’

‘Arada başkalarına da güvenmelisin demek.’

‘Hem niye güveneyim ki sana, seni yeni tanıdım.’

‘Evladını verecek kadar güveniyorsun da, bu Hediye cada-lozunun sana dediğinin hesabını sormuş olacağıma mı güven-

miyorsun?’

‘Ben kimselere güvenemiyorum artık.’

‘Kadir hariç ama değil mi?’

‘Evet.’

‘Benden sana bir tavsiye, erkeklere de pek güvenme. Sonra güvendiğin dağlara kar yağar, şaşar kalırsın.’

‘O diğerleri gibi değil.’

‘Ooo, ateş bacayı sarmış çoktan.’

‘Hiç de bile.’

‘Tükürdüğünü yalayınca konuşuruz bunları. Hem aşk hem de güven konusunu.’

‘Sanmam.’

‘Oooo, şampanyalarımız da geldi. Hadi bakalım güzelleşmeye devam.’

‘Alevvv, bunun rengi pembe.’

‘Tabii, kızlar pembiş sever ya şarabı da pembiş istedim. Şimdi de eğlence başlasın. Hadi Figen şurdan bize güzel bir müzik aç, sonra da provamıza başlayalım.’

‘Bu nasıl, iyi mi Alev Hanımcığım?’

‘Nefis, teşekkürler.’

‘Rica ederim, buyurun Cevher Hanım.’

‘Teşekkürler Figen Abla sağolun.’

* * *

Şık giyimli kadınlar, yakışıklı erkekler yavaş yavaş lokantaya gelmeye başlamışlardı. Daveti organize eden şirketin karşılama elemanı gelenlere yer gösterip, yerlerine yerleşmelerine yardımcı oluyordu. Her şey yolunda gidiyor gibiydi. Yemeklerin hepsi yetişmemişti ama Emine’nin yardıma çağırıldığı, ahiretliği Elibol Lokantası’nın sahibesi Suna’nın ve mahallesinden diğer kızların yardıma gelmesiyle, mutfak biraz daha hızlanmıştı. Gelenler

mezelerini yiyip hafif hafif demleniyor, hoş beş ederken her şeyi yetiştiriyorlardı.

Sahne sırası Cevher’e gelmişti. Figen onu, büyük bir özenle ve narince hazırlamıştı. Vücuduna dokununca ürkmekten, başına bir şeyler geldiğini anlamıştı. Zengin müşterileri arasında o kadar çok eşlerinin, akrabalarının dayağına maruz kalan vardı ki böylelerini hemencecik anlar ve onlara daha da narin davranırdı.

Ayaklarının bağı kesilmişti Cevher’in. Sanki ilk defa sahneye çıkıyordu. En çok da birisi onu tanır diye korkuyordu. Aylardan beri çok iyi gizlenmişti. Kimse pavyonda çalıştığını bilmiyordu. Bilseler ne olacaktı, layığını buldu diye mutlu olurlardı da onun bununla uğraşacak takati yoktu. Simsiyah, uzun, kuyruklu, ince askılı hafif göğüs dekoltesi, kolları uzun, derin yırtmaçlı, dantelden bir elbise giydirmişti Figen ona. Saçlarına taktığı sarı peruğu çıkarmış, simsiyah saçları ortaya çıkmıştı. Alev’in dediği gibi arkadan toplamıştı saçını. Kirpikleri kaşlarına değerdi Cevher’in, o kadar uzundu. Hafif bir rimel sürmüştü. Yanakları korku ve heyecandan al al olmuştu. Dudakları kiraz gibiydi, hafif bir parlaticı yetmişti. Gözleri ise kömür gibi siyahtı. Bu gece mavi lenslerini de takmamıştı. Bu gece söylediği tüm şarkıları yıkılan hayalleri için söyleyecekti. Sahneye çıkmadan önce son kez aynaya baktı, kendini tanıyamadı. Kendini tanıyamayacağı kadar değişmişti. Bambaşka biriydi. Biraz rahatladı. Kendisi bile kendini tanıyamazken başkaları nasıl tanıyacaktı. ‘Hoş geldiniz,’ dedi titrek bir sesle. ‘Keyifli bir gece geçirmenizi dilerim’ deyip ilk şarkısını okumaya başladı. Harala gürele işi yetiştirmeye çalışan Emine birden durdu. ‘Ah! Çıktı bizimki sahneye.’ dedi. Mutfak kapısının arkasından baktı Cevher’e. İşte o an gözyaşları akmaya başladı. Böyle bir fidana nasıl kıymışlardı? Kimdi o şerefsiz? Bu masum sabinin günahı neydi, diye derin bir iç çekti.

Ardından Kadir sesle irkildi. Mutfakta bir telaşla o da çalı-

şıyordu. Sesin sahibini görmek için gitti o da mutfak kapısına. Gözlerine inanamadı. O gün iş aramak için pavyona gelen o kız mıydı, diye şaşırıldı. Siyah bir kuğu gibi salınmaktaydı sahnede Cevher kadife gibi sesiyle. İstiridyeden çıkan bir inciymiş o. Pisliğin içinde kalın kabuklarıyla içindeki mucizeyi saklayan nadide, siyah bir inci tanesiydi o. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu Cevher'e baktıkça.

Gece sorunsuz bir şekilde bitmişti, müşteriler övgü dolu sözlerle bahsediyorlardı o geceden ve kulaklarındaki pası silen kadından. Sonra kaç defa arayıp rezervasyon yapmak istemişlerdi dinlemek için Cevher'i. Ancak Sarp her seferinde öyle bir sanatçılarının programlarında olmadığını, üzgün olduklarını söylemişti arayanlara.

Alev ise çoktan bir köşede sızmış, olan bitenden habersiz bir şekilde mışıl mışıl uyuyordu ta ki bir bebeğin ağlamasının sesiyle uyanana kadar..”

İÇİMDEKİ ÇOCUK ÖLDÜ

(Müzik önerisi; <https://youtu.be/19t8WGcnQEg>)

“Lokanta Nan'ede, sahnede şarkı söylerken, gecenin sonuna doğru karnımda bir ağrı hissetmeye başladım. Önce önemsemedim. Her sahneye çıktığımda hissettiğim kramplardan ve mide bulantılarından biri sandım. Dakikalar içerisinde ağrımın şiddeti artmaya ve kasıklarımaya doğru yayılmaya başladı. Bacaklarımın arasından sıcak bir şeyler süzölmeye başladı. Korktum. Yine altıma kaçırdım sandım. O kadar çok alkol girmişti ki bedenime doğru dürüst bir şey hatırlayamıyordum. Zihnim bulanıktı. Sahnede şarkı söylerken, beni dinleyenlere zaten bakmazdım. Onların kadınlara olan açlığı midemi bulandırırıldı. Pavyonda Kadir'in olduğu yere doğru bakarak şarkı söylerdim. O vakitler içim açılırdı. Ortalıkta ne oluyor görmez, konuşulanları ise duymazdım. Gördüğüm sadece Kadir'in ela gözleri olurdu, duyduğum ise müziğin ince nağmeleri. Annem, Türk Sanat Musikisi dinlemeyi pek severdi. Her zaman TRT radyosundaki musiki kanalı açık olurdu. Ah bir de 'Fikrimin İnce Gülü' çaldı mı, annemin keyfine diyecek olmazdı. Şarkıyı dinlerken, 'Ah ah ayırdılar bizi,' diye de gamlanırdı. Hem de her dinlediğinde.

Bir gün, 'Kim ayırdı anne sizi?' diye sordum. 'Ah kızım ah ne sen sor ne de ben söyleyeyim. Yusuf'umdan ayırdılar beni. Fakir diye vermediler beni ona da. Bu ayyaş adama, üç kuruş başlık parasına sattılar beni. Yaktılar bizi be kızım yaktılar,' diye yanıt vermiş, içli içli ağlamış, gözyaşlarını sessizce akıtmıştı göz pınarlarından. 'Biliyor musun kızım, Yusuf o kadar çok ona

VUR GİTSİN BENİ

benziyor ki. Sanki babası oymuş gibi. Keşke o olsaydı. Keşke. Bazen kardeşine bakamıyorum. Kara gözleri, kaşlarına değen kirpikleri, gülüşü hep onu hatırlatıyor. Ne yapacağız ama kızım kaderimiz böyleymiş. Rabbim senin kaderini benimkine benzetmesin kızım,' diye ağlar, sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranır ev işlerine dalardı.

Bacaklarımın arasından ılık bir şey sızarken, yine Kadir'in gözlerinin içine bakıyordum. Barda oturmuş beni dinliyordu. Masalarında hanım hanımcık, beyefendi beyefendi oturanlar çoktan kendilerini sahneye atmış, göbek atmaya başlamışlardı. Şarkının sonuna doğru geliyordum. Pavyonda son şarkımdan sonra selam verip sahneyi orkestraya bırakırdım. Burada da öyle yapacaktım. Burada da belliydi ki gece halayla devam edecekti. Selam vermek için başımı öne eğdim, dengem iyice bozuldu. İçimden, 'Anlaşılan bu gece de sahnede çok içtim, iyice zil zurna oldum' diye geçirdim. Karnıma giren ağrının şiddeti daha da artmıştı. İyice bulanık görmeye başladım etrafımı ve içimde yine o sıcaklık hissini hissettim. Kadir, elimi tutmuş beni sahnenin merdivenlerinden aşağı doğru indiriyordu. Gülümsedim, 'Kadir, yetiştin,' dedim.

Gözümü açtığımda, bu sabah geldiğim doktorun muayene odasındaki o garip koltuktaydım. 'İkın ıkın,' diyordu bir ses. Kafamı hafifçe kaldırdım, 'Ne oluyor, bana ne yapıyorsunuz?' böyle dedim. Gözlerim Kadir'i aradı. Yoktu. Bağırılmaya başladım, 'Bırakın beni, Kadir, Kadir!' diye. Başımda duran hemşire elimi daha sıkı tutup, 'Hadi ıkın bütünü kuvvetinizle, hadi çok az kaldı,' dedi ve gülümsedi. 'Ne oluyor, Kadir nerde, canım çok yanıyor?' diyebildim.

Hemşire, 'Doğuruyorsunuz,' dedi. Sonra neler oldu hatırlamıyorum. Tek hatırladığım ağlayan bir bebeğin sesiydi..."

(Müzik önerisi; <https://youtu.be/Snh-Dx1jzxU>)

"Hakim Bey Amca, meğer ben o gece erken doğum yapmışım. Kafam güzelken merdivenlerden düştüm demiştim ya, o sebep olmuş. Zaten bütün gün içmiştim. Her şey hayal meyal aklımda. 'İsmi, İnci olsun' dediğimi hatırlıyorum en çok, o kadar.

Kadir, o şerefsiz doktor müsveddesine, zengin bir hastası için böbrek bulacağına söz verdiği için doğumumu gizli saklı yapmayı kabul etmiş. Meğer Süleyman Ağa bunun hastalarına organ bulurmuş garibanlardan. Satacak bir tek organı olan zavallı muhtaç garibanlardan. Bu da bir ticaretmiş ne de olsa. Alan memnun satan memnun. Bir de Hakim Bey amca, evlat özlemi çekenlere çocuk da bulurmuş Süleyman Ağa. Hem de istedikleri yaşta, cinste, şekil şemalde. Siparişleri neyse ona göre yani. Kadir'in niye telaşlandığını sonradan anladım. Gerçi benim için fark etmezdi. Zaten istemiyordum. İşte Alev'in kısmetiymiş. Bedavadan çocuk sahibi oldu. Daha doğrusu ben öyle sandım. Bedavadan olduğunu.

'Kızım, belli ki senin içini dökmen bitmeyecek. Dünyanın da derdi, suçlusu bitmeyecek o da belli. Bir dahaki duruşmaya avukatın ile beraber gel. Duruşma tarihin gelene kadar da ne anlatacaksan ona anlat.'

'Tamam Hakim Bey Amca, sen nasıl dersin.'"

Gardiyancılar ellerimi kelepçelerken gözüm Asena Ablaya takıldı. Oturduğu koltuktan kalktı ve bana doğru hızlı adımlarla ilerledi. Kalabalığın arasından bana ulaşmaya çalışıyordu. Ulaşır ulaşmaz hızlı hızlı konuşmaya başladı.

‘Cevher, bir defter al ve Hakim Bey Amcana anlattığın gibi her şeyi yaz olur mu? Her detayı tek tek yaz. Sana avukat Memo’yu göndereceğim söz.’

‘Asena Abla, tamam yazacağım. Söz ama değil mi? Yardım edeceksin bana.’

‘Tabii ki edeceğim, sözüm söz.’

‘Tamam abla yazacağım.’

Mahallelinin ve Musa’nın ailesinin ardından okudukları bela ve küfürler

arasında cezaevi nakil aracına bindim. Koğuşuma yerleştikten sonra Asena Abla’nın dediği gibi yazmaya başladım. Çocukluğundan beri yazmayı da okumayı da severdim zaten. En yakın iki arkadaşımı yazmak ve okumak.

Kadir’in sazından gelen sesle uykuya daldım, pavyondaki odamda. (<https://youtu.be/i1RBxMj3wY>) Ninni gibi gelirdi onun sazından, bazen de sesinden gelen nağmeler. O gece de öyle olmuştu. Ne Lokanta Nane’deki geceyi ne de İnci’yi doğurduğum anları net hatırlıyordum. Her şey hayal meyalı.

O günden sonra o sis bulutlarının içinden bir türlü çıkmadım. Aklım sürekli bulanıktı. Bıçak gibi kesilmişti sanki geçmişim benden, o gecenin sabahında uyandığım da artık bambaşka biriydim.

İçimdeki çocuk ölmüş, kadın olmuşum...

ARAF

(Müzik önerisi; <https://youtu.be/OwbCkCbNPfw>)

Yataktan kalktım, ayaklarımı yere bastım. Bu sefer çok sağlam basmıştım. Kapıya doğru yürüdüm, kapının kolunu tuttum. Kilitli olduğunu hatırladım. Yine de neden bilmem kapının kolunu güçlü bir şekilde aşağı doğru bastırdım. Kilitliyse de kırıp çıkacakmışım gibi. Beni artık bu hapiste kimse tutamayacakmış gibi var gücümle bastırdım kapının koluna.

Açıldı kapı.

Kapıyı yavaşça açtım. Kırmızı ışıkları yanan loş koridora baktım. Kimse yoktu. Bir adımımı öne doğru attım, sessizce ve sağlam. Sonra da diğerini. Tekrar baktım kimse var mı diye, yoktu.

Bir adım daha attım. Hemen yanımdaki Kadir’in odasının kapısının önündeydim.

Kapısı aralıktı. İçeri baktım. Uyuyordu. Sessizce kapıyı biraz daha araladım. Ona bakmaya devam ettim. Kapıyı biraz daha araladım. Uyanmasının nefesimin sesinden diye nefesimi tutuyordum. Onu uyurken hissetmek beni rahatlatı.

Kardeşim Yusuf’u da uyurken izlerken aynı böyle olurdu. Masumiyeti izlerdim. Kadir üzerindekiyle uyumuştı, ayakbalarını bile çıkarmamıştı. Belli ki çok yorgundu. Odanın içine doğru bir adım attım kapıyı geçebileceğim kadar açıp.

Onun odası da benimki gibiydi. Az eşyalı. Bir yatak, küçük bir dolap, küçük bir masa, bir tane sandalye, sazı ve tavandan asılmış bir kum torbası. Onun odasının benimkinden bir farkı vardı elbet, pencerelerinde parmaklıkları yoktu. Hapis değildi

benim gibi. Bir süre odanın ortasında durdum. Bir masumca uyuyana, bir de çevreme baktım. Sanki onun da benden bir farkı yokmuş gibiydi. Sanki o da benim gibi hapisti buraya. Huzur Pavyon'a. Sessizce yanına doğru yürüdüm, başucundaki sandalyeye bıraktım kendimi. Nefes alışverişinin sesini dinledim, pek çok gece kabus görüp uyandığımda sakinleşmek için dinlediğim gibi. Aramızdaki duvara baktım. Onunla beni ayıran duvara. Bomboştu duvar. Sanki yaşananların ağırlığı ona da ağır gelmiş gibi çatlamıştı duvar. Küf tutmuştu kimi yerleri, nasır tutan duygular gibi. Yer yer de sanki ağlamış gibi akmıştı boyaları yere doğru. Odanın kokusunu içime çektim. Onunla beraber, Kadir'in kokusunu da çektim içime. Küflü, isli, yorgun ve birazcık, azıcık umut kokuyordu.

Gözlerimi kapadım. En son ne zaman umudu içimde hissettiğimi düşündüm. Babası beni kucağında severken canım acıdığına, Musanın kapıdan içeri girip, 'Hadi bakalım biraz ders çalışalım' demesini umut ettiğim vakitler aklıma geldi. Babama, 'Ben o amcalarla oyun oynamak istemiyorum' diye ağladığımda onun istediğini yapmadığım için, kafamı duvarlara vura vura döverken, aynı annemi döverken kadının çığlıklarına dayanamayıp, zili çalıp, 'Komşu sütlaç yapmıştım, size de getirdim' diyen karşı komşu Hasibe Teyze'nin beni babamın elinden kurtarmasını umut ettiğim vakitleri hatırladım. Okulda, Asuman öğretmenimiz, 'Büyüyünce ne olacaksınız bakalım kuzucuklarım?' diye sorduğunda büyük bir heyecanla parmak kaldırıp, söz hakkını bana verdiğinde, 'Anaokulu öğretmeni olacağım öğretmenim' dediğim vakitler hissetmişim umudun sıcaklığını.

Şimdi de burada Kadir'in nefesinin sesini dinlerken hissediyordum aynı sıcaklığı, umudun içime yayılan sıcaklığını...

Oturduğum yerde biraz daha izledim Kadir'i. Nefesinin sesini biraz daha dinledim. Hayallere daldım. Öğretmen olacaktım.

Mutlu bir yuvam olacaktı.

Bana bir tek kötü söz bile etmeyen bir eşim, eş olanım. Beni gözünden bile sakınan. Sonra bir de kızımız olacaktı. Bir de oğlumuz elbet. Mutlu, sıcak, küçük bir ailem olacaktı. Artık hepsi için çok çok geçti. Beni kimse istemezdi, kirliydim. Bataklığın dibine, hem de en dibine doğru çekiliyordum. Kim isterdi ki beni? Belki olur da beni isterdi bu halime rağmen de bakalım beni bu bataklıktan çekip çıkaracak gücü var mıydı onun? Bakalım korkusuz muydu, beni kurtarmaya çalışırken batmamaktan korkmaz mıydı?

Sessizce oturduğum yerden kalktım, Kadir'in başucuna yere oturdum. Daha da yakından duymak istedim nefesinin sesini ve umudun kokusunu içime çekmek istedim. Hani taze çimenler kesilir ve mis gibi bir koku yayılır ya etrafa. Aynı öyle kokuyordu Kadir. Çektim kokusunu içime derin derin.

Koridordan gelen seslerle irkildim. Belli ki hareket başlamıştı pavyonun yatakhaneğinde. Ayaklarımın üzerine basarak sessizce odadan çıktım. Odanın kapısından tekrar ona baktım. Yüzüme bir gülümseme yayıldı, içime tuhaf bir sıcaklık...

YAZGI

(Müzik önerisi; <https://youtu.be/FXH4ElyTX4A>)

Bacaklarımın arasından burnuma doğru gelen kurumuş kan kokusundan bir an önce kurtulmak istiyordum. Tuvaletlerin olduğu yere doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Önce tuvaletimi yaptım. Rahatladım. Üzerimdekileri klozetin üstüne çıkardım. Klozetin hemen yanındaki duşun başlığını elime aldım. Daracık bir yerdi duşla klozetin arası. Sıkışmış gibi hissettim yine. Nefesiz kaldım gibi oldu. Hemen soğuk suyu açtım. Bastım başıma. Böyle vakitlerde soğuk su kendime getiriyordu beni. Birkaç dakika içinde nefesim normale döndü. Kış olsa dedim içimden hemen başımı karın içine sokardım. Başım da ağrıyordu kalktığımndan beri. Ve hatta kemiklerim de. Sanki tüm kemiklerim yerinden oynamıştı. Uzun uzun soğuk suyun altında kaldım, rahatlayana kadar. Gözümü kapatıp, üzerimden suyun akmasını hissederken Kadir'i düşündüm.

'Kızzzz bitirdin bütün suyu çıkmıyor musun hala?' diyen Barbi Esra'nın sesiyle gözlerimi açtım.

'Çıkıyorum be tamam burda bile rahat yok.'

'Kızım bize rahat ancak mezarda.'

'Peştamal versene bana Barbi oradan.'

'Emriniz olur küçük hanım.'

'Çok teşekkür ederim küçük prenses.'

Barbi'nin uzattığı peştamala sarınıp çıktım.

'Ne oldu sana böyle Esra?'

'Ne olsun işte, yine aynı, Musa diye bir manyaklaydım dün gece. İyi para veriyor.'

'Neeeee! Musa mı?'

'İşte onun şaheseri yüzüm.'

'Musa deme bana, ne olur deme.'

'Ne oldu kız sana böyle, yüzün bembeyaz oldu?'

'Boşver abla boşver, bu adı anma yeter bana.'

'Tamam ablam etmem, anladım ben seni.'

'Sağol abla.'

'Gel otur şöyle klozetin üstüne soluklan, nefesin de daraldı yine. Soğuk su çarpayım mı yüzüne?'

'Yok abla yok, birazdan geçer. Sen beni boşver, sen nasılsın, canın çok acıyor mu?'

'Acımaaaaaz mı? Bu senin gördüğün, sen bir de göğüslerimi görsen. Her yerimi ısırırdı. Ah bir de sırtımda, afedersin oramda da sigara söndürdü manyak.'

'Ah be canım ablam değer mi böyle canına eziyete?'

'Ne yapayım Cevher, ne yapayım?'

'Nasıl ne yapayım abla, gitme bu adamın yanına.'

'Nasıl gitmeyeyim be kuzum?'

'Bayağı abla gitme işte.'

'Ah be kuzum, ah be çiçeğim. Sen çok daha yenisin bu alemde. Gitmeye mecbursun.'

'Niye ki abla?'

'Boşver sen şimdi niyeyi, nasılı? Sen kendine bak.'

'Ama abla şu haline bakıp nasıl boşvereyim?'

'Boşver işte benden bir cacık olmaz artık. Bir evladım var onu okutabileyim başka bir isteğim yok.'

'Aaaa evladın mı var senin?'

'Evet, Yiğit adı.'

'Ne güzel bir isimmiş.'

'Hayata karşı dik dursun, yıkılmasın diye Yiğit koydum adını.'

'Çok güzelmiş adı.'

'Bak kız sana ne diyeceğim?'

‘Ne diyeceksin abla?’

‘Bugün benim oğlanın doğum günü. Mahalledekilerle kutlama yapacağız. Sen de gelsene bana.’

‘Ben mi?’

‘Evet kız sen tabii, başka biri mi var bu bok çukurunda, bir sen bir ben.’

‘Ben nasıl gelebilirim ki abla?’

‘Bayağı.’

‘Gönderirler mi ki beni?’

‘Tabii ki.’

‘Nasıl abla anlamadım?’

‘Ablacım sen pavyonun yeni gözdesisin. Yani yeni para makinası. Senin de gönlünü yapmak isteyecektir Süleyman Ağamız.’

‘Anlamadım ki.’

‘Neyse boşver sen anlama. Ben Kadir’le konuşurum hallerimiz. Hem bak Hasret, Zeynep, diğer kızlar da gelecek. Bir de mahalleden arkadaşlar.’

‘Ama abla benim giyecek bir şeyim yok ki.’

‘Ayarlarız onu, tek sıkıntın bu olsun.’

‘Abla şeyy, benim hediye alacak param da yok.’

‘Vermiyorlar tek bir kuruş bile değil mi sana?’

‘Yoo abla niye versinler ki?’

‘Kızım sen gerizekalı mısın! Çalışıyorsun ya burda eşşek gibi ondan.’

‘Doğru abla da; benim gibi kirlenmiş birine sağ olsunlar yatacak yer verdiler, sokağa atmadılar. Daha ne olsun. Hem burda güvendeyim de.’

‘Hay Allahım ya! Çok güvendesin evet. Sokaklarda olsun emin ol daha güvende olurdun. Neyse bakalım Hasret Ana sana raconu öğretecek yavaş yavaş. Sen şimdi bir güzel kahvaltını et. Yüzüne renk gelsin. Sonra seni almaya gelirim.’

‘Tamam abla sen nasıl dersin.’

‘Aynen de öyle, ben nasıl dersem şekerim.’

Yatağımda, yarı uyur yarı uyanık bir halde yatıyordum. Uyumaya çalışıyordum. Her yerim hem de her bir yerim ağrıyordu. Dayak yemiş gibiydim. Babamın attığı dayaklardan sonra da böyle olurdum. Ama dayak da yememiştim. Vücudumu yokladım, bir yerimde morluk var mı diye, yoktu. O sırada kapının kolunun hareket ettiğini gördüm. Gözlerimi kapadım hemencecik. Dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Kapıdan içeri umudun kokusu girdi. Gözlerimin açık olmasına gerek yoktu gelenin Kadir olduğunu anlamak için. Taze kesilmiş çimen kokusu yayıldı içeriye umudun kokusuyla beraber. Sessizce yanıma doğru geliyordu. O yaklaştıkça kokusunu da daha yakından içime çekebiliyordum. Başucumdaki sandalyeye oturdu. Belli ki beni uyandırmak istemiyordu. Nefesinin sesini dinledim, uyuyamadığım gecelerde olduğu gibi. Sakinleşmeye ve gevsemeye başladım. Her gece olduğu gibi bir türkü mırıldanmaya başladı sessizce. Sesi bana ninni gibi geliyordu. Kardeşime uyuması için söylediğim ninniler gibi. Gözümde yaşlar süzülmeye başladı. Kardeşimi çok özlemiştim. İçimde bir sıcaklık hissettim ansızın. Hem de ağlarken. Kadir elimi tutmuştu. Türkü söyleyen sesini kulağıma yaklaştırmıştı. Şimdi hem nefesinin sesini hem de türkü söyleyen sesini beraber dinleyebiliyordum. Daha çok ağlamaya başladım. Sessizce ağlıyordum. Sanki içimde bir buzdağı varmış da Kadir’in tuttuğu elimdeki sıcaklık o dağa doğru lav olmuş gibi akıyor ve eritiyordu koca koca buzları. Eriyen buzlar göz pınarlarımdan yaş olup akıyordu. Tuttu elimi daha da sıkıca, ben de onunkini.

Uyandığımda Kadir çoktan gitmişti. Oturduğu yere bir elbise, ayakkabı ve bir de oyuncak araba bırakmıştı. Uyanmaya çalışırken Hasret girdi içeri.

‘Kız hadisene giyin çıkıyoruz. Herkes çoktan gitti geç kalmayalım.’

Barbi Esra'nın evi ağzına kadar doluydu. Küçücük evi. Giriş katından iki kat aşağı iniyordun. İndikçe de küf ve rutubet kokusu boğazını tikiyor, nefessiz bırakıyordu. Evin içinden gelen çocuk sesleri apartmanın girişinden duyulmaya başlıyordu. Çocukların seslerini takip ederek, Esra Abla'nın evini herkes bulabilirdi. Mutfaktan mis gibi börek ve pasta kokuları yayılıyordu. Evin ortasına kocaman bir yemek masası koymuşlardı. Üzerinde kekler, börekler, kısır, mercimek köftesi, çeşit çeşit kurabiyeler, dolmalar, yaprak sarmaları, sarı gazoz, ayran. Tam bir bayram havası vardı. Her bir yeri de süslemişlerdi balonlarla. Çekinerek içeri girdim, belki beni burada tanıyan olur diye. Esra anlamış olmalı ki, 'Kız girsene içeri korkma kimse yemez seni burda. Herkes de kimin ne bok olduğunu bilir hem, rahat ol' diyerek göz kırptı. Beni oğluyla tanıştırdı, hediyesini verdim. Bana öyle bir sarıldı ki gözyaşlarımı tutamadım akmaya başladı. Beni gören Hasret, 'Kız hadi gel sıkışmıştın lavaboya götüreyim seni,' diye kolumdan tuttu, çekti beni oradan. Ellerime kolonya döktü, bileklerimi ovdu. 'Hadi bakalım çek içine kolonyayı çek bakalım. Kendini de topla. Ağlamaya değil, eğlenmeye geldik buraya. Tamam mı ablam?' dedi. 'Tamam' derken başımı evet anlamında salladım. Sonra beni mahalledekilerle tanıştırdı. Elibol Suna Abla; mahallenin Elibol Lokantasının sahibesi, Zeynep Abla, Figen Abla, Emine Abla ve diğerleriyle.

Figen'i ve Emine Abla'yı görünce, bulanık zihnimin arasından yüzleri belirdi. Parçaları birleştirmeye çalıştım. Sanki onları tanıyor gibiydim. Her ikisi de beni hiç tanıımıyormuş gibi, 'Memnun olduk' dediler sadece, ben de sadece endişeli bir şekilde gülümsedim. İçimden demek ki tanıımıyormuşum diye söyledim. Elbette Kadir'in onları önceden tembihlediğini bilmiyordum. O geceye ait hiçbir şeyi belli edecek bir şey yapmamaları için.

Bütün gün çok eğlendik, Elibol Suna Abla'nın eli gerçekten

boldu. Her şeyden o kadar çok yapmıştı ki ne kadar çok yesek de bitmedi. Yiğit'in doğum günü pastasını üfledikten sonra, Emine Abla bir göbek havası açtı, ne kadar kurdumuz varsa döktük. Sanki başımıza gelenleri hiç yaşamamışız gibi attık göbeklerimizi. Esra'ya doğru gerdan kırmıştım ki, Esra Abla yerine Kadir'i gördüm. Tatlı tatlı gülümsüyordu. Adettendir deyip, alnıma cebinden çıkardığı parayı yapıştırdı. O sırada müzik değişti. Kadir'le göz göze kalakaldım evin salonunun ortasında. Bir süre öylece kalakaldık. Sonra gözlerimizi birbirimizden ayırmadan dans etmeye başladık.

O an sanki zaman durdu. Dünya üzerinde sadece o ve ben vardık. Herşey sessizleşti. Duyduğum tek şey onun nefesinin sesi, gördüğüm ise bir çift ela göz. Bir vakit öylece baktık birbirimize, sonra bana elini uzattı, hiç düşünmeden tuttum elini. Tuttuğu elden kendine doğru çekti beni. Kulağıma bir şeyler fısıldayacaktı yine besbelliydi. Öyle de oldu. Ne diyeceğini merak ederken, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Nefesimi artık kontrol edemiyordum. Kendine doğru biraz daha yaklaştırdı beni. Belli ki söyleyeceklerini benden başka kimsenin duymasını istemiyordu. Gözlerimi kapadım, söyleyeceklerine teslim oldum. Nefesi kulaklarımın içinde dolaşıyordu.

'Cevher' dedi önce tatlı ve tok sesiyle. Derin bir nefes aldım, titremeye başladım heyecandan. Yine, 'Cevher' dedi.

Gözlerimi açtım rüyada olmadığımın emin olmak için. Rüyada eğildim, Kadir kanlı canlı karşımdaydı.

'Kadir,' diyebildim belli belirsiz bir sesle.

Karşılık verdi bana, 'Cevher,' dedi.

Ben yine, 'Kadir,' dedim söyleyeceklerine kendimi hazırlamak için derin bir nefes alarak.

'Cevher, pavyona dönmemiz gerekiyor,' dedi.

'Anlayamadım,' dedim.

'Vakit geldi, dönmeliyiz,' dedi emreden bir ses tonuyla.

Elimi elinden çektim,

‘Emredersiniz,’ dedim emire itaat ettiğimi belli eden bir ses tonuyla. Kapıya doğru yürüdüm. O sırada herkesin, büyülenmiş gibi oldukları yerde kalıp bizi izlediklerini anlayabildim.

‘Abla, abla diyorum gidiyoruz biz,’ diye Esra Abla’yı dürtmek zorunda kaldım.

‘Ha ablam niye ki, daha oturacaktık. Karpuz da kesmedim daha hem,’ diye iç geçirerek yanıt verdi Esra Abla sanki bir rüyanın içindeymiş gibi.

‘Kadir Bey öyle buyurdular ablacım, gitmemiz gerekiyormuş,’ dedim gergin bir şekilde.

‘Ah be ablam, sen o günahsızla niye kızılıyorsun ki? O da bizim gibi emir kulu ablacım. Hadi bakalım yolunuz açık olsun. Ben bugün patrondan izin aldım. Sonra telafi edeceğim sike sike tabii ki,’ dedi bıkkın ve vazgeçmiş bir şekilde.

‘Sağol abla, bana bayram gibi bir gün yaşattın,’ diyerek sarıldım Esra Abla ve diğerlerine.

Kadir önde ben arkasında apartmanın kapısından çıktık. Karanlık, ıssız ve ıslak sokakta bir vakit sessizce yürüdük. Bu sefer ben öndeydim Kadir de arkamdan ağır adımlarla beni takip ediyordu. Sinirlenmişim, öfkeliydim. Sakinleşeyim diye hızlı hızlı yürüyordum. Attığım küçücük adımlarımla aramızdaki mesafeyi epey açmış olmalıyım ki koşarak geldi peşimden. Bileğimden yakaladı beni. Çekti kendine doğru. Sanki içimdeki öfkenin şiddetini gökyüzü duymuş gibi gök gürlemeye, şimşekler çakmaya başladı. Korktum. Hep korkardım göğün gürlemesinden. Gök gürleyince babaannem, ‘Yine Allah’ı kızdırdınız bak, nasıl da gürüyor bize’ diye kızır söylenirdi. ‘Ne yapsan nafile be Rabbim, bu kulların bir türlü akıllanamayacak, cehennem ateşinde cayır cayır yakacaksın hepsini ben biliyorum. Hele şu benim gelinim ah. Mahvetti evladımı. Oğlumu derde kedere boğdu. Alkolik oldu evladım ondan sebep. Önce beni al cen-

netine güzel Rabbim benim,’ diye duasını da uzun uzun ederdi. Yağmur birdenbire boşaldı gökyüzünden aynı benim duygularımın birdenbire içimden boşalması gibi. Ağlamaya başladım her çaresiz hissettiğimde yaptığım gibi. Kadir öbür bileğimden de tuttu beni, iyice kendine doğru yaklaştırdı. Kalbimin atışını hissedebiliyordum. Sımsıkı sarıldı bana, ben de ona. Bir süre kafamı göğsüne yaslamış bir halde öylece kaldık. Yağmur üzerimden akıyordu hafif hafif.

Kadir yine kulağıma doğru eğildi, yine nefesi kulağımın içinde dolaştı sıcak sıcak.

‘Cevher’ dedi.

Ben de ‘Kadir’ dedim.

Yine ‘Cevher’ dedi.

‘Kadir’ dedim.

‘Cevher, gitmemiz gerekiyor,’ dedi emreden bir ses tonuyla. Rüyadan uyandım,

‘Emredersiniz,’ dedim. Yoldan bir taksi çevirdi, o öne ben de arkaya oturdum.

Taksi durur durmaz, Kadir’in inmesini beklemeden hemen indim. Pavyonda sahneye çıkmadan önceki hazırlandığım odama, kulise gittim. Hızlı hızlı hazırlandım. Sarı renk uzun olan peruğu taktım, gözlerime mavi lens, derin göğüs dekolteli kırmızı elbiselerden birini seçtim ve kendimi sahneye attım.

Bugün başka bir Cevher’dim. Başka türlü okuyordum şarkılarımı. ‘Mevlam birçok dert vermiş, beraber derman vermiş’ diye başladım okumaya. ‘Bu tükenmez derdime neden ilaç vermemiş,’ diye devam ettim. Arkada da Nuray sazın tellerine öyle vuruyordu ki pavyondaki herkes, çalışanlar da dahil olmak üzere derin bir ‘Ah’ çekip dinliyorlardı beni. Müşteriler rakılarından birer yudum daha içip, vurdular kadehlerinin dibini masaya. Öyle bir derinden okuyordum ki orkestrada herkes çalmayı bırakmıştı. Nuray çalıyor, Cevher okuyordu. Zaman durmuş, herkes don-

muş gibiydi. Sanki hareket eden sadece Nuray'ın sazının sesi ve benimkiydi. Ve müşterilerin içtiği sigaranın dumanı. Bir sis perdesi koyulmuştu sanki sahneyle pavyondaki müşterilerle arama. Peşi sıra okuyordum şarkılarımı. 'Sermayem derdim, servetim ahım' derken inlettim ortalığı feryadıyla. Şarkıyı söylemiyor, içimde ne var ne yok tüm irinlerimi akıtıyordum. Türkü olmuşum, ağıt olmuşum. Kalbimin üzerine oturmuş irinli acıları sesimle akıtıyordum bu pisliğin üstüne. Et pazarının üstüne doğru... Elini kolunu kaptırdığı bataklığın üstüne doğru. 'Derdim çoktur hangisine yanayım?' türküsüne geçtiğinde tecavüze uğradığım anları hatırladım. Yanardağ patlamıştı sanki bugün. Lavlarını akıtıp yakıyordu kim var kim yok.

Yaşlarımı içime akıtırken sahneye bir bardak fırlattı sarhoş müşterilerden biri, 'Yeter ulan eğlenmeye geldik, cenazeye değil,' diyerek. Bardak, alnıma geldi, yardı geçti. Başladı kanlar akmaya. O acıyla kendime geldim, çıktım olduğum yerden, fark ettim nerede olduğumu, tek olmadığımı. Öyle bir dalıp gitmişim derinlerime. Gözlerim Kadir'i aradı, her zaman durduğu yerde yoktu. Garsonlar da bir panik hali vardı sadece. Adamın tam boğazına yapışıp yaka paça çıkaracaklardı ki arkamda olan biteni izleyen Kadir, başıyla işaret etti 'gerek yok' anlamında. Ne yapacağımı bilemiyordum. Eliyle kanayan yeri tuttu. Kulağım- da bir ses, 'Acıyor mu?' diyordu. O sırada orkestra, Ankara'nın Bağları'nı çalmaya başladı. Kızlar da kaşık oyunu oynamak için hemen sahneye çıktılar. Gözleriyle beni teskin etmek, acıma ortak olmak, birazcık da olsa yarama merhem olabilmek için.

Kadir, eliyle bana 'gel' dedi, sahnenin arkasına doğru yanına, beni izlediği yere doğru gittim. Hemen yarama baktı, 'Şükür çok derin değilmiş,' dedi. Kulise götürdü, yarama pansuman yaptı. Başım dönüyordu. Kucağına aldı, yukarı odama götürdü. Üzerimdeki sahne kıyafetimi ve peruğumu çıkardı. Geceliğimi giydirdi. Sonra da makyajımı sildi; pamuk kumaşlı beyaz men-

diliyle. Yatağıma yatırdı, üzerimi örttü. Alnımdan öpüp, odanın ışığını kapatıp odadan çıktı. Başım çok ağrıyordu, uyumaya çalışıyordum. Bitkindim. Yan odadan, duvarın öteki tarafından Kadir'in türkü söyleyen sesini duymaya başladım. Ninni gibi gelen sesiyle uykuya daldım.

Ertesi sabah mutfakta kahvaltı ederken, kızlar dün bana bardak fırlatan adamın leşini polislerin bulduğunu ve pavyona da sorguya geldiklerini anlatmaya başladılar. İçime garip bir güven hissi yayıldı. Adam belli ki cinayete kurban gitmişti fakat hiç içim acımamıştı. Hayatta her şeyin bir karşılığı yok muydu? O da cezasını bulmuştu. Demek ki kötülerin yaptıkları yanlarına kalmıyordu.

İçime bir umut doldu, beni de koruyan kollayan birileri vardı demek ki...

KALBİMDEKİ AŞKINI BOĞUP ÖLDÜRME Lİ MİYİM?

(Müzik önerisi; <https://youtu.be/j84eUYPH814>)

Aradan yıllar geçmişti. Pavyondaki yerim iyice sağlamlaşmıştı. Beni dinlemeye gelenlerle her gece dükkan dolup taşıyordu. Patron da beni el üstünde tutuyordu. Masalara hatta hatırlı müşterilerin yataklarına bile göndermiyordu. İstedğim zaman da dışarıya çıkabiliyordum. Hatta istersem bana ev bile tutabileceğini söylemişti. Kadir'in nefesinin sesiyle uyumaya o kadar alışmışım ki, onun yan odada uyumasının verdiği güven hissi ve baktığım her yerde onu görmekten vazgeçemediğim için bir evim de olsun istemedim. Benim evim pavyondu. Ailem de burada çalışanlar.

Hem burada güvendeydim. Kadir vardı. Odamın kapısını da kilitlemiyorlardı artık. Her sabah sessizce Kadir'in odasına gidiyor ve onu izliyordum. O da her gece beni, yanık sesiyle uyutuyordu. Pavyondaki herkes benim ona onun da bana körkütük aşık olduğumuzu biliyor ve halimize acıyorlardı. Bizimkisi imkansız aşktı. Hele bir de Süleyman Ağa bilirse bunu bizi kimbilir nereye sürerdi. Kim bilir Kadir'e neler yapardı? Ben, ona emanet olarak verilmişim. Anlaşma böyleydi. Onu oğlum gibi seviyorum diyordu ama gözünün yaşına bakmayacağını da biliyordum.

Evim yoktu ama Barbi Esra'nın oturduğu mahalledeki komşuların evi de benim evim gibiydi. Orda ne kendimi saklamama ne de gizlememe gerek vardı. Neysem oydu işte. Pavyonların aranan sesi Cevher. Alışmışım bu hayata. Hem kardeşime de

bakabiliyordum. Doktor olacaktı benim kardeşim. Hatta bir keresinde buluştuk bile. Başıma gelen her şeyi anlattım ona. Sıkı sıkı sarıldı, 'Abla korkma yanındayım,' dedi. Çok ağladım o gün. Eve de harçlık gönderiyordum. Tefecilere borçlarımı ödemeyince babamı bir güzel benzetmişler. Felç inmiş yediği dayaktan sol tarafına. Tuvaletini bile annem temizliyormuş. Kedi gibi olmuş kedi. Dükkanı da kapatmışlar tabii. Annem, kardeşimin eve getirdiği paranın nereden olduğunu elbette biliyordu. Vaktinde orospusun diye kapıdan kovduğu kızının parasına muhtaç olmuştu şimdi. Varsın olsun, ben onlar gibi olmayacağım. Düşene bir tekme de ben vurmuyacağım.

Son zamanlarda Kadir'de bir tuhaflık vardı. Her zamanki gibi sakin değildi. Endişeli ve bir şeyler saklıyor gibiydi. Çok az konuşurdu, sorsam da söylemezdi zaten. Birkaç hafta ortalıklarda gözükmedi. Pavyonda da kimse bir şey söylemedi, işi vardır, Süleyman Ağa bir yerlere göndermiştir dediler o kadar. O yokken yere göğe sığamadım. Nefessiz kaldım yine. Pavyonda da dedikodular aldı başını yürüdü. Kadir'in karısı varmış da bizden gizlediği ona dönmüş diye. Bunları duydukça Kadir'in kalbimde yaşattığım aşkı da nefessiz kalıyordu. Bazı geceler sahnede şarkı söylerken, onun karısıyla olduğunu hayal ediyor ve içimdeki aşkını boğup öldürmek ve kalbimin en derinlerine gömmek istiyordum...

KÖTÜLER HEP Mİ KAZANIR?

(Müzik önerisi; <https://youtu.be/gF520v7OeHA>)

Kadir'den hala bir haber yoktu. Elibol Suna Abla'nın yanına gittim. Onun gelen gidene çok oluyordu. Kafam dağılıyordu onun yanına gittiğimde. Suna Abla müşterileriyle ilgilenirken televizyondaki habere gözüm takıldı. Bir kadın ağlayarak, ona soru soran kadın muhabire bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Televizyonun yanına yaklaştım. Kumandasını aradım, bulamadım. Sesi açamadım ama yine de kısık sesteki konuşulanları anlıyordum.

Muhabir kadın, 'Sakin olun lütfen bir bardak su vereceğiz size. Bize o gece olanları anlatır mısınız lütfen?' dedi. Kadın ağlayarak, 'Asena Abla neresinden başlayalım bilemiyorum ki,' dedi. Asena'nın gözleri doldu, yutkundu. İmdatına Avukat Mehmet yetişti. 'En başından başlayın hanımefendi, olay gecesinde en başından.'

Kadın ağlayarak devam etti, 'Ama abi ben her şeyi hatırlamıyorum ki.'

Avukat Mehmet, 'Olsun hatırlayabildiğiniz kadarını anlatın siz,' dedi ve kadın anlatmaya başladı.

'Kelimeyi Şahadet getir ulan. Seni cehenneme göndereceğim. Orosupların yeri orası. Senin gibi bir pislik bu dünyadan temizlenmeli. Ama önce çocuklarını öldürecek gözünün önünde, orospunun döllerini de temizleyeceğim bu dünyadan. Onların kalbini söküp alacağım. Sen de izleyeceksin. 'Orospuuuuu, orospuuuuu!' diye bağıyordu evin ortasında. Yine zilzurna sarhoştun, arada hap da atıyordu.'

'Sonra ne oldu?' diye sordu Asena.

'İçeriden çocuklar bağıyorlardı 'Anne, anne kurtar bizi!' diye. 'Yapma, kıyma canlarına!' diye bağırdım. Ellerimi ve ayaklarımı kelepçelediği için, çocukların yanına da gidemiyordum. 'Abdullah Yapma, kıyma, çok küçükler,' diye bağırdım. O sırada, içeriden büyük bir öfkeyle geldi. 'Sana sesini kes demedim mi!' diye bağırdı. Elindeki ütüyü, 'Sesini kes!' diye bağıarak, sırtıma bastı. Yandım.

'Allah!..' diye bir çığlık attığımı hatırlıyorum. Bayılmışım. Uyandığında banyoda yerdeydim, üzerime soğuk su döküyordu. 'Uyan orospu, uyan. Seni canlı canlı öldürecekim. Her acıyı hissedeceksin!' diye de bağıyordu. Beni domuz bağıyla bağlamıştı. Sıklıkla ava giderdi. Hayvanları nasıl öldürdüğünün videosunu çekip evde zorla izlettirirdi bize Abdullah. Usta bir avcıydı. Hayvanları tek kurşunla öldürebilirdi ancak bunu yapmazdı hiç. Hayvanların boğazına ip bağlar, motorunun arkasında sürükler, etraftaki hayvanların can çekişen hayvanı öldürüşlerini izlemeyi çok severdi. 'En çok can çekişlerini izlemeyi seviyorum,' derdi videoları izletirken. Kaç kere çocuklara izletme demiştim."

Melek başına gelenleri anlatırken ne Asena ne de Avukat Mehmet şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı. Yıllardan beri çeşit çeşit katiller, sapıklar, hırsızlar, yan kesiciler ve bunların mağdurları, kurbanlarının hikayelerini dinlerlerken her defasında içlerinden 'Bunlar da insan mı?' diye geçirirlerdi. 'Bir insan bir insana bunları nasıl yapabiliyordu?'

'Evet devam et,' dedi Avukat Mehmet. 'En ufak bir ayrıntıyı atlamadan anlatmaya çalış.' Bir yandan da Meleğe burnunu ve gözyaşlarını silmesi için yanından eksik etmediği mendilini uzattı.

'Tamam,' diyebildi Melek titreyen sesiyle ve anlatmaya devam etti. Domuz bağına biraz daha sıkıp beni küvete koydu, arka-

ma geçti. Soğuk suyu açtı. ‘Yapma, kurbanın olayım yeter!’ diye bağırmaya başladım. Kapıdan da çocuklar bağırıyordu, ‘Anne! anne!’ diye. Önce derin bir acı hissettim. Çok tuhaftı. Buz gibi suyun altında hissettiğim garip bir sıcaklık. Suyun rengi değişmiş, kırmızı olmaya başlamıştı. ‘Seni yavaş yavaş öldüreceğim!’ diye bağırıp duruyordu bıçağı içimde döndürürken. Bayılmışım, kendime geldiğimde üzerimdeydi. Bana tecavüz ediyordu. ‘Yapma’ diyebilirdim, sesim kısılmıştı bağılmaktan. Bir yumruk vurdu bana. Tekrar bayılmışım. Uyandığım da hastaneydim. Gürültüyü ve çocukların çığlıklarını duyan komşularım polis çağırılmışlar. Abdullah’ı da tutuklamışlar. Sonra da salıvermişler.

Çok korkuyorum! Beni hayatta sağ komaz. Ne yapar eder öldürür hem beni hem çocuklarımı. Ne olur bana yardım edin, ne olur!”

“Kızım duymuyor musun beni yardım ediversene bana, tencere elimden düşecek,” diyen Suna Abla’nın sesiyle kendime geldim. Derin bir nefes aldım. Ben televizyondaki programı izlerken Emine, Figen, Barbi Esra ve Hasret de çoktan gelmişler harıl harıl akşam yemeğini yetiştirmeye çalışıyorlardı. Geceleri çevrede ne kadar aç varsa Elibol’a gelirdi. Hepimiz sırayla Suna Abla’ya yardım ederdik geceleri aç gelen, sokakta yaşayan insanların doyurmak için.

“Ne oldu senin gözlerin doldu?” diye sordu Barbi Esra

“Televizyondaki kadının başına gelenler beni mahvetti abla. Bir de adamı suçsuz bulup salıvermişler.”

“Ah be kuzum, ah ne diyeyim?..”

“Suna Abla, kumanda nerde?” diye sordu Cevher.

“Patateslerin altına bak kızım.”

“Tamam abla, bu programı merak ettim. Sesini açacağım. Hem sana yardım edeyim hem dinleyeyim.”

“Olur kızım olur tabii. Ne çok gariban var be, ah be. Şu yemekleri yapıyorum ya, sokakta kalmışlar geliyor bir kap sıcak

çorba içiyor ya, birazcık da olsa içime sular serpiliyor be gülüm.”

Cevher, televizyonun sesini açtı. Herkes bir yandan dinliyor bir yandan da harıl harıl çalışıyordu.

Ekranda başka bir kadın vardı bu sefer. Muhabir Asena ve Avukat Mehmet sorularını soruyorlardı bu kadına. Kardelen Hanım , “Başınıza neler geldi, anlatır mısınız?” diye ilk sorularını sorduklarında yüzü gözü morluk içinde olan zavallı kadın anlatmaya başladı.

“Kalk ve secde et ulan, ayaklarımın önünde, kelimeyi şahadet getir,” diye güreledi Cedel bana. Her akşam istediği rakı masasını kurmuştu ona. O akşam her zamankinden çok ve hızlı içmişti. O içtikçe bana da içirirdi. Yalnız içmeyi sevmiyorum diye zorlardı beni. O akşam bir tuhaftı, hem de çok tuhaf. Ben de her zamankinden daha çok korkuyordum ondan. Uyuşmuş bir halde bakıyordum Cedel’e. Korkum yatışsın diye hızlı hızlı birkaç kadeh daha içtim. Birdenbire, ‘Kalksana ulan’ diye bağırırdı, bir yandan da saçımı eline dolayıp diz çöktürmeye çalıştı beni. Dediğini yapmaya çalışıyordum, o kadar çok titriyordum ki, korkudan elim ayağına karışmıştı. Korkuyordum Cedel’den. Dediğini yapmadığımda neler yapabileceğini çok iyi biliyordum. Kaç kere hastanelik etmişti beni. Üzerimde sigaramı söndürmemişti, ütüyle etlerimi mi dağlamamıştı, içime şiş mi sokmamıştı, bacağıma kurşun mu sıkmamıştı. Dizlerimin üstüne çöktüğümde, ‘Secde et ulan bana,’ dedi. Başıma da silahı dayadı. Cedel, kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu benimle. Onbeş yaşındaydım evden kaçtığımda. Annem ‘Neden kızım eve geç geldin?’ diye sinirle sorduğunda çocuk aklı işte, korkup kaçmışım. Başıma bunların geleceğini bilsem hiç kaçarmıydım Asena Abla, Mehmet Abi? İnternette tanışmıştım Namık’la, namı değer Cedel’le. Önce beni evine almış, yaşın dolunca seni karım yapacağım diye kandırmıştı beni. Sonra arkadaşlarına satmaya başlamış, sonra da pavyona koymuştu

beni. Sermayesinin başına bir şey gelmesin diye de ben nereye o da oraya geliyordu. Hiç boş bırakmıyordu beni ki kaçamayayım. Azrail gibi dolanıyordu peşimde. Birkaç kere birlikte yaşadığımız evden, dayanamıyorum artık diye kaçmaya çalışmıştım. Her seferinde de daha beter eziyet ederek eve geri getirmişti. İçtiğim uyuşturucular olmasa işkencelere dayanamazdım. Annem, babam beni kurtarmak için pavyona gelmişlerdi de onları da dövmüştü. ‘Bu sefer ucuz kurtuldular bir dahaki sefere bu iki yaşlı bunağı öldürürüm’ demişti, benim haber verdiğimi anlayıp beni döerken. Korkumdan hiçbir yere gidemiyordum, para karşılığı satıldığım yerler hariç. Her müşterinin altına yattığımda, derinden bir mide bulantısı geliyordu bana. Çoğu vakitler kusmuşumu yutmak zorunda kalıyordum müşteriler şikayet etmesin, Cedel’in eziyetine maruz kalmayayım diye. Üzerine kustuğum müşterilerimden birkaçı, Cedel’den beni tekrar getirmesini istemişlerdi. Çok şaşırılmıştım. Meğer çok hoşlarına gidermiş üzerlerine kusulması. Bana ekstradan bahşiş bile veriyorlardı bunun için. Ben de onları annelere göndermek için saklıyordum. Bir gün sakladığım paraları bulmuştu Cedel. Bana, ‘Secde et!’ diye bağıracağı ve beni öldüresiye dövdüğü o gün. Önce beni ölesiye dövdü, sonra tecavüz etti her zamanki gibi. Sonra da boğazımın üstüne oturup tüm çırpınmalarına rağmen zavallı bedenim hareketsiz kalana kadar üstümde oturdu, içkisini içmeye devam etti. Öldüğümünden de emin olduktan sonra yüzüme tükürüp ‘Şimdi benden para saklayabilecek misin bakalım?’ deyip üzerimden kalktı. O beni öldü zannetti Asena Abla ama ben acıdan bayılmışım. Uyandığımda içki masasında oturup içkisini içtiğini gördüm. O an bana bir güç verdi Rab-bim, ayağa kalktım. Bu da gördü beni. ‘Şeytan seni! Ölmedin mi?’ diye üzerime yürümeye başladı. Ben de ‘Asıl şeytan sensin’ dedim. Aramızda bir itiş kakış başladı. Beni yemek masasının üzerine yatırdı abla. Boğazımı sıkmaya başladı. Ben de o sırada

elimle bir şeyler aranıyordum. Elime ekmek bıçağı geldi abla. Can havliyle boğazına soktum. Abla, öyle bir kan fışkırdı ki yüzüme. Üzerime yığıldı o da. İttim üzerimden. Yere düştü. ‘Yardım et’ diye yalvarıyordu bana. Gözlerinin içine baktım. Onun yaptığı gibi yüzüne tükürsem mi diye. Komşular çoktan polisi çağırmışlardı. Bu kaçınıcı polisi çağırışlarıydı ve kaçınıcı kez onun serbest bırakılışydı bilmiyorum. Tükürmedim abla onun yüzüne, gittim kapıyı açtım.

‘Ambulans çağırın’ dedim. Sonra beni içeri aldılar abla, onu da serbest bıraktılar. Şikayetçi olmadığı için beni de serbest bıraktılar. Mehmet Abi ben çok korkuyorum. Beni sağ komaz o. Kendi elleriyle öldürmek, yarım kalan işini kendi tamamlamak ister. Kurtarın beni Asena Abla, Mehmet Abi, kurbanınız olayım kurtarın.”

“Ay içim şişti ya kapatın şunu, neşeli bir şeyler açın,” dedi Barbi Esra. “Zaten bütün gece adamların derdini dinliyoruz beynimiz sikiliyor, bari şurda biraz mutlu olalım.”

Cevher, “Haklısın abla. Kapatıyorum,” dedi. İçinden, insanların başına neler geliyor, Allah beterinden saklasın dedi ve dolmaları sarmaya devam etti...

İYİLER HEP Mİ KAYBEDER?

(Müzik Önerisi; <https://youtu.be/JHRPY7Wmkxg>)

Pavyonda günler geçmek bilmiyordu. Sanki canım bedenimden çekilmiş gibiydi. Sahnede olup şarkı söylemek iyi gelirdi bana ama artık o bile iyi gelemiyordu. Kadir'i görmeyeli kim bilir kaç vakit olmuştu. Şarkıları o kadar ruhsuz söylüyordum ki, müşteriler sahneden bir an önce ineyim diye yuh çekiyorlardı. Ne yapabiliirdim ki! Sanki kolum kanadım kırılmış gibiydi. Ne uyuyabiliyor ne de yiyebiliyordum. Öyle bir yemeden içmeden kesildim ki aniden hızlıca kilo verdim. Süleyman Ağa, Hasret Ana'ya haber göndermiş 'Bunun hali hal değil bir doktora götürün,' diye. İstemedim ama beni doktora da götürdüler. Her bir yerime baktı doktor, sonra da beni pavyondakilerin deli doktoru dedikleri psikiyatra sevk etti.

Bir sürü soru sordu Doktor Aynur. Hepsini de cevapladım bir çırpıda. Bir torba ilaç verdi bana, her haftada muayeneye çağırırdı. Süleyman Ağa da halim hal değil diye her hafta gönderdi beni. Doktor Aynur sordu ben cevap verdim. O sordu, ben içimi döktüm. Verdiği ilaçlar da iyi gelmişti. Artık daha az ağlıyordum, biraz da olsa uyuyabiliyordum.

Böyle aylar geçti.

Kadir'in başına kötü bir şey geldiğine emindim artık. Onu rüyamda görmediğim bir gecem bile yoktu. Gittiği ilk vakitler rüyalarım çok güzeldi. Bana sarıldığı, elimi tuttuğu zamanlarla ilgili rüyalar görüyordum. Hatta bir rüyamda beyaz gelinlik giymiş onunla yağmur altında dans ediyorduk. Sonra o güzel aydınlık rüyalarım gitti yerine karanlık kabuslar geldi. Kadir'i

kanlar içinde görüyordum her seferinde. Bir gece yine kabus görüyordum. 'Kadir, Kadir' diye sayıklıyordum, kan ter içindeydin. Bir ses geldi uzaktan, 'Cevher' diye. 'Kadir' dedim. 'Cevher' dedi.

'Kadir sen misin?' dedim. 'Benim Cevher' dedi. 'Gerçekten sen misin?' dedim. 'Benim tabii başka kim olacak?' dedi. Bir türlü gözlerimi açamıyordum.

Bağırarak istiyordum bağırabiliyordum. Uyanıp yatağımdan kalkmak istiyordum kıpırdayamıyordum. Felç olmuşum sanki. Uzaktan bir ses geldi, Kadir'in sazının sesiydi. Mırıl mırıl tatlı sesiyle türküsünü söylüyordu. Sesini duydukça rahatladım, gevşedim. Önce nefes alabilmeye başladım, sonra sıktığım yumruklarımı gevşettim. Bir süre gözlerimi açmadan Kadir'in sesini dinledim. Bilirdim hala rüyadaydım. Uyanmak istemiyordum, birazcık daha Kadir'in varlığını hissetmek istiyordum. Sonra birdenbire sesler kesildi. Ne sazın ne de Kadir'in sesi geliyordu. Rüyam bitiyordu, biliyordum. Yine sıktım yumruklarımı. Gözyaşlarım akmaya başladı göz pınarlarımdan. Ben hiç mutlu olamayacak mıydım, hiç gülemeyecek miydin? Rüyada bile mi çoktu bu bana? Bu dünyada benim azıcık da olsa mutlu olmaya hiç mi hakkım yoktu? Daha çok ağlamaya başladım. Artık dayanamıyordum. Tek dayanağım Kadir'di, o da beni bırakıp gitmişti.

Ben ağlarken, Kadir'in türkü söyleyen sesi yaklaşmaya başladı. 'Sevmişem seni, terk etmem vallah' diyordu. Sesi gittikçe yaklaşıyordu. 'Dövseler, kovsalar terk etmem seni' diye devam ediyordu sesin sahibi. Sonra kulağımda bir sıcaklık hissettim, "Geldim," diyordu ses. Nefesinin sesini tanıyordum Kadir'in. Taze kesilmiş çimen kokusu gibi kokan teninin kokusunu da. Rüyam bitmesin diye gözümü açmadan,

"Kadir, sen misin?" dedim.

Elimde bir sıcaklık hissettim,

"Benim," dedi.

“Ya rüyadaysam?” dedim.
“Değilsin, aç gözlerini kuzum,” dedi.
“Açmak istemiyorum, rüyadayım. Açarsam bir daha seni duyamam.” Elimi sıkı sıkı tuttu,
“Hadi aç gözünü, geldim,” dedi.
“Gerçekten mi?” diye sordum.
“Evet, ben gerçeğim. Hadi aç gözünü çiçeğim. Kardelenim benim,” dedi.
“Açamam,” dedim.
“Açabilirsin, hadi bak geldim, senin için,” dedi.
O an kalbimin üstünde bir sıcaklık hissettim. Bir cesaret gözlerimi açtım. Eli kalbimin üstündeydi. Rüyada değildim, Kadir dönmüştü. Benim için dönmüştü. Gözümdeki yaşları eliyle sildi.
“Hadi kalk bakalım uykucu,” dedi. Gülümsedim.
“Hani arada bir masal anlatıyorsun ya bizim kızların çocuklarına, adı neydi onun bilemedim.”
“Hangi masal?”
“Hani canım bir kız uyuyormuş ya.”
“Evet.”
“Sonra prens gelip uyandırıyormuş öpüp.”
“Uyuyan Güzel’i diyorsun sen.”
“Hah evet o işte.”
“Şimdi sen beni öpecek misin yani?”
“Yok daha neler!”
“Ama prens Uyuyan Güzel’i öpmezse rüyasından uyanamaz ki.”
“O masallarda olur ancak öpücük falan.”
“O zaman sen de prens değilsin öyle mi?”
“Değilim.”
“Öyle mi?”
“Değilim tabii bizde prenslik mi var Uyuyan Güzel?”
“Ne varmış peki?”

“Bizde kabadayılık var.”
“Anladım şimdi.”
“Duydum ki hep uyuyormuşsun, Uyuyan Güzel olmuşsun bayağı.”
“Nerden duydun bakalım?”
“Kuşlar söyledi.”
“Peki sen o kuşlara neden uyuyormuş yatak döşek diye sormadın mı?”
“Sormaz mıyım, sordum tabii.”
“Ne dedi kuşlar peki sana?”
“Derdin çokmuş, doktora bile götürmüşler seni derdine derman bulsun diye.”
“Peki bulabilmiş mi doktor derdime çare?”
“Vallahi görünen o ki bulamamış, hala yatakta olduğuna göre.”
“Bulamaz tabii, benim ilacım onda değil ki.”
“Kimdeymiş bakalım?”
“Prenste.”
“Ama o masallarda oluyor, gerçekte yok ki.”
“İşte ne bileyim, benim yaramın ilacı prenste.”
“Eyvah eyvah neredeymiş bu prens, tutup kulağından getireyim de iyileştirsin seni.”
“Bilmem nerde acaba, bir gitti gelmedi.”
“Geldi geldi de, senin haberin olmamış.”
“Öyle mi diyorsun?”
“Tabii geldi.”
“Hem sen onu bunu bırak bakalım neredeydin bunca vakit? Başına kötü bir şey geldi sandım.”
“Geldi.”
“Ne geldi?”
“Kötü bir şey geldi.”
“Neler diyorsun Kadir sen?”

“Hadi Uyuyan Güzel kalk giyin de bir çorba içmeye gidelim. Acıktım. Hem duyduğuma göre yemek de yemiyormuşsun doğru dürüst.”

“Kuşlar da her şeyi anlatmış ama sana.”

“Anlatırlar anlatırlar, kuşların dilinden çok iyi anlarım ben. Hep gelir bana anlatırlar.”

“Bakalım kuşlar başka sana neler anlatmış. Arkanı dön de giyineyim sonra da yemek yemeğe gidelim.”

“Hadi bakalım uyuyan nazlı güzel, gidelim tabii.”

Hemencecik giyindim. Kadir önde ben arkasında pavyonun arka kapısından çıktık. Bir taksi çevirdi. Bu sefer öne değil yanıma oturdu. Elimi tuttu. Sessizce taksinin radyosunda çalan türküyü dinledik. Sevmek en güzel şey diyordu türkücü, hayatın anlamı. Dinlerken elini sıkı sıkı tuttum Kadir’in, o da benim elimi sıkı sıkı tuttu. Taksicinin, “Geldik abi,” diyen sesiyle geldik kendimize. Kadir parayı uzattı, “Üstü kalsın,” dedi. Her zaman beni götürdüğü çorbacıya girdik. Her zaman olduğu gibi siparişi verdi. Sessizce çorbalarımızı içtik.

“Doydun mu Uyuyan Güzel?” dedi. Ben de gülümseyerek,

“İçim ısındı, doydum,” dedim. O sırada gözüm beyaz gömleğindeki kan lekesine takıldı.

“Kadir kanıyorsun sen, bu ne?” dedim korkarak.

“Yok bir şey prenses,” dedi.

“Nasıl yok bir şey, gömleğinde kan lekesi var!” dedim telaşımı beli etmemeye çalışarak.

“Eee öyle Uyuyan Güzel’i uyandırmak kolay iş değil,” dedi acısını belli etmemek için gülümsemeye çalışarak. Bir eliyle de kanın olduğu yeri tutuyordu.

“Ne oldu, neyin var?” Hasta mısın Kadir?”

“Hastayım tabii,” dedi gülümseyerek.

“Neyin var hemen söyle?”

“Yani bir tek derdinin dermanını doktor doktor gezip arayan

sen misin prenses?”

“Anlamadım.”

“Diyorum ki belki ben de hastayımdır da, hiçbir doktor derdime derman bulamıyordur.”

“Ya öyle şey olur mu? Hadi çabuk hastaneye gidelim böyle olmaz.”

“Olur olur, merak etme sen.”

“Nasıl bir şey olmaz!”

“Ben alışığım böyle yaralara, hadi gidip bir çay içelim sahildeki yerimizde. Çay tüm yaralara...”

“Sen bu haldeyken olmaz.”

“Olur olur bal gibi olur. Hem sana anlatacaklarım var.”

Koluna girdim, ağır adımlarla her zaman gittiğimiz çay bahçesine doğru yürüdük. Canı çok yanıyordu belli. Kendini sandalyeye zorlukla bıraktı. Hala yarasını tutuyordu.

“Usta iki çay biri demli olsun,” dedi. Çayçı Hüso,

“Tamam abim, her zamankinden geliyor sana da yeneğe de,” dedi. Sessizce çaylarımızı içtik, denizi seyrettik. Çaycı da, takside dinlediğimiz aynı türkü çalıyordu. Bu sefer gözlerimizin içine bakarak dinledik çalan şarkıyı.

“Cevher.”

“Kadir.”

“Cevher.”

“Kadir.”

“Cevher...”

“Efendim Kadir söyle!”

“Ben neredeydim biliyor musun?”

“Neredeydin?”

“Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.”

“Ne oldu ki?”

“Seni üzmemekten korkuyorum.”

“Ne oldu Kadir?”

“Senden gizlediğim bir şey var yıllardır.”

“Ne demek bu şimdi Kadir? Neyi gizliyorsun benden?”

“Nasıl anlatacağımı bilemiyorum.”

“Neyi gizliyorsun benden Kadir? Neyi?”

“Sinirlenme hemen, dur önce bir dinle.”

“Kadir anlat hemen bana, yoksa yoksa başka biri mi var gönlünde?”

“Cevher!”

“Kadir söyle, yoksa.. yoksa dedikleri gibi o kadının yanına mı gittin aylarca onun yanında mıydın?”

“Cevher!”

“Kadir ismi mi ezberliyorsun? Anlatsana ne anlatacaksan! Bitsin artık. Ne olacaksa olsun.”

“Cevher nereden başlasam bilemiyorum.”

“Mesela bu yara nasıl oldu oradan başla anlatmaya.”

“Peki, kızmayacaksın ama bana.”

“Söz veremem.”

“Peki Cevher peki. O zaman dinle beni. Uyan da dinle.”

Kadir uzun uzun başına gelenleri anlattı. Konuşması bittiğinde hava kararmış, akşam olmuştu. Lokanta Nane’de sahneye çıktığım o gecenin sonunda, kanamam başlayınca beni apar topar yakın olduğu için Doktor Levent’in muayenesine götürmüştü. O gün çok fazla alkol aldığım için de sezeryana alamamışlar beni. Zaten almak isteseler bile muayenehanede o düzenek yokmuş. Normal doğum yaptırmışlar. Çok zorlu bir doğum olmuş, çok da kan kaybetmişim. Öleceğimden çok korkmuş. Bebek doğunca, ‘İsmi İnci olsun’ dediğimde çok sevinmiş. Ölümünden döndüğümü anlamış. Bebeği, ona tembih ettiğim gibi götürüp Alev’e vermiş. Doktor Levent, Kadir’in bu işi Süleyman Ağa’dan gizli saklı yaptığını bildiği için yıllar içinde onu tehdit etmiş. Elinde ne var ne yok ona vermiş. Parası bitince de durumu Alev’e anlatmış. İnci’nin hayatlarına girmesiyle onların hayatına sanki sihirli bir

değnek dokunmuş. Zaman içinde Sarp alkolü bırakmış, işlerin başına geçmiş, tüm borçlarını ödemişti. Emine Abla’nın da yardımıyla hep beraber İnci’yi büyütüyorlardı. Hepsi de mutluydu. Bir tek şey dışında, Doktor Levent’in tehditleri! Alev de Sarp da ne yapacaklarını bilemiyorlar, biricik kızları İnci’nin başına bir şey gelsin istemiyorlardı. Elde avuçta ne varsa doktora veriyorlardı. Fakat doktor bir türlü doymuyordu. Bir gün Süleyman Ağa, Kadir’i yanına çağırarak, ‘Sana oğlum dedim ve sen bir orospuya sattın beni öyle mi?’ diye ortalığı birbirine katmış.

“Bunun cezası normalde ölümdür Cevher,” dedi Kadir. “Süleyman Ağa kıyamadı bana. Cezamı kesti; önce senden uzaklaştırdı beni sonra da bir böbreğimi doktor Levent şerefsizine sattı. Kanayan yaram ondan Cevher,” diyerek yarasını tuttu. “O masum yavrunun hiçbir suçu yok Cevher. Ne yaptırısam onu korumak için yaptım.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Sevineyim mi üzüleyim mi hiç bilemedim. Kadir’in gözlerinin içine baktım ve masadan kalktım. Arkama bile bakmadan yürümeye başladım...

İTİRAZIM DA YOK ARTIK KADERE!

(Müzik önerisi; <https://youtu.be/VwW4Kp33Z4g>)

Sokaklar boyunca ne kadar yürüdüğümü hatırlamıyorum. Neye sevineceğimi, neye üzüleceğimi, neye kızacağımı bilmiyordum. Uyuşmuş gibiydim. Aynı doktor Aynur'un verdiği ilaçları içtiğim vakitlerdeki gibi uyuşmuştum. Benim için ölmüş olan çocuğum meğer yaşıyormuş. O günü kalbimin mezarına gömmüştüm oysaki. Bu dünya üzerinde güvendiğim tek insan Kadir meğer benim arkamdan iş çeviriyormuş, bana bunu ister miyim diye bile sormadan. Ben kime güvenecek kime inanacaktım? Umudumun tek ışığı meğer yanmayan sönmüş bir ışıkmiş da ben bilememişim. Neye inanacak neye tutunacaktım? Bir tek kardeşim vardı beni hayata bağlayan, o da artık istemiyordu beni. Evleneceği kızın ailesi duyarsa, sevdiğini ona vermezler diye o da beni bırakmıştı. Bu dünya üzerinde yapayalnızdım. Kirliydim. Umutsuzdum. En çok da yalnız. Kafamı yerden kaldırdım oturduğum bankta. Önce gökyüzüne baktım, sonra da denize. Uzun uzun baktım denize, sonsuzluğa doğru. İçime bir ferahlık geldi. Kalktım. Denize doğru yürüdüm. İçime çektim mis gibi kokusunu. Önce kolumdaki çantamı yere bıraktım, sonra pardösümü, sonra da ayakkabılarımı çıkardım. Bu dünyadan kurtulmanın tek bir yolu vardı, tek bir çıkış yolu; ölüm. Kelime-i Şehadet getirdim. Biliyordum elbet, intihar edenleri Rabbim cennetine almazdı. Fakat cehennem bile bu dünya dedikleri cehennemden daha iyi bir yerdi emindim.

Adımımın birini öne attım. Atlayacaktım ki bir sıcaklık hissettim. Demek ki ölmeden önce Rabbim böyle bir rahatlama

veriyor dedim kendi kendime. Tekrar Kelime-i Şehadet getirdim, “Rabbim beni affet artık dayanamıyorum,” dedim. Hissettiğim sıcaklık hissi biraz daha arttı.

“Cevher dur ne yapıyorsun?” diyen Kadir'in sesini duydum. Beni belimden kavrayıp ölümün kucağından kendi kucağına doğru çekti aldı. Meğer beni yürüdüğüm yollar boyunca takip etmiş.

“Kurbanın olduğum ne yapıyorsun böyle, beni sensiz bu cehennemde yalnız mı bırakacaktın?” diyerek sarıldı. Ağlamaya başladı.

Yüzümüze denizin iyotlu kokusu rüzgarla çarparken birbirimize sıkı sıkı sarılıp ağlamaya devam ettik...

HEDİYE

(Müzik önerisi; <https://youtu.be/mpLjrpd7OmI>)

O gece pavyondaki tüm müşteriler beni ayakta alkışladılar. ‘Cevher döndü’ diye şampanya üstüne şampanya patlattılar. Garsonlar, yıllardan beri dükkanın böyle para bastığını görmedik dediler. Süleyman Ağa kulisine çiçek bile göndermişti. Benim ise hiçbir şey umurumda değildi. Kadir bile.

Küsmüştüm.

Kadir’e de, hayata da, bu dünyaya da, kendime de.

Ne küsmesi, yılmıştım artık. Ölemiyordum bile. Rabbimin beni tez vakitte yanına alması için dua etmek dışında bir şey yapmak istemiyordum artık. Doktorun verdiği ilaçları birer ikişer fazla içiyordum. Kim görse bana ruh gibisin diyordu. Kimseyle konuşmuyordum. Konuşulanları duymuyordum. Ruh gibiydim gerçekten.

Bir gece Kadir odama geldi,

“Kurbanın olayım böyle yapma,” dedi. Elimden tuttu. Boş gözlerle baktım ona, elini elimden çektim. Çıkması için kapıyı gösterdim. Bir süre şaşkınlıkla baktı yüzüme, bir daha kapıyı gösterince çıkması için, çıktı gitti.

Sadece sahneye çıktığım vakitlerde konuşuyordum. Şarkılarımı söyleyip odama gidiyordum. Garsonlar söylüyordu, yıllardan beri dükkan böyle kazanmamış.

Süleyman Ağa odamı çiçek bahçesi haline getiriyordu her gece. Plakçılar peşimi bırakmıyordu. Süleyman Ağa’ya ne kadar para teklif etmişlerse, plağımın çıkmasına bile izin vermişti. Ne diyorlarsa yapıyordum. Otur Cevher, oturuyordum. Kalk

Cevher, kalkıyordum. Şarkı söyle Cevher, söylüyordum. Yeter ki beni rahat bıraksınlar, yeter ki işim çabuk bitsin ve bir an önce odamın karanlığında tek başıma kalabileyim.

Süleyman Ağa bana ev bile tuttu. Artık çok ünlüydim. Para basıyordum belli ki bu sosyetik yerdeki sosyetik evi tutmuştu bana. Kaçmayayım diye Kadir’i başıma nöbetçi koydu. Döndü Ablayı ve Hasret Ana’yı da yanıma verdi. Benim için ise hiçbir şey değişmemişti, her yer aynı zindandı. Dünya dedikleri cehennemde zindana vurulmuş bir sürgündüm. Günlerimin dolmasını ve bu dünyadan bir an önce kurtulmayı istiyordum.

Bir sabah yeni uyanmıştım. Hasret Ana kapımı çaldı.

“Misafirimiz var kızım,” dedi.

“İstemem, dedim.

“Kızım ayıp olur buraya kadar gelmişler. Bir kahve içersin sonra göndeririz güzel kızım hadi bekliyorlar,” dedi.

Hasret Ana’yı hiç kıramazdım.

Hızlıca hazırlandım. Her zaman olduğu gibi onlar konuşacak ben de basit, kısa cevaplar verecektim.

Evin salonuna doğru yürüdüm. Bir genç kız, yanında da Emine ve Alev Abla. Şaşırdım.

“Hoşgeldiniz,” dedim.

“Hoşbulduk,” dediler.

Emine Abla,

“Tanıştırayım, bu küçük hanım İnci ve Alev Hanım,” deyince öylece kalakaldım.

Elimi uzattım o da uzattı;

“Memnun oldum Cevher Anne,” dedi ve bana sarıldı. Hem de sıkı sıkı...

BENDEKİ SENDEN VAZGEÇMELİ MİYİM?

(Müzik Önerisi; <https://youtu.be/IJnnmAA2-bk>)

Evin salonunun ortasında kalakalmıştım. Kulağımda sadece ‘Cevher Anne,’ diyen sesle. Her zor vaktimde olduğu gibi gözlerim Kadir’i aradı. Tam da oradaydı, gözlerimin baktığı yerde. Gözleriyle gülümsedi bana. Ben de ona. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı, onun da. Bir vakit göz göze bakışarak akıttık göz yaşlarımızı. Bana yalan söylediğinden beri onunla hiç konuşmuyordum.

Gözlerimle bile.

Emine Abla’nın, “Bir kahveniz yok mu içelim Döndü Hanım-cığım, şöyle bol köpüklüsünden?” demesiyle gözlerimi Kadir’in gözlerinden aldım. Döndü Abla, “Olmaz mı, hemmen yapıp geliyorum,” deyince salonda bir hareket başladı.

Alev, “Cevher, hadi gel şöyle oturalım,” dedi.

Ne yapacağımı bilemediğimi o dahil herkes biliyordu. İnci bile. Tuttu elimden oturttu beni koltuğa.

İnci, “Gel Cevher Anne otur şöyle, sana bir bardak su getireyim,” deyip mutfağa doğru Emine Abla ile birlikte gitti. Alev Abla konuşmaya başladı.

“Cevher neler olduğunu anlamaya çalışıyordur, haklısın da.”

“Evet,” diyebildim. Şaşkındım.

“İyisin değil mi? Betin benzin attı.”

“Evet,” diyebildim sakın gözükmeye çalışarak.

“O zaman sana kısaca olanları anlatayım; Kadir o gece bize

İnci’yi getirdiğinde şaka yaptığını düşündüm. Senin, ‘Çocuğu sana vereceğim’ dediğini hiç ama hiç ciddiye almamıştım. Zaten o gün biliyorsun çok da içmiştik. Bazı şeyleri hayal meyal hatırlıyorum.”

“Ben de, ben de Alev Abla.”

“Çok normal, çok alkollüydük o gece. Hatta ben senin sahneye çıktığın zamanı bile hatırlamıyorum. Mutfakta sızmışım.”

“Öyle mi abla?”

“Evet, ertesi sabah İnci’nin ağlayan sesiyle uyandım. Kim bu çocuk diye de çok şaşırdım. Emine Abla geldi yanıma, İnci’nin ağlaması kesilmeyince ‘Bu kim?’ dedim Emine Abla’ya. ‘Kadir getirdi, Cevher göndermiş. İsmi de İnci’ymiş,’ dedi. Ne olduğunu ne ben, ne de Emine Abla anlayamamıştık. Kalktım sızdığım yerden, Emine Abla’nın yaptığı acı kahveyi içtim. Bebek o kadar çok ağlıyordu ki Sarp bile uyanıp geldi, ‘Ne oluyor ya böyle!’ diyerek. İnci’yi görünce, ‘Bu kim?’ dedi gülümseyerek. Emine Abla da ‘İnci,’ dedi. Sarp, ‘Merhaba İnci hoş geldin,’ dedi kucağına aldı, başını okşadı. İnci’nin ağlaması bir süre sonra kesildi. İşte o gün bugündür de Sarp, İnci’yi hiç kucağından indirmedi Cevherciğim.”

“Peki bana neden anne diyor?”

“Annesinin de ondan.”

“Ama ama...”

“Cevherciğim biz İnci’ye her şeyi anlattık. Bunu çok düşündük Sarp’la ama onun bir yalanla büyümesini istemedik. Biraz zor oldu tabii kabullenmesi ama doktorla beraber kendisine çok zarar vermeden atlatmasını da sağladık.”

“Peki babasını biliyor mu?”

“Bilemez ki.”

“Neden?”

“Biz de bilmiyoruz ki.”

“Kadir bir şey anlatmadı mı?”

“Kadir o kadar az konuşuyor ki, sadece onun da bilmediğini biliyoruz.”

“Anladım Alev Abla.”

“Peki sen biliyor musun babası kim Cevherciğim?”

“Bilmez miyim? Keşke bilmesem.”

“Söylemek ister misin bana?”

“İstemem abla istemem.”

“Peki Cevherciğim.”

“Sağol abla.”

“Kadir sonradan anlattı bize de. Yıllarca bizi uzaktan takip etmiş. Tefecilere borçlarımızın büyük kısmını ödemiş. Onların dükkandan ellerinin ayaklarının kesilmesi de hep Kadir sayesinde olmuş. Garibimin parası bitince mecbur kalmış gelmiş, doktor Levent’in parasını ödeyebilmek için. En sonunda da başına geleni biliyorsun, İnci için böbreğini vermek zorunda kalmış. Ne büyük bir fedakarlık değil mi?”

“Öyle, evet abla öyle.”

“Senin bu olanlardan haberin olmamasını Kadir’den biz rica ettik Cevherciğim. İnci’nin psikolojisi pek iyi değildi. Üstelik sadece ondan değil Emine Abladan da bu olayların gizli kalmasını rica ettik.”

“Neden peki abla?”

“Senin parasızın çıkagelip İnci’nin dünyasını alt üst etmeni istemedik.”

“Nereden biliyordunuz ki abla, benim İnci’nin dünyasını alt üst edeceğimi?”

“Bilemiyorduk tabii ki.”

“İyi mi ettiniz peki abla böyle yaparak?”

“Bilmiyorum ki Cevherciğim. İnan bilmiyorum. Sadece, gerçekleri anlayacak yaşa gelene kadar kızımızı korumak istedik.”

“Benden mi, öz annesinden mi?”

“Evet senden, evladını hiç tanımadığı birine veren öz an-

nesinden.”

“Sen de haklısın ablacığım, hem de çok.”

“Cevherciğim iyi mi yaptık kötü mü yaptık inan biz de bilmiyoruz. Sadece İnci’yi hazırlamak istedik bu gerçeğe o kadar.”

“Peki bugün niye geldiniz buraya?”

“Kadir istedi önce.”

“Neden ki?”

“Yıllardan beri pek iyi olmadığını, iyice içine kapandığını ve hatta sanki ölümünü beklediğini söyledi.”

“Doğru söylemiş Kadir.”

“Hiç yalan söylediğine denk gelmedim ben de. Kendi böbreğini verecek kadar mert bir insan Kadir.”

“Evet öyledir, merttir. Peki İnci nasıl kabul etti benimle tanışmayı?”

“Dedim ya biz ona hiç yalan söylemedik. Gerçeği olduğu gibi söyledik. Kadir de oradaydı ona anlatırken. Biraz vakit istedi. Tabii onun birazı birkaç yıl sürdü. Bir sabah uyandı, ‘Hazırım ben anne’ dedi. Biz de hemen Kadir’i aradık ve yanına geldik.”

“Anladım abla, peki şimdi ben bu gerçekle ne yapmalıyım?”

“Nasıl yani anlamadım?”

“Kendin söyledin ya abla, gerçeği anlaması için İnci’ye vakit tanıdım.”

“Evet.”

“Hatta doktorlara götürmüşsünüz.”

“Evet doğru.”

“Peki bana neden sormadınız?”

“Neyi?”

“Tecavüz sonucu doğan bu çocukla tanışmaya, onun bana anne demesine hazır olup olmadığını?”

“Ne diyorsun sen Cevher?”

“Ne mi diyorum? Neden bana sormadınız diyorum.”

“Cevher senin başına ne gelmiş onu diyorum?”

“Bunu ölene kadar konuşmak istemiyorum abla. Kadir doğru demiş öleceğim zamanı bekliyorum.”

“Ah be canım, ah...”

“Boşver abla.”

“Ne yapabilirim peki senin için?”

“Abla, İnci’yi al götür burdan. Sen güzelcene kalbini kırmadan ona izah edersin olur mu?”

“Olur tabii ki.”

“İnci’ye baktıkça o hayvanı hatırlayacağım. Buna dayanmaya artık gücüm kalmadı abla.”

“Tamam Cevherciğim çok çok haklısın.”

Salonda bizi dinleyen Kadir’e döndüm, gözlerinin içine baktım.

“Teşekkür ederim Kadir sana da, masum bir çocuğa yardım etmişsin, ona temiz bir yuva vermişsin. Hakını ödeyemem.”

Cevher’in duygusuz bir şekilde konuşmasına alışık olmayan Kadir, yıllardan beri ağzından sevgi dolu, aşk dolu ‘Kadir’ demesini bekleyen Kadir, hayal kırıklığıyla sadece “Sen sağol Cevher,” diyebildi...

HER ŞEY VAKTİNİ BEKLER, DOĞUM DA ÖLÜM DE

(Müzik önerisi; <https://youtu.be/jxKKNtwBovQ>)

Onların evden gidişini bekleyemedim odama gittim. Kendimi yatağımın üstüne bıraktım. Ağlamaya başladım. Avazım çıktığı kadar, feryat figan ağlıyordum. Kadir bu kötülüğü bana nasıl yapmıştı? Bana sormadan bunu bana nasıl yapabildiği? Beni defalarca ölümümün elinden alan Kadir, Kadir’im nasıl da kıymıştı bana. Yaşamak için son kalan gücümü de nasıl elimden almıştı, hunharca, hesapsızca. O da Musa gibiydi. O bedenime, Kadir’se duygularıma, ruhuma tecavüz etmişti. Ne farkı vardı ki ikisinin birbirinden? İki de benim belalım olmuştu bu hayatta, ayaklarıma prangalar vuran.

Ağlayarak uyuyakalmıştım. Kadir’in sazının sesi ve onun türkü söyleyen sesi uyandırmıştı beni. Eskiden sesi ninni gibi gelirdi, uyuturdu beni çabucak. Şimdi ise uyandıırıyordu beni uykularımdan. Sesi de varlığı da kabusum olmuştu. Bana yapılanı her an hatırlatan kabusum.

Kapı çaldı, Hasret Ana’nın sesiydi.

“Hadi kızım hazırlan da Kadir seni gazinoya götürsün. Ancak hazırlanırsın.”

“Tamam abla,” dedim kalktım yattığım yerden. Kendimi her zaman yaptığım gibi soğuk suyun altına attım. Hızlıca kurulandım. Giyindim. Kadir’in kullandığı arabanın arka koltuğuna oturdum. Assolisttim ben artık, şoförün yanına oturacak değildim ya. Yol boyunca dikiz aynasından beni izledi Kadir, arabanın teybinden de her zamanki yol şarkısını açtı. Sessizce

dinleyerek gazinoya gittik. Artık pavyon demiyorlardı, gazino diyorlardı. Sanki bir şey fark ediyordu. Et pazarıydı işte. Kurban edilmiş kadınları seçip, pazarlık edip, sahibi olan ‘ağalara’ üç otuza satıyorlardı. Sahneye, kurbanlıklarını seçmeye gelmiş alıcıların alkışları ve ıslıklarıyla çıktım.

En sevdiğim siyah elbisemi giydim. O gece simsiyahtı içim. İçim dışıma da çıksın istedim. Simsiyah sürmeleri çektim gözüme. Saçlarımı sıkı sıkı topladım. Başıma hala kimsenin dokunmasını istemiyordum. Kendim yapıyordum saçlarımı. Bir kere Kadir dokunabilmişti saçlarıma, o da son dokundurduğumdu.

Sahnenin ışıkları kapkaraydı. Orkestra hazır çıkmamı bekliyordu. Perdenin arkasındaydım, mikrofonu açtım, ‘Nasip değilmiş’ diyerek şarkıya çıplak sesimle başladım. Gazinonun salonundan ıslıklar, alkışlar başladı. Şarkının devamını söylemeye çalıştım, boğazım düğümlendi. Orkestra artık beni çok iyi tanıyordu. Kemancı Münir Baba, hemen inceden çalmaya başladı. Salonda bir sessizlik oldu. Ben yine yutkundum şarkıya devam edebilmek için. Söylemiyordum. Sanki birisi boğazımı sıkıyordu. Hem de sıkı sıkı. Öldürdüğümü sandığım geçmişim, yattığı mezarından kalkmış, sıkı sıkı sıkıyordu boğazımı. Nefesimi kesmek istiyordu belli ki. İçimden, ölümüm bile zor olacak belli ki dedim. Bir umuttu içimde, kolayca ölüverecektim. O da olmayacaktı, lanet olsun kaderime diye içimden geçirdim. Elimle boğazımı tuttum, sanki boğazımdaki görünmez elden kurtulmak ister gibi. Çabam boşunaydı. Salondan alkışlar geliyordu, ‘Cevher, Cevher!’ diye beni çağırıyorlardı. Ama ben kıpırdıyamıyordum. Kulağıma bir ses fısıldadı, ‘Cevher’ diye. Bir süre kalakaldım, sesin sıcaklığının kulağımdan kalbime doğru yayılmasını takip ettim, damarlarımda dolaşan kanımla. Yine kıpırdıyamadım. O ses yine ‘Cevher’ dedi. Biraz daha dolaştı o sıcaklık hissi kanımla beraber. Kan gittikçe her bir hücreme, sanki canlanmaya başladım. Ses, ‘Cevher hadi bana dön burdayım’

bak dedi. Derin bir nefes aldım o an; ‘Kadir’ dedim. ‘Cevher’ dedi. ‘Kadir’ dedim. Elini kalbimin üstüne koydu. O an kalbimin attığını hissettim. Boynumdaki görünmez ellerden kurtuldum. ‘Sana hakkımı helal ettim’ diyen şarkıya devam ettim. Tüm orkestra, Münir Baba’nın işaretiyle sesime eşlik etmeye başladılar. Sahnenin tam ortasında, sadece beni güçlü bir şekilde aydınlatan spot ışığının önünde durdum.

Dinleyenlerin, ‘Cevher, Cevher’ diye alkışlayanların önünde selam durdum. Şarkıya devam ettim. Kadir’in beni her zaman izlediği yere, gözlerinin içine bakarak...

VİCDAN

(Müzik önerisi; <https://youtu.be/gQIH-pgzQSY>)

Aradan yıllar geçmişti ben hala aynıydım. Tek bir fark vardı artık bir kızım olduğumu kabul etmiştim. Hatta arada konuşuyordum bile. Bir gece ben sahnede şarkımı söylerken, garsonlar başımdan aşağıya gül yapraklarını peşi sıra döküp, şampanyalar patlattılar. Elleriyle de gül yapraklarını ve şampanyaları patlatan müşteriye gösterdiler; sahneden selam vererek teşekkür etmek için başımı işaret ettikleri yöne doğru çevirdim. Yine beni masasına çağıran hıyarlardan biri sandım. Süleyman Ağa ile anlaşma yapmıştık. Bana söz vermişti, masalara göndermeyecekti beni ve onun sözü senetti. Gözlerim Kadir'i aradı. Masalarına gitmeyince müşteriler arıza çıkarırlardı. Kadir de hemen tepelerinde biter gerekeni yapar, gerekirse yaka paça gazinodan dışarı atardı.

Gözlerim Kadir'i aradı, hemen sahnenin önündeki masadaydı. Belli ki şampanyaları patlatan müşteri bu masada oturuyordu. Her zaman yaptığım gibi şampanya dolu kadehimi müşterinin olduğu masaya doğru kaldırdım. Adamın gözlerine bakar bakmaz elimdeki kadeh yere düştü. Simsiyah gözleri, bembeyaz dişlerinden tanımıştım onu. Musa. Beni bulmuştu.

Kadir bir tuhafılık olduğunu anladı. Musa'nın başına fedailerden birini koydu. Sahneyi yandan gördüğü her zamanki yerine geldi. Ona baktım. Bir de Musa'ya. Münir Baba da kadehi elimden düşürünce ters giden bir şeyler olduğunu anladı. Orkestradan çocuklardan birine şarkıyı devam ettirdi. Benim de elimi kibarca tutup Kadir'e doğru götürdü. Kadir tuttu elimi.

"Buz gibisin, neyin var?" dedi telaşla.

"Kusacağım," dedim. Kucağına aldığı gibi beni kulisteki tuvaletime götürdü.

Klozetin önüne oturdum hem kustum hem ağladım. Kadir bir an olsun elimi bırakmadı. Kusmam bitince yüzümü soğuk suyla yıkadı. Koltuğa yatırdı beni. Üstümü örttü. Elimi tuttu. Nefes alışımından sakinleştiğimi anlayınca,

"Ne oldu?" diye sordu usulca.

Bir süre cevap veremedim. Tuttuğu elimi sıktı,

"Cevher, ne oldu?" dedi.

Ağlamaya başladım, "O, buldu beni," dedim.

"Kim buldu seni?" dedi sakinliğini korumaya çalışarak.

"O..." diyebildim hıçkırıklarımın arasından.

"Cevher, kim o dediğin?"

"O işte."

"Kim o dediğin, kurbanın olduğum söyle hadi bana?"

"Musa," diyebildim belli belirsiz.

Kadir, "Musa mı dedin?" diye tekrarladı. "O kim?" diye tekrar sordu.

"O işte, İnci'nin babası," diyebildim ve ağlamaya devam ettim.

Ne kendimi ne de titreyen bedenimi tutamıyordum.

"Kitabıma Allah'ıma öldüreceğim onu!" diye Kadir kalktı yerinden, silahını çıkardı belinden.

"Kadir, gitme!..." diyebildim ardından.

Benim sahnede yine kötü olduğumu duyan Barbi Esra da nefes nefese kulisten içeri girdi.

"Cevher, iyi misin? Kötü olmuşsun yine garsonlar söyledi. Cevher, biliyor musun o manyak Musa da burda. Çok korkuyorum!" diyerek bana sarıldı.

O da ben de korkudan titreyerek sarılmış ağlıyorduk. Esra'ya,

"Hangi Musa?" diyebildim. O da,

"Hani var ya beni dövüp benzeten manyak, o işte."

"O Musa bu mu?" diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet bu o, yıllardan beri gelmiyordu. İzimi kaybettirdim diye seviniyordum ama burda da bulmuş beni. Çok korkuyorum Cevher. Süleyman Ağa yine beni gönderirse artık dayanmam onun eziyetlerine. Kurtar beni Cevher o hayvanın elinden, ne olursun!”

“Tamam sakın ol, korkma hallederim ben. Konuşurum Süleyman Ağa ile,” dedim, birdenbire garip bir güç gelmişti içime.

“Gerçekten mi?” diye sordu Esra.

“Tabii ki gerçek.”

“Sahiden konuşacak mısın ağayla, söz mü?”

“Ben ne zaman söz verdiğim bir şeyi yapmadım Esra?”

“Doğru söylüyorsun. Senin sözün senettir.”

“Hadi kalk bakalım yol ver bana. Sen de elini yüzünü düzelt kendine gel.”

Sanki bunları ona değil de kendime söylüyor gibiydim. Hızlıca kalktım başımı soğuk suyun altına tuttum, bir havluyla sardım kafamı. Koşarak salona gittim. Kadir’e baktım yoktu. Musa’ya baktım o da yoktu. Gazinonun arka kapısına giden koridorların duvarlarına çarpa çarpa koştum. Kadir’in başına bir şey gelecek diye korkuyordum. Tüm gücümle, ağır demir çıkış kapısını ittim. Çöp kovalarının arasından sesler geliyordu.

“Abi gözünü seveyim bırak, elini kana bulama bu it için,” diye gazinonun fedaileri Kadir’i, Musa’nın üzerinden almaya çalışıyorlardı. Kadir,

“Ölümün benim elimden ulan, alacağım canını!” diye bağıyor, iki eliyle de Musa’nın gırtlığını sıkıyordu. Musa, Kadir’in üzerine oturduğu bedeninin altında can çekişiyordu.

“Kadir!” diye bağırdım, duymadı. Bir yandan bağıyor bir yandan da koşuyordum. Yanına gittiğimde, Musa’nın yüzü nefessizlikten mosmor olmuştu. Kadir,

“Kelime-i Şehadet getir ulan!” diye delirmiş gibi bağıyordu. O da kendinde değildi.

“Kadir yapma bırak,” diye tekrar bağırdım. Gözlerini Musa’nın gözlerine dikmişti. Bir kere daha “Kadir,” dedim.

Kafasını kaldırdı bana baktı, “Cevher,” dedi.

“Kadir,” dedim.

“Cevher,” dedi.

“Evet ben, Cevher’in, geldim. Hadi bırak onu, gel gidelim burdan,” dedim. Gözlerimi bir an olsun ondan ayırmıyordum.

“Cevher,” dedi.

“Kadir,” dedim elimi uzattım. “Hadi geldim, dön bana,” dedim gülümseyerek.

Bir Musa’ya bir bana baktı. Musa’nın yüzüne tükürüp, çekti ellerini katilimin boğazından. Elimi sıkı sıkı tuttu, ben de onunkini tuttum, kendime doğru çektim. O sırada Musa bir hamle yaptı, cebinden çıkardığı bıçağını açtı ve Kadir’in kalbine sapladı. Dağ gibi Kadir’im gözümün önünde devrildi kaldırıma. Kadir’in kalbinden akan kanla bir anda kan gölüne döndü etraf.

Biz, “Kadir!” diye bağırdığımızda, Musa bir anda kalktı ve kaşla göz arasında kaçtı oradan.

Kadir’in kalbine elimi bastırdım, “Ne olur beni bırakma, sakın!” diye ağlayarak gözlerinin içine bakıyordum. Ellerimin arasından Kadir’in kalbinden taşan kanlar akıyordu yerdeki kan gölüne doğru.

“Kadir, Kadir!..” diye bağıryordum. “Gitme!” diye feryat fiğan ediyordum. Kadir gülümseyerek gözlerimin içine bakıyordu.

“Cevher,” dedi nefesinin yettiği kadar.

“Kadir,” dedim.

“Cevher...” dedi, artık sesi çok azalmıştı.

“Kadir, gitme,” dedim gülümseyen gözlerinin içine bakarak. Sıcak bir gülümseme yayıldı yüzüne,

“Seni bekleyeceğim,” dedi kalan en son nefesiyle ve kucağında Kadir’im can verdi...

ADALETİN BU MU DÜNYA?

(Müzik önerisi; <https://youtu.be/VKhU4Q981Lg>)

Süleyman Ağa, Kadir'in katili Musa'yı bulmak için onu köşe bucak aradı. Onun mekanında, onun adamını öldürmek, hem de kendisinin bile kıyıp öldüremediği, öz evladı yerine koyduğu Kadir'i öldürmek demek, kendi ölüm fermanını imzalamak demektir. Musa hangi deliğe girdiyse bulamadılar. Neredeyse tüm mahalleliyi dövdüler, işkenceler ettiler ama kimse bilmiyordu yerini. Bir tek kişi dışında. Sanki Süleyman Ağa başıma gelenleri biliyormuş gibi, tüm mahalleliden tek tek hesap soruyordu. Analarından emdiği sütü burunlarından getiriyordu.

Benim ise artık hiçbir şey umurumda değildi. Aylar geçmişti hala Musa'yı bulamamışlardı. Her gece Kadir'i rüyamda görüyordum. Kabuslardan kan ter içinde uyanıyordum.

Bir gün kapıma Yusuf geldi, kardeşim. Evlenmiş, doktor olmuştu. Hatta bir kız bir oğlan çocukları bile olmuş. Af dilemeye gelmiş benden.

"Kadir Abiye ulaşamadım çok uzun süre, sonra biri açtı telefonu, 'Öldürdüler Kadir Abimizi,' dedi. Ne diyeceğimi bilemedim. Abla, Kadir Abi beni hiç yalnız bırakmadı biliyor musun? Ne ihtiyacım varsa o halletti. Hatta şu an çalıştığım hastaneye tayinimi bile o ayarladı."

Hiç konuşmadan Yusuf'un vicdanını temizlemek için anlattıklarını dinliyordum. Konuşmaya halim de kalmamıştı. Bir yandan anlatıyor bir yandan da ağlıyordu. Kadir'in ölümünden kendisini sorumlu tutuyordu.

Annemin onu, 'Bu paranın suyu nereden geliyor, kötü işlere

mi bulaştın baban gibi?' diyerek dövdüğü bir gün ne var ne yok anneme anlatmış. O da tabii babama. Babam da, tefecilerin elinden kurtulmak için bir umut para istemek için gittiği Musa'ya her şeyi anlatmış. Musa o gün bugündür beni takip ediyormuş meğer. Tek beni değil Kadir'i de. Yusuf bunları anlatırken telefonum çaldı. Arayan Alev'di. Ağlıyordu.

"Cevher yardım et, Musa diye biri İnci'yi kaçırdı," dediğini anladım ağlayarak anlattıklarından. "Nerede olduğunu da bir tek sen bilir misin."

"Anladım," dedim.

Bir huzur çöktü içime o an. Yusuf anlatmaya devam ediyordu. İçinde ne varsa bir önce kusmak ve kurtulmak istiyordu. Keşke vicdanını temizlemek bu kadar kolay olsa kardeşçazım diye geçirdim içimden. Önce mutfığa uğradım, bir bardak soğuk su içtim. Sonra ayakkabılarımı giydim, kapıdan çıkarken Yusuf,

"Abla nereye gidiyorsun böyle?" diye arkamdan bağıırıyordu.

Dönüp arkama bile bakmadım. Artık çok geçti. Yoldan bir taksi çevirdim. Mahallenin yolunu tarif ettim. Annemlerin yaşadığı evin, vaktinde evim dediğim yerin önünden geçtim. İçim cız bile etmedi. Buz gibiydim artık. Musaların şimdi market olmuş bakkalının önünde taksiyi durdurdum. Kepenkleri yarı kapanmış kapının altından eğilerek geçtim, içeri girdim. Depoya doğru yürüdüm. Yaklaştıkça sesler de yaklaşıyordu. İnci'nin sesini daha net duymaya başladım.

Musa, beni görünce,

"Hoş geldin Cevher," dedi.

"Hoşbulduk Musa," dedim.

İnci, "Anne beni kurtar," dedi. Ağlıyordu zavallılık, korkudan tir tir titriyordu. Belli ki korkudan altına kaçırılmıştı. Pantolonu ıslanmış, etraf da sidik kokuyordu.

"Musa, kızı bırak," dedim.

"Demek bu senin kızın, kimden peydahladın?" dedi sinir-

lenerek

“Senden!” dedim bir solukta.

“Yalan söyleme orospu!” dedi.

“Söylemiyorum,” dedim.

Elindeki bıçağı, İnci'nin boğazına iyice bastırdı.

“Yalan söyleme orospu!” dedi.

“Söylemiyorum,” dedim.

“Bu, bizim kızımız mı?” diyerek ağlamaya başladı birdenbire, hala bıçağı İnci'nin boğazına bastırıyordu.

“Evet bizim kızımız,” dedim.

“İsmi ne?” dedi

“İnci,” dedim.

Yavaş ve sakın adımlarla ona doğru yaklaştım.

“Yalan söylüyorsun bana,” dedi.

“Söylemiyorum hadi bırak kızımızı,” dedim.

“Bırakamam.”

“Neden?” dedim sakince.

“Bırakırsam sen de beni bırakırsın,” dedi ağlayarak. Çocuk gibi iç geçirerek ağlıyordu.

“Bırakmam, hem bak kızımız da var artık. Sen, ben, kızımız mutlu olacağız,” dedim.

“Doğru mu söylüyorsun?” dedi. İnci tir tir titriyordu. Gözlerimi Musa'nın gözlerinden bir an bile ayırmadan iyice yakınlarına geldim.

“Hadi Musa ver bana o bıçağı, bırak kızımızı,” dedim.

“Bırakmayacağım. Sana inanmıyorum. Seni de onu da öldüreceğim. Sonra da kendimi öldüreceğim. Bu cehennemden hep beraber kurtulacağız,” dedi.

O sırada İnci, Musa'nın elinden kurtulup arkama saklandı. Musa'yla aramızda bir itiş kakış başladı. Tam boğazıma elindeki ekmek bıçağını saplayacaktı ki, evden çıkmadan önce mutfakta su içerken gözüme ilişen ve çantama koyduğum ekmek bıçağını

olduğu yerden çıkardım. Aynı onun Kadir'in kalbine sapladığı gibi ben de onun kalbine sapladım ekmek bıçağını. Şaşkınlık ve korku karışımı bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. Ayaklarının önüne diz çöktü.

Kalbinden kanlar fışkırıyordu. Kendi kanının içine yığıldı. Bir süre can çekişti. Eğildim gözlerinin içine baktım. Yüzüne tükürdüm.

“Cehennemde görüşürüz,” dedim.

Canı çıkıp gitmişti çoktan, titremesi bitene kadar açık gözlerine baktım. Kafamı kaldırdığımda İnci olduğu yerde kalakalmış bir haldeydi.

“Kızım polisi ara,” dedim.

“Emin misin anne?” diye sordu gözleriyle.

“Evet kızım,” dedim.

* * *

İşte Asena Abla, benim başıma gelenler işte böyle. Yaz dedin yazdım. Garip olan ne biliyor musun Asena Abla? Artık yaşamak istiyorum.

Evladım için yaşamak istiyorum...

BEN DE BİR CEVHER’İM

(Müzik önerisi; https://youtu.be/gIm_iHmjaOo)

Cezaevi nakil arabasından indiğimde büyük bir kalabalıkla karşılaştım. Hepsi beni alkışlıyorlar ve bir ağızdan “Ben de bir Cevher’im!” diye bağıyorlar, zılgıt çekip, ıslık çalıyorlardı. Şaşkınlıkla çevreme bakındım. Gülümsedim, gözyaşlarım akmaya başladı. Sadece kadınlar değil, erkekler de vardı. En ön sırada da neredeyse bizim tüm gazinodakiler vardı. Hepsinin üstünde aynı model tişört, üzerinde ‘Ben de bir Cevher’im’ yazan.

Kalabalığın önünde eğildim, aynı sahnede beni dinlemeye gelenleri selamladığım gibi selamladım her birini. Sağ elim kalbimin üstünde.

“Ben de bir Cevher’im, Cevher Anne,” diyen İnci’nin sesiyle eğdiğim başımı kaldırdım. İnci’nin gözlerinin içine baktım gülümsedim. Başım dimdik mahkeme salonuna doğru, gardiyanların eşliğinde kalabalığın arasından yürüdüm.

Mahkeme salonunun girişinde Asena Abla ve Avukat Mehmet Abi beni karşıladılar. Gülümseyerek bana baktılar. Her ikisi de aynı anda, “Ben de bir Cevher’im,” dedi.

Avukat Mehmet, “Merak etme seni kurtaracağız,” dedi. Yine gülümsedim. Sanık sandalyesinin olduğu yere oturdum, Hakim Amca gelince ayağa kalktım.

Ondan sonra neler oldu hiç hatırlamıyorum. Rüyada gibiydim.

Asena Abla, benim hapisten ona yazdığım mektupları, hepsini hem de hepsini gazetesinde yayınlamış. ‘Ben de bir Cevher’im’ adını vermiş yaşadıklarımı gazetesindeki köşe ya-

zısında anlatırken.

Avukat Mehmet Abi, yazdıklarımın içinden delillerin peşine düşmüş. Musanın bana tecavüz ettiği deponun kamera kayıtlarına ulaşmış ve olay gününe de. Hakim Amca her şeyi büyük bir dikkatle dinlemiş ve davayı, “Nefsi müdafaadır,” diyerek kapatmış ve bana verilebilecek en kısa hapis cezasını vermiş.

Bu mektubu, çalıştığım anaokulun bahçesinden yazıyorum Asena Abla sana. Geç de olsa hayalimi gerçekleştirebildim. Artık bir anaokulu öğretmeniyim. Kızım İnci’yi de evlendirdik Alev Annesi ve Sarp Babası ile beraber. Kızımın mürüvvetini de görmek nasip oldu bana. Her gün Kadir’imin mezarına gitmeye, ona yaşadıklarımı anlatmaya devam ediyorum. Biliyor musun Asena Abla, Kadir’imle kavuşmak için gün sayıyorum. Bu dünyada yaşayabilmem için iki sebebim var artık. Biri kızım İnci, diğeri ise ‘Ben de bir Cevher’im’ diyenlere umut ışığı olabilmek. Demişler ya abla, ‘Mum olmak kolay değil, ışık saçmak için önce yanmak gerekir’ diye, işte benimki de o hesap.

Kucak dolusu sevgilerimle.

CEVHER...

SON